

СТИВЪН БРУСТ

ДЗУР

Част 10 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валери Русинов, 2010

chitanka.info

ПРОЛОГ

БЛЮДО ПО СЕЛСКИ

Вили вдигна очи, извърна глава към интериора и каза най-невъзмутимо:

— Клава с мед за лорд Талтош. — После отново се обърна към мен с думите: — Обичайната ви маса е на разположение, милорд.

Щом Вили нямаше да прави никакъв коментар около факта, че не съм се вясвал от години, че ми липсва един пръст и че цената, обявена за главата ми, е достатъчна, за да накара всеки наемен убиец да му потекат лигите от алчност, какво пък, аз определено нямаше да го обсъждам. Последвах го вътре.

„Валабар и синове“ се намира в една част на Адриланка, която изглежда по-зле, отколкото е. Улиците са тесни и пълни с коловози, криволичещи между дупките. Жилищата са малки и на повечето възрастта им личи отдалече. А населението тук — градски текла с малко криота — не създава никакво впечатление за богатство или дори за удобство. Но, както казвам, изглежда по-зле, отколкото е. Малко от живеещите тук всъщност са бедняци: повечето са търговци или работят за търговци и повечето семейства са живели тук от хилядолетия, някои — цели Цикли. „Валабар“ си е съвсем на място.

Слизаш надолу три ниски стъпала и ако си драгар (какъвто не съм) или изключително висок човек (какъвто не съм), си навеждаш главата. Щом отново я вдигнеш, моментално те удря миризмата на прясно опечен хляб — удря те и се предаваш. Защо при всичките миризми, от които гъмжи в заведението, надушваш точно хляба, не знам. Съществуват безброй миризми, които не забелязваш, когато си навън. Но вътре е хлябът.

Намираш се в помещение с единайсет маси, най-голямата, от които е достатъчно голяма, за да побере компания от шестима. Между масите има доста пространство. Стените и покривките са бели, столовете — в някакво светло жълто. На всяка маса има жълто цвете,

бяла чинийка със ситно смляна сол и прозрачно стъклено шишенце със стрит на прах източняшки червен пипер.

Последвах Вили до другото помещение, също като първото, но с пространство само за девет маси. Тези две помещения изчерпват всичко. Повечето вечери са пълни. Стигнахме до любимата ми маса, двойка в задния ъгъл, която ми харесва не от никакви съображения за сигурност, а просто защото ми е забавно да гледам какво ядат всички останали.

Столът изглеждаше добре — познат. Устата ми се напълни със слюнка и стомахът ми изръмжа. Седнах, Михи дойде с клавата ми, отпих малко и ето ви веднага проблем: бих могъл да ви разправям толкова дълго само за клавата, че няма да ми остане време за нищо друго. Усетих вкуса на канела, монра, мед и тежка сметана, усмихнах се неволно и отпих. Лойош, моят познайник, и Роуца, самката му, бяха затихнали от уважение към удоволствието ми — рядкост, особено в случая с Лойош.

До стола ми поставиха малък мангал, като го разположиха внимателно, за да не мога да се бълсна случайно в него. В мангала имаше маша за вино, грижливо поддържана сгорещена. До мангала имаше ведро със заледена вода, а в леда — едно дълго бяло перо.

Щеше да има вино тази вечер. О, да.

Бях подранил. В този час нямаше много вечерящи, едно каре и никакъв дръвник. Карето — всички криота — говореха тихо. „Валабар“, изглежда, насърчава тихия разговор, макар че не знам защо. Дръвникът приличаше на валиста. Хвърли ми един поглед на влизане и отново се залови със своите картофи „Пепелява планина“. Добър избор. Но пък, доколкото знам, „Валабар“ никога не предлага лош избор.

Бях направил добрия си избор случайно, появявайки се в ранния следобед. „Валабар“ ми харесва, когато е пълен с народ, но да съм почти сам съответствува на настроението ми. Отпих от клавата и усетих, че съм затворил за миг очи, наслаждавайки се на това, което беше и което скоро щеше да е. Усмихнах се.

Час по-рано бях в Дзур планина. Час преди това се борех за живота си и за душата на един приятел срещу...

Значи, точно в момента имам проблем. Ти ме виждаш, но аз не те виждам. Не зная кой си. Има те там някъде, но си невидим, като

Съдбата, ако решиш да вярваш в нея; като Боговете Съдници, дори да не вярваш в тях. Познаваш ли ме? Срещали ли сме се? Нужно ли е да обяснявам кой съм, или да приема, че си същият индивид, който ме слуша през цялото време?

Добре, предполагам, че все едно няма смисъл да ти разправям какво се случи преди това. Ако си бил с мен преди, знаеш. Ако не си, изобщо не би го повярвал. Аз самият едва го вярвам. Но докоснах дръжката на Лейди Тилдра, увиснала на лявото ми бедро, и усещането за присъствието ѝ бе толкова остро, че не можех да се усъмня, колкото и да го исках.

Но пък това беше преди вечност — преди часове, както казах. Сега животът бе клава, а клавата беше добра, тъй че животът бе хубав.

Клавата бе част от онова, за което сега мисля като за своя „стар живот“. Всяка сутрин влизах в кабинета си, получавах си първата чаша клава, пригответа ми от моя секретар Мелестав, и започвах да обмислям какви престъпления да извърша този ден. След като Мелестав беше убит, Крейгар, мой съдружник и, ако предпочитате, помощник, който не знаеше как да свари клава и едва успяваше да направи кафе, я поръчваше от едно място наблизо.

Сега гледам на това като на хубаво време в живота си. Уважаваха ме, имах власт, имах пари, щастлив брак (така си мислех поне) и ако от време на време някой се опитваше да ме убие или гвардията Феникс се канеше да ме скъса от бой — е, това бе просто част от играта. Тогава като че ли не съзнавах, че съм щастлив. Но пък да прекарваш времето си, питайки се дали си щастлив, е добър начин да бъдеш нещастен според мен. Ако искаш да си щастлив, не си задавай трудни въпроси, просто си седи в някое кратко, мирно място и се радвай на самотната си клава.

Не ми беше съдено да се наслаждавам дълго на самотната си клава обаче.

— Милорд — каза Вили. — Един джентълмен моли да го доведа до масата ви.

Лойош стисна лявото ми рамо малко по-силно.

„Ако идва, за да ме убие, мислиш ли, че щеше да помоли?“

„Не, шефе. Но кой знае, че изобщо сме тук?“

„Хайде да разберем“.

Преди Лойош да е успял да отговори, рекох:

— Що за джентълмен, Вили?

— Драгар, милорд. Изглежда, е от дома Дзур.

Намръзих се. Определено беше неочеквано.

— Доведи го.

Млад, според първата ми реакция. Не ме бива много в преценките за възрастта на драгарите, но ако беше човек, едва щеше да му е набола брадата. Освен това беше висок и дългурест по начин, присъщ за някой още неулегнал съвсем в тялото си. Домът му изобщо не беше загадка: само Господарите на дзур имат такива уши и такива очи и мислят, че черно на черно е свръхмодното съчетание на цветове. И за капак на всичко — дръжката на меч, стърчаща над рамото му: меч, който сигурно беше по-висок от мен. Меч съвсем като за дзур, ако щете.

Изражението му обаче изобщо не беше като за дзур. Усмихваше се.

— Ей, здрасти — каза той, много весело някак. — Един ден ще се казвам Зунрагон, но засега името ми е Телнан.

Трябваше ми малко време, докато измисля отговор. Първо, никой досега не ми се беше представял точно по този начин. Второ, благородниците дзур са... ами, някои от тях може и да са... сигурно би могъл да намериш някой, който...

Не очакваш да намериш весел дзур.

Станах. Ако беше джерег, щях да си остана седнал от учтивост, но беше дзур, тъй че станах и го удостоих с нещо като поклон.

— Владимир Талтош — представих се. — Наричай ме Влад. — И си седнах отново.

Той кимна.

— Просто проверявах. Сетра ме изпрати.

— Разбирам. Защо те наричат Телнан?

— Сетра казва, че още не съм спечелил името Зунрагон.

— О. Какво означава Зунрагон?

— Още не ми го е казала.

— Какво означава Телнан?

Той се позамисли.

— Мисля, че означава „ученик“, но не съм сигурен. Може ли да седна с тебе?

Вдигнах два пръста на Вили, който кимна и се върна по работата си. Телнан седна. Не знам как успя с онова нещо стегнато така на гърба му, но изглеждаше лесно и естествено. Може би е нещо, което благородниците дзур изучават. Каза:

— Сетра беше притеснена за теб.

— Много мило от нейна страна, но обучен ли си да се справяш с убийци джерег, при положение че някой намине насам?

Усмихна се, все едно че току-що са му заповядали да влезе в битка срещу враг със смазващо превъзходство пред очите на половината Империя.

— Още не.

— О. Значи това е учебна практика за теб?

Кимна.

„Не знам за теб, шефе, но се чувствам адски по-добре“.

„Мхм“.

Михи донесе клава за Телнан. Отпих от моята.

— От дълго време ли познаваш Сетра? — попитах.

— Не всъщност. Около двайсет години.

Не от дълго. Повече от половината мой живот.

— Странно, че изобщо не съм те срещал досега.

— Едва преди година и половина ми разрешиха да изляза над подземията.

Примигах.

— Ъ, ако не възразяваш да попитам...

— Да?

— Какво прави в подземията близо двайсет години?

Той се намръщи.

— Ами, изучавах магьосничество, разбира се. Какво друго?

Кимнах.

— Да. Разбира се. Какво друго?

Кимна ми любезно.

„Знаеш ли, шефе, не мисля, че е най-ярката свещ в свещника“.

— Това, дето го носиш, прилича на някаква униформа.

Грейна като небесата в Деня на възнесението.

— О, забеляза го?

— Веднага го засякох. — По реакцията му разбрах, че се очаква да попитам, а клавата временено бе премахната обичайната ми

склонност да правя напук. — Що за униформа е?

— На рода Лавоуд.

Виж, това беше интересно.

Междувременно Михи, селяк, добре закръглен източняк с големи побелели рунтави вежди, отново се приближи. Този път държеше голямо дървено блюдо, което познавах добре. Усмихна ми се леко заговорнически, сякаш знаеше какво си мисля. Предполагам, че знаеше. На блюдото имаше гранитна плоча, гладка и кръгла, около стъпка в диаметър и нагорещена във фурната. Михи постави блюдото на масата и извади от джоба на престилката си малка каменна каничка. Разклати я опитно, след което махна тапата от каничката.

В бутилката имаше масло — смес от гроздово семе, зехтин и фъстъчено масло, по-точно. Ароматът, който издаде, щом се изля по нагорещения гранит, беше благ, леко мускусен. Отпуснах се в стола си. Колко отдавна беше. Последния път, когато посетих „Валабар“, бях...

Още бях женен, но да не тръгваме натам.

Още не бях в черния списък на Организацията, но да не тръгваме и натам.

Още си имах всичките десет пръста, но... и т.н.

Години. Да го оставим така.

Телнан погледна блюдото с любопитство, сякаш се чудеше какво предстои. Около камъка имаше листа маруля — червена, зелена и жълта. Между марулята и гранита имаше тънки резенчета сурово телешко, пущена риба, сурова риба, птиче месо, омар и по една малка мasha за всеки от двама ни. Всичко, с изключение на машите беше мариновано. Ей, те и машите мариноват, доколкото знам. Много бих дал, за да узная какво има в маринатата, но със сигурност съдържа лимон.

Също така на блюдото имаше три соса за топене: горчица, сладък лимонов сок и сос с чесън, лютива ряпа и стрити зърна горчица. Обикновено не използвам лимоновия сок — нещо в съчетанието на вкусове ме притеснява. Другите два ги редувам.

Взимаш телешко или от рибата, или каквото е там, и го прекарваш през средата на гранита, където се пече около десет секунди на всяка страна — келнерът ще го направи вместо теб, ако пожелаеш. После го взимаш с машата, топваш го в соса по свой избор и се залавяш за работа. Телешкото го увивам в лист маруля. Започнах

да показвам на Телнан как става, но Михи се оказа по-бърз и по-добър. Телнан следеше указанията му много внимателно.

— Знаеш ли — каза дзурът — това наистина е добро.

— Знаеш ли — казах аз — мисля, че си прав.

„Не забравяй да оставиш малко за Плановия комитет, шефе“.

„Кога съм забравял?“

„Половината пъти, когато ядеш тук“.

„Дълга памет имаш за грешките“.

„Просто се грижа за дамата“.

„Мислиш ли, че Роуца ще хареса храната?“

„Ще те уведомя“.

Телнан ме гледаше намръщено.

— Ти на... ъъ, с джерега ли говориши?

— Да.

— О.

Нямаше какво повече да каже по въпроса, но се радвах, че му давам повод за размисъл.

Тъкмо когато довършвахме селското блюдо, получих две неща. Първото беше кошница с онова, което в семейството ми наричахме „лангош“, източняшки чеснов хляб. Второто беше друг посетител.

Хлябът наистина ми хареса. До посетителя ще стигна след малко.

Докато посягах за скилидка чесън, по лявата ми ръка премина лек гъдел — задържащият се ефект от скорошно нараняване, още по-наскоро излекувано от експерт. Всичко беше наред — все пак само преди четири часа изобщо не можех да използвам ръката си; щях да изтърпя малко гъдел.

За няколко мига с Телнан не си проговорихме. Бях се съсредоточил върху процеса с търкане на чесъна по хляба, когато Лойош стегна ноктите си на дясното ми рамо, последван почти моментално от Роуца, която стегна ноктите си на лявото ми такова. Вдигнах очи, което стресна Телнан, който извърна глава и полуизвърна тялото си, докато посягаше за меча си. Към масата крачеше стар, невзрачно облечен драгар, без намек за усилие да се прикрие или забърза. И да имаше враждебни намерения към мен, не беше много добър. Остана ми време да пусна хляба, да избърша пръстите си и да извадя кама от ботуша си. Задържах камата под масата. Телнан трябва

да беше стигнал до подобно заключение, защото не извади оръжието си. Загледах типа, докато се приближаваше.

Беше малко дребен за драгар и макар изобщо да не ме бива за възрастите им, трябваше да му дам над двайсет и пет стотака. Не можах да идентифицирам от кой дом е нито по дрехите, нито по чертите му.

Не издаваше по нищо да е джерег — с което искам да кажа, че не добих никакво чувство, че знае как да се справи с обстановката или че се озърта за опасност, или че, ами че е нещо друго, освен стар търговец. Естествено, допуснах, че е тук, за да ме убие.

Отне му някъде около шест секунди, докато стигне до нас, което ми остави време да се сетя за Лейди Тилдра, тъй че съвсем леко се отдръпнах от масата, прибрах камата в канията в ботуша си, опрях лявата си ръка до блюдото и оставил десния си показалец да се отпусне на дръжката на Лейди Тилдра на лявото ми бедро. Лейди Тилдра е... но на това ще се върнем по-късно. Засега нека да кажа само, че, както и преди, докосването на дръжката ѝ ми даде успокоително усещане за присъствието ѝ. Ако този индивид се канеше да ми развали яденето, щях да се ядосам доста.

Вили се намръщи и понечи да се приближи, но му махнах да се разкара — бих се мразилечно, ако го светнат, докато се опитва доблестно да защити правото ми на едно кротко ядене.

Странно е как времето се проточва, когато си мислиш, че ти предстои да защитиш живота си. Докато онзи се приближи, успях да направя още няколко бързи наблюдения — имаше приятно, леко закръглено, почти селяшко лице въпреки благородната горна част, със светли дружелюбни очи и тънки вежди. Ръцете му бяха единственото, което ми се стори опасно, въпреки че не мога да кажа точно защо си помислих така. Бяха си просто ръце: изрядно подрязани нокти, средно дълги пръсти, макар и малко по-дебели може би. Станах. Телнан също. И да беше неучтиво, не ми пушкаше особено.

Гостът не ме оставил в напрежение. С приятен баритон заяви:

— Казвам се Марио Сивата мъгла. Може ли да седна с вас, лорд Талтош?

Когато си върнах дар словото, рекох:

— Поправи ме, ако греша: не си мит значи?

— Не изцяло поне. Може ли да седна?

На Телнан не му пролича, че името му е познато.

— Разбира се, стига приятелят ми да не възразява. Той се казва Телнан, между другото.

Вярвам, че гласът ми беше достатъчно спокоен и любезен.

— Здрави — каза с усмивка Телнан.

Марио Сивата мъгла кимна леко, също с усмивка.

Обърнах се към познайника си.

„Лойош, още малко и ще ми пуснеш кръв“.

„Съжалявам, шефе“.

Отпусна хватката си на рамото ми. Вили издърпа стол от друга маса и го намести вляво от мен и вдясно от Телнан. Ако Марио Сивата мъгла решеше да се храни с нас, масата щеше да е препълнена. Тримата седнахме.

„Шефе, ако искаше да те убие...“

„Знам, знам“.

— Разбирам, че сте чували името ми? — каза Марио. С усмивка. Усмивката на съсед от долния етаж, който току-що ти е благодарил, че си му заел чашка кафе на зърна.

— Мда — отвърнах. Най-умното, което можех да кажа.

— Аз не съм — каза Телнан.

Двамата с Марио погледнахме благородника дзур и аз казах:

— Ъ...

— Все едно — рече Телнан.

— Не бих искал да прекъсвам яденето ви — каза Марио.

Погледнах го. Изглеждаше искрен. Казах:

— Желаете ли нещо за ядене?

— Не, благодаря. Няма да се задържам много.

За малко да кажа „Добре“, но се овладях. Михи се приближи, зададе същия въпрос на Марио и получи същия отговор. После ме попита дали ще желаем вино. Желаехме. Можел да ни препоръча... Чудесно. Доверих му се: просто да донесе каквото смята, че е най-добро. Той се поклони.

Марио.

Беше за наемните убийци това, което бе Кийрон Завоевателя за войниците. Само дето Кийрон беше мъртъв. Марио беше убил император преди Обръщането на Цикъла, поне според приказките. Когато гвардията Феникс не може да разгадае някое убийство, казват

„Марио го е направил“, което значи, че случаят никога няма да бъде разрешен. Разправят (сигурно не е вярно) за един тип, комуто казали, че Марио е по петите му, и той просто отишъл сам до Портата на смъртта и се хвърлил от Пропадите.

И Марио седеше сега на масата срещу мен и се усмихваше най-дружелюбно.

Беше почти достатъчно, за да ми се отще да ям.

„Ей, шефе“.

„Какво?“

„Откъде знаеш, че наистина е Марио?“

„Хмм... прав си. Но да познаваш някой, който би твърдял, че е Марио, ако не е?“

„Е, не. Но все пак“.

„Аха“.

Той се отпусна назад в стола си, скръсти ръце пред гърдите си — възможно най-незастрашаващата поза, която можеше да заеме, без да е болезнено очевидно, че се опитва да изглежда незастрашително, — и каза:

— Разбира се, знаеш, че си ядосал някои хора.

— Да. Беше ми разяснено.

Телнан се обърна към мен. Не ми се обясняваше на дзур, тъй че не го направих.

Марио заяви, предполагам и на двамата:

— Има две неща, които не правиш: не говориш на властите за Асоциацията и...

— Асоциацията?

Той се усмихна.

— Стар термин. Организация? Синди...

— Разбирам.

— Аз — не — каза Телнан.

„Знаеш ли какво, Лойош. Извеждаш дзура навън и му обясняваш“.

„Мхм“.

Гласно, двамата с Марио го пренебрегнахме. Безгласно всъщност. Кимнах. Марио продължи:

— Не говориш на властите за нас и не се забъркваш с нашия имперски представител. Ти направи и двете. Е, едно и половина поне.

— Не съм казал нищо на властите за, ъ, Асоциацията. Не съвсем.

— Достатъчно, за да ядосаш някои хора.

— Предполагам.

— Не предполагаш. Знаеш го.

Кимнах и казах:

— През последните няколко години, докато скитах по света и ги отбягвах, общо взето ми се изясни. Предполагам, че в един момент са ти предложили работата?

Погледна ме право в очите. В същото време усетих странен лек гъдел някъде откъм тила си, сякаш нечий глас ми зашепна, но твърде тихо, за да го чуя. Реших, че точно сега не е моментът да мисля за гъдела и какво подсказва той.

— Извинявай — казах на Марио. — Неуместен въпрос.

Той кимна едва забележимо и каза:

— Поемаш известен риск с идването си тук, не мислиш ли?

Лойош леко помръдна на рамото ми. В отговор Роуца помръдна на другото. Телнан рече:

— Аз съм тук.

— Да — отвърна Марио. — Разбира се.

— Не кой знае какъв — казах. — Знаеш как ние... в смисъл, знаеш как стават нещата. Докато се разчуе, че съм тук, и някой ми скрои нещо, ще съм далече от града.

— Затова беше толкова отпуснат, когато влязох.

— Да, затова.

Той кимна.

— Има слухове, че си придобил доста респектиращо средство за самозащита.

Усетих цялата дължина на Лейди Тилдра на лявото ми бедро, точно пред сабята. Не я докоснах, въпреки че ми се искаше.

— Не. Не са слухове. Казали са ти го директно и от надежден източник.

— Е, да.

Което, прецених аз, почти потвърждаваше приказките, които бях чувал — че най-прочутият професионален убиец в историята на Драгарската империя е любовник на Алийра е'Кийрон, втора поред

като Наследник на дома Дракон и начало на най-престижното разклонение на този дом. Беше забавно. Или нещо такова.

Тъй че, докато си седя тук, между вкуснотите на „Валабар“ и Марио Сивата мъгла от дома Джерег, и си чакам виното с някакъв странен благородник дзур за компания, може би трябва да ви поразкажа малко за себе си. Хмм... но пък, от друга страна, може би не.

Михи цъфна с виното и ме помоли да одобря бутилката. Кимнах. Сигурен бях, че е бутилка. Той използва перото и с помощта на дебела ръкавица, извадена от задния му джоб, машата. Отвори я и наля без пищни жестове. Джани, другият ми любим келнер, винаги правеше така, че отварянето на бутилката да прилича на върховен триумф. Малките стилистични детайли са това, което ни различава, не мислите ли?

Отпуснах се в стола си, все едно нямам и една грижа на света, и попитах:

— Ще пийнете ли вино?

Телнан пожела, Марио — не. Михи напя и оставил бутилката на масата.

Кимнах, отпих и зачаках Марио да продължи.

— Хубаво вино — отбеляза Телнан. Съмнявах се, че може да направи разлика. Но пък можеше и да греша.

Марио се размърда в стола си и — само за миг — ми се стори притеснен. Преди стъпването да се е издало на лицето му, каза:

— Познаваш Алийра.

Е, да, познавах Алийра. В смисъл, познавах я толкова добре, колкото и да е „източник“ (да се чете: човек) може да познава „човек“ (да се чете: драгар). Знаех, че е ниска като за драгар; не повече от шест стъпки. Знаех, че има убийствен нрав и нужното умение в магията, с което да го наложи. Знаех, ами...

— Да — отвърнах. — Донякъде.

— Тя ме помоли да поговоря с теб — каза той.

Това определено си струваше повдигане на вежда.

— Загрижена е за безопасността ми?

Той се намръщи.

— Е, не всъщност.

— Звучи успокоително.

— Загрижена е за някои други.

— Ще ме караш да отгатвам?

Въздъхна. Изглеждаше нещастно.

— Добре. Гадая. След като те е изпратила тя, трябва да е нещо, свързано с Организацията, тъй като Алийра никога не би се унизила да признае публично, че има нещо общо с престъпници.

Телнан и Марио се втренчиха в мен и усетих, че се изчервявам.

— Ъъ, не включвах точно теб в това — уверих Марио.

Той кимна и каза:

— Е, продължавай. Добре се справяш.

За съжаление, след като бях стигнал дотук, блокирах. Ако Алийра си имаше неприятност с Организацията, нещо, което не можех да си представя, то Марио можеше да направи всичко, което бих могъл да направя аз. А ако Организацията си имаше никаква неприятност, това вече не беше моя грижа. Вече нямах никакъв интерес или връзки с техните дела, с възможното изключение на...

— Коути — отроних.

Той кимна и нещо тежко се стовари в стомаха ми.

— Южна Адриланка.

Кимна отново.

— Вината е моя значи.

Ново кимване.

— Ъъ... бихте ли обяснили? — обади се Телнан.

— Не — отсякох.

Направих още няколко коментара, този път с повече емоционално, отколкото рационално съдържание.

— Предполагам — каза Марио.

Телнан изглеждаше озадачен.

Усетих присъствието на Лойош в ума си, както правя понякога, когато някое заклинание заплашва да излезе извън контрол. Съсредоточих се върху дишането си като при упражнение по фехтовка.

В случай че не сме се срещали досега, преди време ръководех един малък район на Адриланка. В смисъл, ако там се случеше нещо незаконно, или получавах дял от него, или уреждах нещата така, че някой да съжали, че не съм получил дял. Също така по някое време придобих сходни дялове в Източняшкото гето, наричано Южна Адриланка. По това време бях щастливо женен. Същевременно

съпругата ми Коути беше нещастно омъжена, главно защото имаше някои морални възражения да печели от източняците по същия начин, по който го правехме от драгарите. И защо ли?

После тя изпадна в опасност, а аз геройски я спасих и така нататък. Междувременно си спечелих врагове и духнах набързо. Последното, което направих, преди да изоставя кариерата си, приятелите си, жена си и всичко останало, беше да дам на Коути всичките си дялове в Южна Адриланка като един вид подарък преди сбогуване.

По това време мислех, че е забавно по някакъв болезнен начин.

Сега беше болезнено по някакъв забавен начин.

Михи поиска да разбере дали съм готов за... не, не бях. Можеше да се върне, след като гостът напусне, тъй като гостът ни явно не държеше да се храни. Михи разбра и изчезна там, където отиват келнерите и кредиторите, когато не са пред теб.

— Окей — казах. — Да чуем.

Марио кимна и се усмихна. Като оня тип от долния етаж, както казах преди малко. Или може би като стареца, дето пощипва хубавото момиченце на пазара, а то му се усмихва, вместо да го зашлеви. Схващате, нали?

— Камата започна от...

— Тя вече не се нарича така.

Той ме погледна странно и рече:

— Аз я наричам така.

— Аха. Окей.

— Започна от опита да опразни напълно Южна Адриланка от Организацията.

— И тя, разбира се, изникна отново, само че извън контрола ѝ.

— Да.

— Можех да ѝ кажа, че ще стане така.

— Някои неща се виждат лесно, когато не си вътре в тях.

— Щом казваш. И после?

— Успя да си върне някакъв контрол над района и се опита да го ръководи... — Той се намръщи. — По-нежно, както би се изразил ти.

— Точно това аз трябваше да пробвам първо — изсумтях.

— Също не подейства. Както разбирам, дълговете са излезли извън контрол, маржът на приходите бил много малък...

— Схващам идеята.

Той кимна.

— Тъй че, мм, различни индивиди започнаха да надушват възможности. Знаеш как става.

— Да.

— Аз не — каза ведро Телнан. Пренебрегнахме го.

Марио каза:

— Опита се да задържи това, което имаше, но всъщност не разполагаше с организация. Само със себе си и репутацията си. С това не се стига далече.

Кимнах. Съгласен бях, че не се стига далече.

— След това започна да получава помощ — продължи той. — Няколко лакеи се оказаха мъртви и...

— Помощ от кого?

— Това е големият въпрос.

Изгледах го, а той каза:

— Не. Аз нямам пръст в това.

— Тогава кой...? О.

— Да, старата ѝ позната.

— Мечът на Джерег.

— Да. Такъв е слухът поне.

— Мечът на Джерег, сега Наследничка на трона на Дракон.

— И не просто тя лично, но включи разни приятели и слуги.

— Алийра?

— Не. Просто някои дракони, които се чувстваха задължени да ѝ помогнат, независимо от всичко.

— Може да стане гадно.

— Да.

— Ако се разчуе, че Наследничката на Дракон се замесва в...

— Точно.

Почесах се по брадичката.

— Тъкмо се бяха измъкнали от последния почти скандал с нея. Но мога да го разбера. Ноуратар и Коути... — още изпитвах болка да казвам името ѝ — са приятелки. Ноуратар не може просто да я остави сама.

— Точно така. И това доста притеснява Алийра.

— Нищо не ми спомена.

Той се намръщи.

— Не знам цялата история, но ми се струва, че когато за последен път си се видял с Алийра...

— Преди има-няма два часа.

— Да. Изглежда, тя е имала други неща наум.

— Възможно е.

— А после ти напускаш доста внезапно.

— Може и така да се каже. Да се е чуло нещо за Кийра Крадлата във връзка с всичко това?

Той свърси вежди.

— Защо да я засяга пък нея?

— Няма причина, доколкото знам. Просто се чудех.

Той поклати глава.

Отпуснах се в стола си.

— Значи Алийра иска да видя дали мога да помогна с нещо.

— След като така и така си се върнал в района.

— Мда, след като съм тук. — Не въздъхнах съвсем. — Признавам, че в някои отношения съм в състояние да помогна. Във всеки случай познавам принципите доста добре.

Той отново кимна.

— И не мога да твърдя, че цялата ситуация не е по моя вина — добавих.

Той пак кимна, което беше ненужно.

— Но го има проблема, че ако се задържа в този район повече от няколко часа, животът ми не струва и един зеленясал медник.

— Точно тук стигаме до новите ресурси, с чието притежаване си прочут.

При тези думи Телнан леко потръпна. Изглеждаше общо взето объркан по време на целия разговор, но все трябаше да се е досетил нещо покрай това, което си говорехме.

Не му обърнах внимание и казах на Марио:

— Не е достатъчно, за да се заема с целия Джерег, много благодаря.

— И един допълнителен ресурс, за който може би не знаеш.

— Тъй ли?

— Аз — каза той.

Позяпах в празното за известно време. После казах:

— Сигурен ли си, че не искаш нещо за ядене?

— Определено.

Кимнах, покашлях се и попитах:

— Ъ... да ти викам ли Марио?

— Всички ми викат така.

— Окей. Виж. Имам някаква представа колко си добър, но...

— Но?

— Все пак целият Джерег е тръгнал подире ми.

— Не целият. Само Дясната ръка.

— То пък голямото успокоение.

— А в Южна Адриланка действа Лявата ръка.

Зяпнах го.

— Патрулът на Кучките?

Изкиска се, все едно никога не беше чувал как ги наричат.

— Какво искат те в Южна Адриланка? — продължих.

— Ти ще трябва да ги попиташи това.

Отпуснах се, спомних си за виното и отпих малко. Не помня как беше вкусът му.

„Шефе, тая работа хич не е хубава“ — каза Лойош.

„Благодаря за прозорливото наблюдение“.

Седях и прехвърлях наум каквото знаех за Лявата ръка на Джерег. Изобщо не беше толкова, колкото трябваше да знам. Дясната ръка, това, което обикновено се нарича Джерегите или Организацията, бяха почти изцяло мъжки индивиди — Кийра, Коути и Ноуратар бяха изключения — и беше въвлечена в, ами, във всичко, което ми бе познато: необлагаем хазарт, нелицензирана проституция, продажба на крадени стоки, заеми с висока лихва и други забавни неща. Знаех, че Лявата ръка, предимно жени, съществува. Но никога не ми е било напълно ясно с какво се занимават. Е, това не е съвсем вярно. В смисъл знаех, че ако искаш да закупиш някой артефакт на Древна магия, трябва да потърсиш тях. Ако ти трябва бързо чародейство, та да си сигурен, че някой ще умре и гарантирано ще си остане мъртъв, отиваш при тях. И ако ти потрябва информация, складирана само в нечия глава, то чародейка джерег е най-добрият ти залог.

Но също така знаех, че това не може да е пълният обхват на интересите им.

Какво можеха да искат в Южна Адриланка?

— Какво още можеш да ми кажеш? — попитах накрая.

Той въздъхна и поклати глава.

— Жалко е колко малко знае Дясната ръка какво прави Лявата ръка. Ще ми се да можеш да ти кажа повече.

— Кажи ми, което можеш.

— Да. Добре, до този момент знаем, че Камата е получила предупреждения да напусне Южна Адриланка сама. Доколкото знаем, не са предприемали никакви конкретни стъпки.

— Откъде знаете, че Лявата ръка прави предупрежденията?

Той бръкна под наметалото си. Неволно се напрегнах и ръката ми помръдна към камата, която бях приbral в ботуша си. Телнан като че ли също се напрегна. Марио се престори, че не забелязва, извади сгънато листче и ми го подаде. Почеркът беше простичък и четлив, почти безличен. Пишеше: „Благодарим ви за интереса и приноса в тази част на града ни. След като работата тук вече е свършена, надяваме се, че ще приемете благонамерените ни пожелания за продължително благополучие и добро здраве“. — Беше подписано „Мадам Триеско“ и отдолу бе изрисуван символът на дома Джерег.

— Мадам Триеско? Коя е пък тази?

— Не знам. — Марио сви рамене.

— Добре, съгласен съм. Изглежда съвсем ясно.

— Тоест влизаш, така ли?

— Разбира се.

— Алийра каза, че ще влезеш. — Марио стана. — Къде ще си?

— Бих могъл да прескоча до Черен замък, но не съм в настроение да започвам нова война Дракон — Джерег. Тъй че какво ще кажеш за Дзур планина?

— Да, там е добре.

— Мм...

— Да?

— Ако ми се прииска да се свържа с теб, има ли някакъв...

— Алийра може да ме намери.

— Да де, но аз едва ли ще мога да се свържа с Алийра.

— Защо?

Потупах верижката, която носех на шията си, и казах:

— Защото, както се очертават нещата, май няма да ми се ще да махам тези...

— О, да бе.

Марио се намръщи за миг, погледна към Телнан, после се наведе над масата и ми прошепна нещо в ухото. Телнан вежливо се престори, че не забелязва.

Отдръпнах се на стола и зяпнах Марио.

— Майтапиш се!

Той поклати глава.

— Не. Но да убия...

— Да, не е най-умното.

— Добре. Разбрах. Ако ми се наложи да се свържа с теб, знам какво да направя. Ще държим връзка. — После добави вече към двама ни: — Приятен апетит.

— Той си идва с яденето — отвърнах и за двамата.

Телнан го удостои с дружелюбна усмивка.

След като Марио си излезе, дойде Михи — появи се от онова място, където келнерите, кредиторите и т.н. И след като нямаше какво друго да направя в момента, отново насочих вниманието си към храната.

1. СУХО ЧЕРВЕНО

След като Марио си отиде, можех да се съсредоточа върху виното. Ще отрека, че съм някакъв експерт по вината, но ми хареса. Беше сухо, разбира се, защото сладките вина са за десерт, но имаше всички онези оттенъци, които ми напомняха за тревисти хълмове с овощни градини, лек ветрец и разни такива поетични неща. Понеже знаех какво е следващото блюдо, виното ме отпускаше, опитваше се да ми каже, че устата ми е в безопасност и че не би трябало да се притеснявам. Гадно, коварно вино. Не знам какво мислеши Телнан за него. Нищо не беше казал за момента, а и не ми беше до разговор.

Казал бях на Марио, че може да ме намери в Дзур планина. Замислих се за това. Имах ли други възможности? Дядо ми не беше вече в града, а и бездруго не можех да отседна при него, след като целият Джерег бе по петите ми. За Черен замък бях прав. А от идеята да почукам на вратата на Коути и да попитам: „Нещо против да спя на дивана няколко седмици?“ направо настръхвах. Не, Дзур планина беше единственият ми избор.

Дзур планина.

Домът на Сетра Лавоуд, Магьосницата, Тъмната дама. Не знам, винаги сме се разбириали съвсем добре; сигурно нямаше да има нищо против. А и Телнан не бе реагирал, когато го подхвърлих. Най-малкото там щях да съм в безопасност, докато измисля какво да правя.

Щях да направя това, което правех винаги: да разбера какво става, да съставя план и да го осъществя. Никакъв проблем.

Гадно вино. Коварно.

Станах от масата с чувство на задоволство. Нещо повече, чувствах се заситен така, както може да те накара да се почувствуваш само едно изключително ядене, в което всички елементи се съчетават и

всяко ястие само по себе си е произведение на изкуството. Както подхвърлих на Лойош, ако ми видеха сметката сега, поне бях успял да се наяд като хората за последно. Много добро последно ядене. Лойош отбеляза, че толкова по-добре, защото в момента съм бил толкова бавен, че нямало да мога да се спася и от бебе, нападащо ме с детска количка. По нанагорнище. Посъветвах го да мълкне.

Освен това Телнан бе до мен, за да ме защити, стига да не беше в същото състояние.

Пратих Лойош и Роуца навън, за да се уверя, че не ме дебнат детски колички. Нямаше такива, тъй че, след като се сбогувах сърдечно с няколко души от персонала и след като платих сметката, на Телнан включително, излязохме.

Тц. Никой не се опитваше да ме убие.

Огледах се. Беше късно следобед и светът бе тих и кротък.

— В Дзур планина ли отиваш? — попита Телнан.

Кимнах.

— А аз да...?

— Да, ако обичаш.

Свалих верижката от врата си (дълга история), пъхнах я в малката кутийка, която нося точно за тази цел, и кимнах на дзура. Той кимна в отговор и последва лек гъдел в основата на гръбначния стълб, придружен от странното усещане, което те спохожда винаги, когато за едно мигване светът около теб вече изглежда съвсем различно. Леко се олюлях, щом студът порази кожата ми и миризмата на вчнозелени дървета изпълни ноздрите ми. Дзур планина се простираше около мен. Допреди няколко години нямаше да мога да понеса тази магия, без да съсипя всичко, което току-що бях погълнал във „Валабар“. Но сега... нищо, освен леко залитане и потръпване. Нахлузих верижката около врата си и след като камъкът легна на кожата ми и запулсира в ритъм със сърцето ми, се поотпуснах. Безопасно.

Относително безопасно.

Сравнително безопасно.

По-безопасно.

„Никой няма наоколо, шефе“.

„Окей. Благодаря, Лойош. Телнан не дойде с нас, нали?“

„Мисля, че не. Ъъ, знам, че сме в безопасност, шефе, но хайде все пак да влезем вътре“.

Земята бе покрита с тънка пелена сняг, тъй че оставих стъпки, водещи към вратата. Приятелят ми Мороулан има врати, които се отварят, щом пристъпиш към тях. Много впечатляващо. Как е с вратите на Сетра, така и не мога да разбера: понякога се отварят, понякога човек трябва да почука, а понякога трябва да търси, за да ги намери. Веднъж чаках навън като идиот цял час и половина. Канех се да направя забележка на Сетра по този повод, но никак си така и не успях.

Този път вратата не се отвори, но пък не беше и заключена. Влязох. Бил съм тук достатъчно често, за да си въобразя, че мога да се оправя вътре, без да се изгубя, но не достатъчно, за да мога наистина да го направя. Лойош, за щастие, има по-добра памет за такива неща и след няколко чупки, извивки и язвителни подмятания от негова страна се озовахме в една от дневните на Сетра. Тази, в която за първи път се срещнах с нея, всъщност. Боядисано в тъмни цветове тясно помещение, забележително голо, с удобни столове, разположени под странни ъгли, сякаш Сетра предпочита гостите ѝ да не се гледат пряко един друг. На влизане чух нещо, което прозвуча като тичащи боси крака, и почти ми се стори, че долових съмтън кикот, но не се замислих много. Това беше Дзур планина, където може да се случи какво ли не, и човек може да си увреди мозъка, докато се опитва да си обясни малките загадки, да не говорим за големите. Избрах си стол и се настаних в него е въздишка.

Слугата на Сетра, Туко, се появи, хвърли ми поглед с изражение, попадащо някъде между пълно презрение и незаинтересованост, и рече:

— Ще желаете ли нещо, лорд Талтош?

— Не — отвърнах. Първо, имах чувството, че няма да мога нито да ям, нито да се движа повече, докато съм жив. И второ, не исках нищо повече да се смесва с онова, което все още усещах на езика си.

— Само да ми кажеш дали Сетра е тъдява.

— Ще се появи скоро — изсумтя той.

И изситни от стаята, без да издава с нещо, че изобщо го интересувам. Винаги върви леко изгърбен и има тик в дясното рамо, а и пръстите му треперят. Понякога се чудя дали всичко това не е просто преструвка — дали старият кучи син не е всъщност абсолютно здрав. Не съм забелязал никакви признания за това, но се чудя понякога, сериозно. Притворих очи и изкарах известно време в блажен унес:

припомнях си всичко, което току-що бяха направили във „Валабар“ за мен.

Чух стъпките на Сетра, но не отворих очи. Достатъчно добре знам как изглежда, тъй че единственият въпрос щеше да е за изражението й, а ако предположех, че е някъде между сардонична насмешка и умерена изненада, вероятно и него щях да съм улучил.

— Здравей, Влад. Не очаквах да те видя отново тук толкова скоро.

— Надявам се, че не е проблем — отвърнах.

— Ни най-малко. Как беше във „Валабар“?

— По-добре просто не можеше да бъде.

— И си взел добри решения?

— Лесни решения, до едно.

— Разбирам, че си решил да ме удостиши с присъствието си, докато отдъхваш?

— Не точно. — Поколебах се, не знаех какво точно искам да кажа. Отворих очи. Сетра беше пред мен, приличаше си на Сетра. За изражението също се оказах прав. — Пратила си ми защита.

— Да. Надявам се, че не си се обидил.

— Достатъчно добре ме познаваш.

Тя кимна.

— Вярвам, че е бил добра компания за обяд.

— Интересна, определено.

— Серизно?

— Благородниците дзур са по-сложни, отколкото си мислех.

— Влад, всеки...

— Да, знам. Но все пак.

— За какво си говорихте?

— За много неща. За храната, първо. Но също... Сетра, ти познаваш дзурите.

— Донякъде.

— Това, което не схващам, е... Не знам колко много труд отива във всичко това.

— Да. Не се отчайвай обаче. Това обърква почти всички, които не са дзур. Мислят, че благородникът дзур желае само възбудата или търси възможността за славна смърт при невъзможен рисков. Но си прав: по-сложно е.

— А можеш ли да поразниши сложностите?

— Защо този интерес?

— Не знам. Твойят приятел, или по-точно ученик, Телнан — заинтригува ме.

Тя извади от джоба си една от загадъчните си усмивки и си я сложи.

— Тъй че щом не е възбудата или възможността за славна смърт, какво е? — попитах.

— Зависи от личността. Някои обичат праведното чувство, че си в нищожно малцинство.

— Мда. Точно тези са, дето искам да имшибна по един шамар.

— А някои просто искат да правят това, което е правилно.

— Много хора искат да правят правилното, Сетра. Аз пък се опитвам да не им позволявам да ми досаждат прекадено.

— Благородниците дзур няма да досаждат с правилното, освен ако всички други не са против него.

— Хмм. Изненадан съм, че не видях поне един-двама от тях да защитят източняците по време на размириците преди няколко години.

— Въщност не беше невъзможно. Какво му е толкова смешното?

— Идеята, че герой дзур защитава текла. На империята нямаше да ѝ хареса, на гвардията нямаше да ѝ хареса, на дома Дзур нямаше да се хареса и на текла нямаше да се хареса.

— Да — каза Сетра. — Точно затова би могло да се случи.

Поразмислих над това, а после попитах:

— Е, как се оправят всички останали с последствията от суматохата?

— Кои по-точно?

— Мороулан.

— Жив и здрав е, върнал се е в Черен замък.

— Как понесе новината?

— За лейди Тилдра ли? Не добре, Влад.

Кимнах и отново докоснах дръжката. И отново усетих нещо — присъствие, което бе едновременно утешително и далечно.

— А Алийра?

— С Мороулан е.

Покашлях се, после попитах:

— А императрицата?

Сетра се намръщи.

— Какво императрицата?

— Просто се чудех дали не иска да ми даде някое херцогство за героичната ми...

— Не си се върнал заради това, Влад.

— Всъщност си права. Възникна нещо.

— Тъй ли? Какво?

— Не съм сигурен дали мога да ти обясня.

— Северозападната реч — тоест езикът, на който общуваме в момента — е тромава и негодна да предаде точно всички нюанси на емоция и фамилна връзка, както например сериола, но все пак е в състояние да изрази тънките отлики и с времето човек обикновено се научава да предаде смисъла на намерението си.

Отне ми известно време, докато осъзная, че ми връща провокацията. Предполагам, че храната бе позабавила малко мисълта ми. Най-сетне отвърнах:

— Проблемът на джерег и личен проблем.

Предвид дълголетието ѝ все по някое време бе научила цената на мълчанието. Мисля, че аз също, но тя беше по-добра от мен.

Най-сетне казах:

— Коути. Южна Адриланка.

— Аха. Да. С това, което ми казват моите източници в джерег, мисля, че мога да го сглобя.

Въздържах се от коментар какви биха могли да са „източниците ѝ“. Тя ме попита:

— Как чу за това?

— От Марио.

Тя повдигна вежда.

— Разбирам.

Естествено, трябваше да е направила същата връзка като мен: от Марио до Алийра, до Ноуратар и до Коути. Но не намери причина да го спомене. Вместо това попита:

— Какво ще правиш?

— Бих те помолил за съвет, само дето не мисля, че ще ми го дадеш, а и вероятно съм прекалено твърдоглав, за да го приема, дори ако ми го дадеше.

— Прав си и за двете. Свързал ли си се с някои от хората си?

— Сетра, вие сте хората ми сега. Ти, Мороулан и Алийра. И Кийра, разбира се.

За миг Сетра Лавоуд ми се стори малко смутена. Не се случва всеки ден.

— Трябва да имаш някои връзки в Джерег, които все още са готови да говорят с теб.

— Тези, на които мога да се доверя, са същите, на които не бих им го причинил.

— Какво да им причиниш?

— Да ги поставя в неудобно положение, като ги помоля да ми помогнат.

— Дори с информация?

Изсумтях, после казах:

— Ще го обмисля. Къде намери дзура?

— Телнан ли? Ледоплам го намери.

— О.

— Или по-скоро Ледоплам намери оръжието му.

— Искам ли да знам?

— Да, но аз не искам да ти кажа.

— Ако ти го измъкна с изтезание?

— Не е толкова смешно, колкото си мислиш.

— Но изглежда възкресяваш рода Лавоуд?

— Бавно, да. Защо? Мислиш, че може да са полезни за твоя проблем?

Изсмях се късо. Лойош странно си замълча. Предполагам, че знаеше какво става по-добре от мен. Сетра също. Сигурно и собственикът на заложната къща на улица Таарна.

— Та как си ти, Сетра?

— Влад, живяла съм много, много дълго време, както и да предпочиташ да го измерваш — отвърна тя.

— Е, да.

— Научила съм се на търпение.

— Допускам.

— Мога да седя тук толкова дълго, колкото трябва, но не искаш ли все пак да ме попиташ за това, което ти е на ума?

Въздъхнах и помолих:

— Кажи ми за Коути.

— Ох...

— Защо, не знаеше ли какво ще те попитам?

— Трябаше да се сетя.

— Именно.

— Е, какво точно искаш да знаеш?

— За начало, как е тя със здравето?

Сетра се намръщи.

— Не се виждаме често. Добре е, доколкото знам.

— А кой се вижда с нея?

— Ноуратар.

— И никой друг?

— Поне от тези, които познавам.

— А кой се вижда с Ноуратар?

— Алийра.

— Окей. И предполагам, че ако ида да видя Алийра, няма начин да избегна Мороулан, нали?

— Искаш да избегнеш Мороулан?

Докоснах дръжката на Лейди Тилдра за обяснение. Щом го направих, усетих нещо като приятен бриз с намек за океана, лъхнал по лицето на душата ми. И да, знам колко глупаво звучи това. Добре, опитай се да изпиташ това усещане и да видим дали ще се справиш по-добре с описанието.

— Стига да искаш, ще попитам лейди Алийра дали е на разположение да ме посети.

— Ще съм ти благодарен.

Лицето ѝ остана безизразно за около минута.

— Е? — попитах, след като ме погледна отново.

Тя кимна.

Около две минути по-късно Алийра се появи заряяна в стаята. Добре, пристъпваща или заряяна, или някакво съчетание между двете. Роклята ѝ, сребристата с черна дантела около шията и раменете, се влачеше по пода, тъй че не можех да определя дали начинът ѝ на придвижване представлява изящно ходене, или конвулсивна левитация. На устните ѝ имаше усмивка. На хълбока ѝ беше Пътедир. В ръцете ѝ лежеше пухкава бяла котка.

Тя целуна Сетра по бузата, след което се обърна към мен.

— Здравей, Влад. Колко е хубаво, че те виждам. Колко отдавна беше? Четири, пет часа?

— Благодаря, че се отби, Алийра. Тя каза ли ти какво искам да те попитам?

— Не — отвърнаха двете в един глас.

Кимнах и казах:

— Трябва да намеря моята... Трябва да намеря Коути.

— Защо? — каза Алийра. Усмихваше се, но в гласа ѝ се прокрадна малко студ.

— Джерегска неприятност. Не държиш да знаеш за нея. Сещаш се, честта на Дракона и прочие.

Тя пренебрегна сарказма ми и рече:

— Коути вече не е замесена с джерегите.

— Всъщност е. Това е бедата. Или може би ѝ се налага да е замесена с тях, за да се предпази да не се замеси с тях — така може би е по-ясно.

Тя се намръщи.

— Влад...

„Почва се, шефе. Ръцете ѝ щяха да са на кръста, ако не държеше тая тъпа котка“.

„Знам, знам“.

— Изчезваш за години, после изведнъж се появяваш, загубваш душата на наша приятелка, караш майка ми да се страхува за съществуването си, застрашаваш самата тъкан на сътворението, а сега искаш да забъркаш неприятност между жената, която заряза, и банда престъпници, от които е успяла да се изтъргне? Това ли чувам?

Е, предполагам, че всичко това отчасти беше вярно, от определена перспектива. От моя перспектива, разбира се, беше толкова погрешно, че не би могъл да го намериш точно на същата карта.

— Горе-долу да.

— Добре. Просто проверявах — каза Алийра. Погали котката. Лойош направи в главата ми някаква забележка, която не се оформи съвсем в думи.

— Означава ли това, че ще ми кажеш как да стигна до Коути? — попитах.

— Не.

Въздъхнах.

— Но ще я уведомя, че желаеш да говориш с нея — добави тя.

— Кога?

— Спешно ли е?

Понечих да отвърна нещо остроумно, отказах се и измърморих:

— Не съм сигурен. Стават едни неща и, добре, би могло да продължат вечно или да изгърмят само след час. Това е част от проблема: не знам достатъчно.

— Ясно — каза тя. — Ще се видя с нея и Ноуратар тази вечер и ще им го спомена. Но как може да стигне до теб, след като носиш това... това, дето го носиш?

Намекваше, естествено, за камъка Феникс, който висеше на верижката около шията ми.

— Ако Сетра няма нищо против, просто ще остана тук и тя може да уведоми Сетра.

Сетра кимна.

— Добре — каза Алийра. А след това: — Сетра, трябва да обсьдим някои неща.

Простенах тихо и двете ме погледнаха.

— Ако намеквате, че трябва да се разкарам, не съм сигурен дали мога.

Алийра отново се намръщи. После лицето ѝ просветна и тя каза:

— О, „Валабар“. Как беше?

— Неописуемо добре.

— Трябва да хапна там някой ден.

Никога не беше...? Зяпнах я. Но пък може би лъжеше.

— Хайде, Алийра — подкани я Сетра. — Да поговорим.

Заговориха си, а аз дремнах — от онези дремки, когато всъщност не заспиваш съвсем, а просто си лежиш, натъпкан с храна и с глупава усмивка на лицето.

Мда, понякога обичам живота.

— Здравей, Влад — каза Коути. — Съжалявам, че те будя, но ми съобщиха, че желаеш да поговориш с мен.

— Не спях — отвърнах.

— Разбира се.

Изглеждаше добре. Беше понатрупала някое кило тук-там, но бяха приятни за окото кила. Носеше сива риза с дълга остра яка и скитнически панталони, които се стесняваха надолу по черните ѝ

островърхи ботуши. Носеше и кама с пристава, увита с кожа дръжка, но никакви други оръжия, доколкото успях да зърна. А ме бива в зърването на оръжия.

— Нещо против да седна?

— Ъ, не знаех, че ти трябва разрешението ми.

Лойош и Роуца потръпваха.

„Давай“.

„Сигурен ли си?“

„Да“.

Прелетя към протегнатата ѝ ръка и потърка лицето си в нейното. Тя се усмихна и му каза „здрасти“. След малко Роуца кацна на рамото ѝ. Тя ги почеса и им загука. Явно ѝ бяха липсвали. Можех да се почувствам приятно и да се самосъжаля, ако исках.

— Чух за ръката ти — каза тя.

Погледнах я.

— От?

— Кийра.

Кимнах.

— Радвам се да чуя, че още поддържаш връзка с нея.

— Как се случи точно?

— С Кийра?

— С пръста ти — каза тя, без да се усмихне.

— Върнах се в Изтока на гости и забравих да си го прибера на връщане.

— Наистина ли си бил отново в Изтока?

— Да. Научих се да яздя кон, но недостатъчно, за да ми хареса.

Това ми спечели лека усмивка. После тя попита:

— Е, и какво те притеснява?

— Южна Адриланка.

— Чул си за това?

— Мда.

— От Алийра, несъмнено.

— Косвено.

— Чакай да отгатна тогава. Каниш се да дойдеш в града и да ме спасиш, както някой дзур спасява безпомощна девица.

— Не точно това имах наум. — Всъщност до голяма степен бе точно това, проклета да е. — Да не би да твърдиш, че всичко е наред и

нямаш нужда от никаква помощ?

— Каква точно помощ можеш да предложиш, Влад? И въпросът ми не е риторичен.

Нарече ме „Влад“. По-рано ме наричаше „Владимир“.

— Познавам разни хора. Някои от тях все още ще са готови да направят някои неща за мен.

— Например? Да те убият ли? Знаеш ли каква цена обявиха джерег за главата ти?

— Ъ... не. Колко? — Странно, че така и не ми беше хрумвало да се заинтересувам за точната сума.

— Ами, не съм сигурна всъщност. Доста обаче.

— Предполагам. Но да, има някои хора, на които мога поне да задам въпроси. — И преди да успее да отвърне, казах: — Е, как са нещата с теб?

— Съвсем добре. А с теб?

Издадох някакъв неопределен звук. Тя кимна и попита:

— Брадавица ли ми е израснала?

— А?

— Непрекъснато ме поглеждаш и после извръщаш поглед.

— О.

Лойош се върна при мен. Коути почеса Роуца зад главата.

— В беда си — казах.

Тя кимна.

— Мога да помогна.

— Мразя това. Какво?

— Нищо. Просто си помислих, че се каниш да кажеш... все едно.

Фактът е, че мога да помогна.

— Не те мразя, Влад.

— Добре. Значи ли това, че мога да се заема?

В този момент влезе Туко и ни попита искали ли нещо. Двамата отвърнахме:

— Клава!

А Коути добави:

— Повече сметана за него, но без много мед... Знаеш как обичам моята.

Туко изпръхтя, все едно искаше да каже или че знае как я обичаме и двамата, или че ще си я получим каквато той я направи и ще

сме доволни.

— Мразя, че се нуждая от помощта ти — каза тя.

Станах и закрачих напред-назад, защото по този начин мисля по-добре. А тя подметна:

— Какво има, притеснен ли си, или нещастен?

— Защото крача напред-назад?

— Защото си се изгърбил и влачиш крака. Това означава притеснен или нещастен.

— О. — Седнах отново. Но сигурно можеше да отгатва неща и по това как седя. — И двете, предполагам. Притеснен дали ще ми позволиш да ти помогна и нещастен, че не искаш да го направя.

— Не бих могла да те убедя да ми вземеш хонорар за услугата, нали?

Понечих да се изсмея, но спрях.

— Всъщност да. Мога да предложа цена.

Изгледа ме като човек, който ме познава много добре, и зачака.

— Малко информация — казах.

— И тя е?

— Кажи ми какво означаваше онзи поглед?

— Кой поглед?

— Когато споменах за Южна Адриланка.

Тя се намръщи.

— Откъде да знам как точно съм те погледнала?

— Приличаше на облекчение.

— Облекчение?

— Да. Сякаш те беше страх, че ще спомена за нещо друго.

— О.

Известно време мълчахме.

Туко донесе клавата. Веднъж, преди много време, бях попитал Сетра на каква възраст е той и тя отвърна: „По-млад е от мен“. Остави клавата и се обърна. Обадих се:

— Кажи ми, Туко, на каква възраст все пак е Сетра, точно?

— По-млада е от мен — отвърна той и се изнiza отново.

Трябваше да го предвидя.

Коути отпи и попита:

— Заплащането в аванс ли го искаш?

— Все едно.

Тя прехапа устна.

— А ако кажа, че е твърде много?

Свих рамене.

— Не знам. Тъй или иначе ще го направя.

— Да, очаквах, че ще кажеш точно това.

Лойош потърка главата си във врата ми.

Три отливания (нейни) и после каза:

— Добре. Давай.

Изведнъж вече имах нещо за вършене. Може би, с повече късмет, щеше да се наложи да убия някого. Веднага се почувствах по-добре.

— Да започнем с имената.

— Име — отвърна Коути. — Разполагам само с едно.

— Мадам Триеско.

Тя се вторачи в мен.

— Алийра не знаеше това.

— Казах, че информацията дойде от нея косвено. Моят източник...

— Кой?

— Има ли значение?

Тя продължи да ме гледа вторачено, по онзи неин начин... без да примижава, но с леко спуснати клепачи. Познавах този поглед.

— Добре. Има значение. Но бих предпочел да не казвам точно сега.

— Приятелката ти Кийра ли беше?

— Както казах, просто бих предпочел да не казвам.

След малко тя кимна отсечено.

— Добре. Да. Триеско.

— Какво знаеш за нея?

— Името — отвърна Коути.

— Знаеш ли, че е от Лявата ръка?

Тя сви рамене.

— Предположих, просто защото е „мадам“.

— Окей. В какво точно положение са операциите в Южна Адриланка?

Тя потръпна.

— Извън контрол.

— Имаш ли хора?

— Не, разпуснах ги. Опитах се да го закрия и...

— Да, чух. Може ли някои от тях да се върнат?

— Никой, който бих искала.

Познавах този тон. Дори и не помислих да споря.

— Окей. Ще проверя тук-там.

— Ако пострадаш, докато го правиш, ще ми е ужасно неприятно.

— И на мен.

— Не се шегувай с това.

— Знаеш ли, това е много по-трудна молба, отколкото просто да се справя с Лявата ръка на Джерег.

Ъгълчето на устата ѝ потрепери леко.

„Една малка победа, Лойош“.

„Щом казваш, шефе“.

— Чувам разни истории — рече тя.

— За?

— За теб. За джененините. За лейди Тилдра.

Почти неволно ръката ми забърса дръжката на дългата тънка кама на кръста ми. Да, все още си беше там.

— Вероятно са верни — отвърнах. — Повече или по-малко.

— Лейди Тилдра мъртва ли е?

— Не точно.

Тя се намръщи.

— Въвлякъл си се в битка с джененини?

— По-скоро дребна свада, отколкото битка. Но да, отчасти е вярно.

— Как стана?

— И аз се чудя как точно. Поредица от случайности, предполагам. Тя отпи от клавата и ме удостои с бавния си замислен поглед.

— Не знам за какво да говоря с теб повече.

— О, не би трябвало да е толкова трудно. Кажи нещо за потиснатите източници, за да мина в отбрана. Би трябвало да свърши работа.

Очите ѝ се присвиха, но си замълча.

— Окей. Може би просто трябва да се заловя за тая работа. Това ще ти даде време да измислиш тема за разговор.

Отново не отвърна.

Станах. Дори сега, часове след дрямката, ми струваше доста усилие. Надявах се да не ме нападне никой — бавен бях.

„Ти винаги си...“

„Млъкни, Лойош“.

— Окей, Коути. Ще се обаждам.

— Непременно.

Напуснах стаята без церемонии или озъртане назад, главно защото не разчитах на себе си, че няма да изтърся нещо. След малко издирване намерих Туко.

— Ще бъдеш ли така добър да попиташи Сетра дали би ми направила един телепорт?

Не че точно ми се намръщи.

Имам една малка раница, с която пътувам и в която държа резервна риза, чорапи, бельо и две наметала, които сменям в зависимост от климата и други фактори. Разгънах сивото и го напълних с няколко нови оръжия, които Мороулан ми беше изровил предния ден. Навлякох го, уверих се, че виси добре, и вдишах дълбоко.

Сетра влезе и ми кимна. Смъкнах амулета и го прибрах.

— Късмет — каза ми тя.

Кимнах.

Миг по-късно вече стоях при източния край на Верижния мост, в Южна Адриланка.

2. ЧЕСНОВ ХЛЯБ

Михи ми каза какво е приготвил г-н Валабар за тази вечер. Разбира се, тази вечер беше ранен следобед, но хайде да не се притесняваме за подробности. Беше домашна пиперена яхния, телешки гърди, картофи „Пепелява планина“, печена кетна, пълна с фенарийски наденички, виниасурски бифтек с анисоново желе и тройно подлучено телешко. После се отдръпна леко и зачака. Винаги се бях озадачавал от това поведение, докато не разбрах, че ни дава време да обмислим, като същевременно е на разположение да отговори на въпроси.

— Какво препоръчваш? — попита ме Телнан.

— Всичко. Всичко е добро.

Похапвах чеснов хляб.

Лангошът не прилича на нищо друго на света. Дядо ми също го прави. Лоялността изисква да кажа, че дядо ми го прави по-добре, но няма да наблягаме на това.

Представлява малко кръгло самунче леко, много леко, подсладен хляб, който е силно изпържен. Сервира се със скилидка чесън. Отхапваш чесъна наполовина, после натъркваш с него хлебчето, като внимаваш да не си опариш пръстите. След това отхапваш от чесъна, изчакваш и щом избухне в устата ти, отхапваш от хлебчето. Всичко е в точния расчет на времето.

Спрях се на телешките гърди, Телнан си поръча печено. Михи се усмихна така, все едно сме най-умните двама клиенти, които е имал някога. Телнан внимателно проследи техниката ми с хляба, повтори я и се ухили доволно.

Благородник дзур с голяма усмивка. Много странно. Но се радвах, че храната му харесва.

— Значи — почнах — изучаваш магьосничество? Добре. Сигурно би могъл да ми обясниш какво точно е един магьосник тогава. Чудя се от доста време.

Ухили се, все едно учителят му е задал точно въпроса, по който се е подготвил.

— *Магьосничеството — почна той — е изкуството да се обединяват и контролират разединени сили на природата, за да се получат резултати, недостъпни за или по-трудни за постигане чрез всяка отделна чудотворна дисциплина.*

— Аха. Е, разбирам. Много благодаря.

— *Няма за какво — отвърна ми най-искрено. — Ти какво правиш?*

— *Мм?*

— *Ами, аз съм магьосник. Ти какво правиш?*

— *О: — Помислих малко. — Бягам обзет от ужас, предимно.*

Той се засмя. Явно неми повярва. И може би толкова по-добре.

Ако го беше повярвал, щеше да се наложи да се държи презрително, а на мен щеше да ми се наложи да го убия, а на Сетра можеше да не ѝ хареса. Но ефективно уби разговора.

Отхапах отново от чесъна, изчаках за взрива, после дойде ред на хляба. Съвършено. Всяка хапка чесън бе като ново откритие, възбуджащо дори в объркването си; всяка хапка хляб беше проникновението, което го довършва. А съчетанието ме отвлече от всичко, което се бе случило през последните няколко години, и ме върна към времето, когато нещата бяха по-прости. Разбира се, никога не са били наистина прости, но сега, докато се вглеждах назад към тях, а сетивата ми бяха пълни с чесън и пресен хляб, ми се струваше, че нещата като че ли бяха по-прости тогава.

Слизането от Верижния мост също бе стъпка в миналото, впрочем. Накара ме да си помисля за времето преди да срещу Коути, преди да започна да работя за джерег, когато бях просто един източняк, който живее на улица Долен Кийрон, но минава по този мост или по крайбрежната до Дърводелска няколко пъти седмично, за да навести дядо си. Дядо ми вече не живееше тук. Вече живееше в едно имение извън градчето Миска, близо до езерото Шурке. Бях го посетил веднъж преди две години. Реших, че може би трябва да го направя пак, стига да можех да уредя този проблем, без да стана мъртвец.

Паметта ми говореше, че цяла Южна Адриланка вони непрекъснато. Това всъщност не е вярно. Трябва да стигнеш до Източняшкия квартал, за да засечеш миризмата, а Източняшкият квартал е голяма част от Южна Адриланка, но съвсем не цялата.

Хванах пътищата, които бяха толкова познати за стъпалата ми, колкото лангошът за устата ми, макар и съвсем не толкова приятни.

Беше малко мразовито, но наметалото ме предпазваше от океанския бриз. Лойош и Роуца помръдваха на раменете ми. Усещах, че оглеждат наоколо.

Потупах дръжката на сабята си, просто за да се уверя, че си е на мястото. Лейди Тилдра висеше точно пред нея.

Ботушите ми бяха от фина мека кожа на дарр — доста удобни и добри за ходене през степи и дори за предпазливото опипване на пътя през скалисти планински проходи, но не съвсем подходящи за каменните улици на Адриланка. Старите ми ботуши обаче си бяха отишли заедно със стария ми живот.

Добрах се до Шестте къщета, възможно най-близо до средата на Източняшкия квартал, и се огледах. Бях обкръжен от хора, в смисъл от моята раса. Усетих как напрежението, което не знаех, че ме е обзело, ме напуска. Дори да си сам със себе си не е съвсем същото като да си сред свои хора.

Всъщност никога не е било много ясно кои са моите хора, но ви го описвам така, както го чувствах в момента.

Разправят, че преди Междуцарствието на Шестте къщета живееели богати търговци, но кварталът бил унищожен от пожар и така и не го възстановили. Понеже никой не го искал, източняците се настанили в него, като миграли, ами, от Изтока. След това бил застроен бавно и безразборно. Никой не го интересува какво става там или как изглеждат нещата. Или кой на кого какво прави. Патрулите на гвардията Феникс са рехави денем и несъществуващи нощем. Както подозирям, не защото ги е страх да са там; просто защото не ги интересува много какво става.

Няколко стени, боядисани някога в зелено, покрив, хълтнал в средата, и вход, покрит с опърпана завеса от зебло — това бе жилището и работилницата на най-добрания ботушар в Южна Адриланка, а може би и в цялата империя. Понеже това не беше „При

Валабар“, Якуб се вторачи в мен с неприкрито изумление, преди да възкликне:

— Лорд Талтош! Върнали сте се!

Съгласих се.

— Как я караш, Якуб?

Разбрах, че е грешка, в мига, в който думите излязоха от устата ми.

— Съвсем добре, лорд Талтош. Валя малко, знаете ли, а това винаги означава увеличаване на клиентелата. А Николас си нарани ръката преди няколко седмици, тъй че не може да работи и повечето му редовни клиенти сега идват при мен. Разбира се, лейди Щата реши да остави половината си земя на угар за сезона, тъй че не получавам никаква...

— Приятно ми е да го чуя — прекъснах го, преди да се е разгорещил сериозно.

Схвана намека, слава на Вийра.

— А вие как сте, милорд?

— Съвсем добре, благодаря.

Погледна краката ми.

— Какви са тия?

— От кожа на дарр — отвърнах. — Много време прекарвам в ходене из пущинаци.

— А, разбирам. И понеже са пущинаци, ходилата ви няма да се скапят? Петите ви няма да хванат мазоли? Горницата на стъпалото няма...

— Имаш ли още мерките ми?

Погледна ме обидено.

— Разбира се.

— Направи ми тогава нещо удобно за пътуване на открито и за ходене по павирани улици.

Той се замисли.

— За подметките мога да...

— Искам да ги нося, не да слушам за тях. — Хвърлих му достатъчно сребро, за да компенсира втория обиден поглед.

Той се покашля.

— А сега, ъъ, вашите специални нужди...

— Не толкова много като едно време. Само по един нож във всеки, горе-долу тази големина. — Един се появи и му го показвах.

— Может ли да го задържа?

Сложих го на тезгяха.

— Нищо друго? Сигурен ли сте?

— Нищо, освен ботушите, но ще ми трябва нова ножница за сабята ми. Последната, която ми направи, се, мм, повреди.

Той заобиколи тезгяха, наведе се и я огледа.

— Огъната е ужасно. И върхът е прерязан. Какво е станало?

— Заби се в мен.

Той ме зяпна. Мисля, че искаше да ме попита как точно е станало, но не посмя. Казах:

— Беше един чирак лечител и не помня ясно как точно го направи или защо, но мисля, че подейства.

— А... да, милорд. Новата ножница...

— Използвай същия модел.

— И всички добавки?

— Może и тях.

— Много добре, милорд. — Поклони се много ниско.

— Колко време ще отнеме?

— Четири дни.

Повдигнах вежда.

— Вдругиден всичко ще е готово, милорд.

Кимнах и казах:

— Добре. Сега да побъбрим.

— Милорд?

— Затвори дюкяна, Якуб. Трябва да поговорим.

Той пребледня, въпреки че никога през дългото ни познанство не съм го наранявал, нито заплашвал. Предполагам, че се разчува. Изчаках.

Той се покашля, изсули се покрай мен и провеси лента през вратата. После ме отведе в задната си стая, пълна с кожа, миризми на кожа, масла и миризми на масла.

Якуб има непокътната черна коса, зализана назад като на драгар, който се старае да изтъкне благородното си положение (каквото Якуб няма). Така и не съм успял да определя дали е перука, или си е собствената му коса и я боядисва. Липсват му два долни зъба, което

личи още повече заради обратната му захапка. Веждите му са пушливо сиви в рязък контраст с косата. Пръстите му са къси и винаги мръсни.

Издърпа едно от столчетата и ми го предложи. Седнах и попитах:

— Кой движи нещата, Якуб?

— Милорд?

Удостоих го с поглед номер шест, патент Джерег. Разтопи се, общо взето.

— В смисъл, който събира за играта тук ли?

Усмихнах му се.

— Точно това имах предвид, Якуб. Е?

— Доставям на един мил млад джентълмен от вашия дом. Казва се Файавик.

— А той на кого доставя?

— Милорд? Как бих могъл да знам...

Спря, щом се наведох към него съвсем леко.

Преди да се появя тук, за да движка нещата, Якуб бе имал дял във всичко, което ставаше из Шестте къщета, и разполагаше с „уши“, които се изпъваха все по-надалече. Сега дялът му можеше да е малък, но все още беше налице. И ушите му все още си бяха по местата. Знаех го и той знаеше, че го знам.

— Ами... Преди няколко седмици всичко се промени — почна той. — Появиха се повече от вас... в смисъл, повече джереги и...

— Мъже или жени?

Той се намръщи.

— Мъже, милорд.

— Хубаво.

— И започнаха, мм, по-често да се навъртат тук. Това изнерви всичките ми приятели, тъй че започнах да си задавам въпроси.

— Мхм.

— Изглежда, някой друг ръководи. Някой от града.

Кимнах. „Града“ хората в Южна Адриланка наричат частта от Адриланка северно от реката. Добре де, западно от реката по-точно.

— Чух — продължи той, — че имало някаква група, наречена Чужденците. Та те получавали парите.

— Наречени така на Улицата на чужденците или по друга причина?

— На улицата. Базата им е една частна къща там.

— Чия къща?

— Не знам.

Хвърлих му бързия поглед с присвiti очи и той изпъшка:

— Наистина не знам. Беше на една стара дама, Колетти, но тя умря миналата година и не знам кой я купи.

— Окей.

Странно е как работи умът ми: изведнъж прескочи на въпроса кого да хвана да подкупи подходящия чиновник, за да провери в регистрите за собственика, като забравих, че вече не разполагам с никого. Нямаше ме от години, върнал се бях едва преди ден, а вече отново мислех като джерег.

Това можеше да е добре, но можеше и да не е.

Както и да е, знаех мястото. После какво? Проверявам го? Разбира се, защо не? Какво толкова би могло да се случи?

„Започваш сам да си възразяваш, шефе. Внимавай“.

„Мда. Отвикнал съм вече от това. Престъпната дейност изисква постоянна практика“.

„Запиши си го, за да остане за потомството ти. Междувременно...“

„Да. Разбрало“.

— А събиранията?

— Милорд?

— Куриери ли ходят при тях, или те пращат посредник?

— Куриери, милорд.

— Всеки ден ли ходят, или само веднъж седмично?

— Всеки ден, милорд.

Кимнах и се позамислих. Явно не действаха тайно. Нима се чувстваха толкова сигурни, че им беше все едно? Или го правеха, за да се види, че го правят? Или да привлекат нечие внимание?

Тръгнеш ли в тази посока, ще си докараш главоболие.

— Добре. А, за ботушите...

— Да, милорд. Топли в студа, но да пропускат въздух. Меки, удобни преди всичко, издръжливи. Мога да вложа и заклинание против мазоли. Ще помогне, докато ги разтъпчете.

Кимнах.

— За вдругиден, милорд.

Докоснах дръжката на Лейди Тилдра и го удостоих с толкова топла усмивка, колкото можах да докарам, което не беше много. Ей, заслужавам похвала, че се опитвам поне, нали?

Якуб ми дръпна завесата настрани. Лойош излетя навън и бързо огледа района, уведоми ме, че е безопасно, след което се върна на рамото ми и пристъпи навън. Завесата се затвори зад мен, задържайки миризмите на кожа и масло и връщайки миризмите на Южна Адриланка, за които колкото по-малко се каже, толкова по-добре.

Пътят до Улицата на чужденците беше къс. Спрях пред един мръсносив дюкян за заложени вещи на четирийсет-петдесет крачки от въпросната къща и я огледах. Беше стара, триетажна, от червен камък, с дървена веранда около нея, която изглеждаше добавена по-късно. На първите два етажа имаше по два стъклени прозореца, на горния само един.

Подпрях се на стената на заложната къща и поупражнявах търпение. Беше вечерта, точно преди стъмване. Из Шестте къщета скоро щеше да стане оживено с обичайната вечерна активност. Сега имаше малко хора — само някакъв старец, разхождащ дребно грозно куче, и няколко хлапета, наклякали на улицата и залисани в някаква игра.

„Лойош?“

„Тръгваме.“.

Излетяха, направиха спирала над къщата, а след това бавно закръжиха около нея, все по-ниско и по-ниско, и се върнаха.

„Никаква активност, шефе. И всички прозорци са със спуснати пердeta“. Каза го малко обидено.

„Ще се разправям с тях за това“.

Частта „никаква активност“ изведнъж се промени. Вратата се отвори и някакъв в джерегско сиво — драгар, женска — излезе на верандата. Застана там с нещо като пръчка в дясната ръка и огледа улицата. Присвих се до дюкяна за заложени вещи, за да не мога да виждам повече къщата, което означаваше и оттам да не могат да ме видят. Лойош си показва главата иззад ъгъла.

„Какво прави тя, Лойош?“

„Просто оглежда. О, и прави жестове с онази пръчка“.

„Какви жестове?“

„Малки. Прави малък кръг, променя малко посоката, после... сега върви по верандата. Скри се зад ъгъла“.

„Добре, мисля, че установихме две неща. Лявата ръка наистина контролира този район и могат да разберат, когато съм наблизо. Освен ако не държиш да го отменеш към графа съвпадения, че излезе точно сега“.

„Откъде да знам, шефе? Не би трябвало да могат да...“

„Лейди Тилдра“ — отвърнах му.

„Ох, да де“.

Дори аз усещам, когато наблизо има мортантско оръжие, освен ако не е в ножница, което намалява психическия му ефект. С оръжие, мощно като Лейди Тилдра, да, всеки опитен чародей ще е достатъчно чувствителен, за да усети най-малкото, че в района има нещо.

„Знаеш ли, шефе, това ще попречи на обичайната ти потайност“.

„Аха. Ще трябва да ѝ потърся подобрена кания или нещо такова“.

„Още една излезе току-що. Време за излизане?“

„Или за влизане“.

„Шефе?“

„Спокойно. Съблазнително е, но още не. Трябва да науча повече“.

„Добре. Тъкмо започвах да почитам култа към Враната“.

„Враната ли?“

„Богинята на нещата, дето пропадат“.

„Това откъде го разбра?“

„Преди няколко минути минахме покрай едно светилище. Чух един да говорят“.

„Изобщо не знаех“.

„Доста си разсеян“.

„Предпочитам да го наричам съсредоточеност“.

„Както кажеш, шефе“.

„Окей, да тръгваме“.

Не си говорихме по дългия път през реката. Мисля все пак, че визитата беше продуктивна: най-малкото бях потвърдил, че Лявата ръка наистина движи неща. И си бях поръчал ботуши и нова ножница за сабята.

Вървях покрай дясната страна на Верижния мост. Водата кипеше на въртопи под мен. Поглеждах нагоре по реката и размишлявах за хората, които можеше да живеят там: всички, които се раждаха, живееха и умираха покрай бреговете ѝ. Може би, ако преживеех това, щях да отида точно там. Просто да тръгна по реката и да видя докъде ще ме отведе. До Източен бряг, разбира се.

Когато мостът остана на около две мили зад мен, намерих кабриолет и казах да ме закарат на север до един квартал с изглед към кейовете. На няколко мили по-натам, оттатък реката, бяха кланиците; отсам нея имаше къщи: обществени сгради, частни домове и складове, както и сергиите на по-бедните занаятчии, и дюкяните на по-заможните.

Вече се стъмваше и тръгнах към една къща, чиято табела изобразяваше корабен фенер, окачен на мачта. Подозирах, че вътре ще има тумба орки. Тумби орки има във всички кръчми в тази част на Адриланка, тъй че направо можех да се хвана на бас.

Влязох в дълго тясно помещение. В другия край имаше врата, която несъмнено водеше към по-малки стаи. Близо до вратата имаше малък подиум за музиканти. А близо до него стоеше пребледнял драгар в синьо и бяло, с нещо като инструмент в ръцете, с много струни и странно извито тяло.

Преди години бях сключил сделка с Музикантската гилдия. Скъпа, но едно от най-умните неща, които съм правил. Няма нужда да привеждам целия разговор. Показах му един пръстен, който нося, зададох му някой и друг въпрос, получих някой и друг отговор и му пъхнах в ръката някоя и друга монета. После бързо навън през вратата, преди някои от онези погледи, които получавах от съbralите се вътре орки, да се обърнат в действие, което можеше да доведе до повече внимание към моя милост, отколкото ми се щеше.

Продължих в посоката, указана ми от музиканта, което ме отведе на по-малко от миля на запад. Искам да кажа нещо от сорта на: „Никой не се опита да ме убие“, просто за да знаете, че всичко това с убиването изобщо не ми излизаше от ума; но пък нападенията и убийствата се разиграват доста бързо, тъй че щом не казвам нищо по въпроса, можете да приемете, че не са ме убили.

Тази къща, с наскоро нарисувана табела, изобразяваща спящо куче, беше малко по-голяма от предишната и помещението, в което

влязох, бе квадратно. Сцената се падаше отляво, а типът, когото търсех, стоеше до нея и държеше голям барабан, покрит със сложна резба.

— Здрави, Айбин — казах, след като взех двайсетината крачки между вратата и сцената.

Той примига, все едно му говорех на някакъв чужд език, след което ми се усмихна.

— Ей, Влад. Имам си нов барабан.

— Аха. Точно затова се върнах.

— О? Нямало ли те е?

— Ъ, да.

Айбин беше доста мършав дори за драгар и висок колкото Мороулан. Не беше родом от Империята. Срецнал го бях на един остров, когато се бях забъркал в един сложен бизнес, включващ бог, крал, императрица, политически заговори и разни други забавления. От всички драгари, които съм срещал, той беше този, когото най-малко разбирах, но също така и един от малкото, за които бях сигурен, че нямат интерес да ме използват за свои цели.

Намерихме си маса и седнахме. Кръчмарката му даде нещо бистро, затрепка с клепачи към Айбин и чак после се сети да ме попита дали искам нещо. Не исках.

— Ще се задържиш ли за представлението? — попита Айбин. — Свири с...

— Вероятно не. Честно казано, всъщност не обичам музиката.

— И аз — каза Айбин.

— Не, сериозно.

Той кимна.

— Да бе, аз също.

Айбин беше музикант. Аз — не.

Казах:

— Не че съм глух за тонове или нещо такова. И всъщност харесвам някои неща. Прости мелодийки, дето можеш да си ги тананикаш, с думи, които са така, по-хитри. Но повечето неща, които хората наричат истинска музика...

— Да де — каза Айбин. — Понякога ми се ще просто цялата работа да свърши.

Докато говореше, пръстите му барабаняха по масата. В смисъл не да потупват, както правя понякога и аз, когато съм отегчен, казвам

барабаняха в сложни усиливащи се и затихващи ритми. Той като че ли не забелязва какво правят пръстите му. Но пък Айбин обикновено като че ли изобщо не забелязва какво става.

„Не мисля, че ще схване, шефе“, каза познайникът ми.

„Мисля, че си прав, Лойош“.

— Все едно — продължих на глас — всъщност дойдох, защото искам да ти задам няколко въпроса.

— О. — Каза го, все едно никога не му е хрумвало, че може да знае отговора на какъвто и да било въобразим въпрос. — Ами добре.

— Ти ходеше доста често до Южна Адриланка. Още ли го правиш?

Очите му леко се разшириха, но пък при него това не означава кой знае какво.

— Холя, да. Източняците имат един инструмент, наречен...

— Този тип досажда ли ти?

Двамата погледнахме нагоре. Някакъв особено грозен екземпляр на оркството говореше на Айбин. Странно колко различно реагират хората, когато не си облечен като джерег.

Айбин се намръщи на непознатия, все едно че му се налагаше да си преведе. Посегнах за сабята си, но вместо това ръката ми попадна на дръжката на Лейди Тилдра. Отпуснах се назад в стола и изчаках отговора на Айбин.

Каза:

— Не, не. Приятели сме.

Орката го изгледа странно, понечи да отвърне нещо, после сви рамене и се изнiza. Преди пет години щеше да има кръв на пода. Преди десет щеше да има труп. Май се бях променил.

Насочих отново вниманието си към Айбин.

— Знаеш ли района Шестте къшета?

— Да. Често свирех там на едно място, казваха му, мм, не знам как му казваха. Но, да.

— Добре. Това щеше да е следващият ми въпрос.

— Какъв беше?

— Все едно. Кажи ми за мястото.

— Ами, акустиката наистина е хубава, защото...

— Не, не. Ъ...

Най-сетне успях да извлека информацията, която ми трябваше, и дори да обясня какво искам от него. Той сви рамене и се съгласи, защото нямаше причина да откаже. Излязох навън без нежелани инциденти и се шмугнах отзад, за да си дам малко време да измисля следващия си ход.

„Мислиш ли, че това ще е от полза, шефе?“

„Някаква причина да не го уредя, просто за всеки случай?“

„Е, не въщност. Роуца е гладна“. .

„Вече?“

„Шефе, минаха часове!“

„Ама бяхме в «При Валабар». Това не се ли брои за екстра?“

„Може би, но... Шефе!“

„Какво?“

„Шефе, някой току-що те намери“. .

„Как... какво?“

„Не знам. Усетих нещо. Гледат те“. .

„През теб ли?“

„Не знам“. .

Тръгнах толкова бързо, колкото можех, без да изглежда, че бързам. Подминах няколко занаятчии и текла, но никой не ми обърна внимание. Завих надясно по улица, чието име не знаех.

Носех си талисман, който пречеше да ме намерят с магия. Също така бях защитен против чародейство, просто в случай че джерег прибегнат към него. Имаше и други тайни дисциплини, естествено, но можеше ли да ме проследят с тях? Жалко, че не знаех повече.

Сетра Лавоуд веднъж беше засякла Лойош. Това бе една възможност. Но на света нямаше много Сетра Лавоуд. Възможно ли бе да са проследили Лейди Тилдра, дори както си беше в канията? Ако Имах навика да си говоря сам, щях да съм си заговорил.

Лойош и Роуца изхвърчаха от раменете ми, за да хвърлят око на нещата отгоре и за да може, ако бяха засекли Лойош, да не съм непосредствено близо до него. Сигурно беше, защото все си мислех за Патрула на кучките, но непрекъснато ми се мяркаха видения с някаква магьосница, която изниква пред мен и ме пръска на парчета, преди да успея да реагирам.

Добре, имах три възможности за избор. Можех да си намеря някоя задна уличка, където щеше да им се наложи да подходят към мен

от една посока, и да изчакам. Можех да рискувам да сваля амулета и да извърша телепорт, преди да се появят. Или да продължа да се движат, докато измисля нещо друго.

Минах на вариант три.

Направих още една стъпка наляво и съжалих, че вече си нямам Маготрепач.

Е, това беше глупаво. Всъщност имах си Маготрепач.

Посегнах над сабята, стиснах Лейди Тилдра и я извадих.

И я зяпнах.

Също като мен, и тя се беше променила.

3. ШАМИ

Когато Михи донесе шамито, плъзнах на Лойош и Роуца остатъците от хляба (никой от двамата не прояви особен интерес към чесъна). Никога не съм се натъквал на шами никъде, освен в „При Валабар“ и нямам понятие как се прави. Представлява най-вече лед, натрошени или накълциан много ситно, ароматизиран и с, ами, с още нещо, за да стои слепено. Може би крем някакъв, може би яйце. Ароматът е много деликатен, но ми напомня за определени вина, които Мороулан обича — вина, които предизвикват изтръпване на езика. При шами го няма това изтръпване, но има съвсем мъничко от аромата.

- Кой беше онзи тип, Влад?
- Мм?
- Онзи тип, който влезе преди малко и седна с нас.
- А, той ли? Марио.
- Чух името му, но кой беше?
- Марио Сивата мъгла. Никога ли не си чувал за него?
- Той поклати глава.
- Той, ъъ... той е джерег.
- Видях. Но бях учитив с него. Забеляза ли?
- Да. Показа голяма сдържаност.
- Телнан се усмихна.
- „Забеляза ли, че запазих лицето си невъзмутимо, Лойош?“
- „Да. Показа голяма сдържаност“.
- Та защо трябва да съм чувал за него?
- Разправят, че той убил императора точно преди Междудържавието.
- О! Онзи Марио. — Той се намръщи. — Мислех, че са го убили.
- Предполагам, че не са. Иначе не се връзва.
- Телнан кимна.

Шамито се топеше на езика ми, отнемаше вкуса на чесъна, но не и спомена.

Идеята, както ми бе обяснил Вили преди много време, е да се попречи на устата ти да се задържи твърде дълго над онова, което току-що се е случило; да подготви сетивата ти за това, което предстои.

На Телнан, изглежда, му хареса. Знаех, че на мен ми хареса.

Едно добро ядене, разбираете ли, е преди всичко в неочекваното наслаждение: едно е храната просто да е „добра на вкус“, но един истински майстор я прави вкусна по начин, който те изненадва. А за да се получи това, трябва да започнеш от място, откъдето можеш да си позволиш да бъдеш изненадан. И, много интересно, лицето, което яде, трябва да съдейства, за да може това наистина да е успешно.

Аз съм приличен готвач. И съм отличен в яденето.

За дълго време — да речем три, четири секунди — забравих, че ме преследват, и просто бях зяпнал Лейди Тилдра. Дори усещанията, нахлули в мен от това, че я държах, отстъпиха на втори план пред взирането в нея.

Преди много, много време — около тридесет часа, повече или по-малко — бях държал в ръката си един дълъг тънък моргантски нож и с него бях минал през, ъъ, известни изпитания, които го бяха превърнали в онова, което някои с вкус към свръхдраматичното наричаха Богоубиец, а аз наричах Лейди Тилдра. Но си беше един дълъг тънък моргантски нож.

Не беше по-различна на усещане; все така галеше дланта ми, както шамито галеше езика ми. Но вече не беше дълъг нож; вече беше по-малък нож, около двайсет и пет сантима острие, широка, с лека извивка; оръжие за боец с нож. Не съм боец с нож. Е, в смисъл, мога да се защитя с нож, ако се наложи, но...

„Шефе!“

Някой стоеше на трийсетина крачки пред мен. Жена. Как се бе озовала там, не знам. Има едно леко блещукане във въздуха в мига, преди някой индивид да пристигне от телепорт, и нещо като ефект наaura за секунда-две след това. Не видях нищо подобно. Може би бях

разсеян от взирането в Лейди Тилдра. Но ето че беше там, в сивото на Джерег, и сочеше с пръст към мен, сякаш ме обвинява или нещо такова.

Ножът беше в ръката ми. Но ако изобщо съществува нож, който да не е направен за мятане, беше това извito нещо. Тъй че го превъртях в ръката си, трик, който бях научил, за да впечатлявам момичетата още когато впечатляването на момичета бе единствената цел в живота ми. Веднъж, два пъти, също като едно време, когато си имах една златна верижка, наречена от мен Маготрепач, и по ръката ми пробяга много познато изтръпване, също като едно време. Две завъртания, след което изпънах ножа пред мен, а магьосницата рухна и се свлече на земята.

От дрехите й излизаха струйки дим.

Леле.

Не ми беше ясно какво точно се случи, но каквото и да беше, не изпитвах нито дълбоката умора, придржаваща вещерството, нито мигновеното замайване, което често съпътства хвърлянето на магическо заклинание.

„Шефе, какво стана току-що?“

„Не ме убиха“.

„Тази част и сам я разбрах“.

„За останалото не съм сигурен. Освен че бих искал да духна някъде на безопасно“.

„Добра идея, шефе. Дзур планина?“

„Точно това си мислех“.

Зяпнах Лейди Тилдра, после погледнах канията. Тя също се беше променила; изглеждаше подходяща точно колкото да побере един извит нож с около 27 сантима острие. Прибрах едното в другото и реших да не мисля за това точно в този момент. Свалих амулета от врата си, прибрах го в кутийката, която носех на бедрото си, затворих кутийката и извърших телепорта колкото може по-бързо, без да рискувам да се превърна в малки късчета източняк, пръснати по целия квартал.

На Дзур планина бе мразовито, но щом амулетът отново се озова на врата ми, се почувствах в безопасност.

Вратата не беше заключена. Влязох и по някое време успях да се добера до дневната. Ужасно исках да пийна нещо, но от Туко и помен

нямаше. Седнах и поразмислих над току-що случилото си, над това, което ми предстоеше, и над всичко, което не знаех. В частност над всичко, което не знаех и от което можеше да зависи дали ще остана жив, или ще умра.

Насред размишленията ми влезе Сетра.

Станах.

— Извинявай, Сетра. Имах малка неприятност и ми трябваше място да...

— Знаеш, че си добре дошъл тук, Влад.

— Благодаря ти. Ъъ...

— Да?

— Знаеш ли как, ъъ, как бих могъл да се свържа с Кийра Крадлата?

Тя повдигна вежди. Не отговорих на всички въпроси, които не зададе.

След малко сви едва забележимо рамене и рече:

— Очаквам я да намине скоро.

— Благодаря ти.

— За какво?

Нямаше възможен отговор на това, тъй че не отговорих. Сетра излезе, а аз поседях отегчен и притеснен още около половин час. Прекарах си времето колкото може по-добре, като си припомнях детайли от обяда, докато накрая Кийра се шмугна в стаята.

— Здрави, Влад.

— Кийра. Признателен съм, че се отби да ме видиш.

— Не беше никакъв проблем, наблизо бях. Искаш да ти се открадне нещо, предполагам?

— Всъщност не. Не този път.

— Какво те глажди тогава?

— Лявата ръка на Джерег.

— О? Мислиш да се включиши при тях ли?

— Не точно. Но мисля, че една от тях преди малко се опита да ме прати там, откъдето никой не се връща, освен тези, които го правят.

— Хмм. Ядосал си някого.

— Ядосал съм почти всички джереги. В смисъл, от нашата страна. Възможно ли е да съм ядосал и Лявата ръка?

Тя се намръщи.

- Виж, това, Влад, е чудесен въпрос.
- Ей, благодаря ти. Вече се чувствам страшно умен.
- Не знам толкова много за отношенията между двете организации, колкото може би си мислиш.
- Знаеш повече от мен, което е добре за начало. Например току-що спомена за две организации. Наистина ли са напълно отделни?
- Тя кимна.
- А имперският представител?
- Официално той представлява дома Джерег, а не някоя организация.
- А неофициално?
- Не съм сигурна. Би могъл да представлява двете страни или Лявата ръка да имат друг представител в двореца, за когото не знам.
- Ако представлява двете страни, това би обяснило защо Лявата ръка се опита да ме убие преди малко. Те...
- Сигурен ли си, че са били те?
- Женска, цветовете на джерег, магьосническа атака.
- Доста убедително е, да.
- Тъй че или искат да ме убият по същата причина, поради която го искат джерегите, и някой ги е наел, или вече знаят какво крои, което е ужасно бърза работа.
- Какво кроиш?
- Ъ... да. Може да си чукнем главите с тях заради Южна Адриланка.
- Аха. Разбирам. Кога възникна това?
- Преди няколко часа. Аз, мм, помолиха ме.
- И вече си нападнат? От магьосничка?
- Да.
- Как се случи? Как стана нападението?
- Не знам, заклинание някакво. — Свих рамене. — Лейди Тилдра се справи с него.
- Кийра се намръщи.
- Лейди Тилдра? Но аз чух, че тя...
- Потупах оръжието. Продължавах да очаквам, че Кийра ще знае неща, които не би могла да знае, въпреки че ги знае.
- Тя кимна.
- Да, правилно. Чух нещо за това.

— Все едно, струва ми се, че трябва да знам повече за Лявата ръка. Тъй или иначе, май съм се забъркал с тях.

— Жалко, че не мога да ти кажа нещо повече. — Намръщи се и помисли малко. — Добре, както сам каза, нападението може да е поръчано от Съвета. Знаеш, че Лявата ръка прави това.

— Да, знам. Възможно е. Само че Съветът го иска моргантско. Кийра потръпна.

— Да, вярно. А доколкото знам, няма как да се постигне този ефект с магия.

— Сигурен съм, че атира работят по въпроса.

— Несъмнено. Но ние междувременно ще приемем, че не е било по поръчка на Съвета.

Хареса ми, че каза „ние“. Беше първото обнадеждаващо нещо, което чувах от доста време. Хубава дума, „ние“.

Туко най-после се появи и сложи нещо прясно умряло на масата в ъгъла. Познайниците ми прелетяха и почнаха да се хранят. Не бях споменал, че са гладни, нито на Сетра, нито на Кийра и не бях виждал Туко. Тия хора ме учудват понякога.

После ни попита искаме ли нещо и ние.

— Не, благодаря, Чаз — отвърна Кийра.

Аз помолих за вино и той се изнiza.

— Лявата ръка — промълви тя почти без дъх. — Старала съм се да стоя далече от тях, знаеш.

— И аз.

— Започнаха наскоро, както разбирам. Тоест, наскоро в смисъл на имперската история. Може би при Четиринайсетото царуване на атира, когато магьосничеството направи такива големи скокове и когато джерег — Дясната ръка, ако предпочиташ — беше относително изтощена.

Кимах и слушах.

— Започнаха го пет жени, магьоснички. Странното е, че не бяха жени, свързани с Организацията преди, доколкото знам.

— Интересно.

— Да. Защо жени? Всъщност не знам. Склонна съм да мисля, че беше нещо повече от съвпадение, но така и не съм чула добро обяснение какво друго може да е.

Туко се появи, оставил чаша вино до мен и напусна.

— Нещо повече — продължи тя — те не бяха от Джерег. В смисъл, не само че не бяха от Организацията, не бяха дори от дома Джерег.

— А какви?

— Мисля, че две бяха атира, две дракони и една дзур.

— Но...

— Всички изхвърлени от домовете им, разбира се, след като дейността им била разкрита.

— И какво, купили са си титли в дома Джерег?

— Бяха работили заедно, проучвания и прочие, и работата им ги въвлече в незаконни области. Предимперска магия и няколко други неща, които Империята не обича.

— И не бяха арестувани?

— Бяха. И ги съдиха. Главно така научих за това. Беше много нашумял процес.

— И после?

Тя сви рамене.

— Империята не можа да докаже вината им, те не можаха да докажат невинността си, тъй че бяха прогонени от съответните домове и получиха различни наказания, от жигосване до бой с камшици. Разбира се, без доказателство за вина не можеше да ги осъдят на смърт.

— И те просто се върнаха към работата си?

— Една от атира, водачката, вярвам, предложи да се присъединят към дома Джерег и се опита да заинтересува висшестоящите с идеята, че в незаконната магия ще се спечелят много пари. Джерег не се заинтересуваха, но тя продължи да се опитва, докато не умря. После...

— Умря ли? Как точно?

— Стомашно разстройство.

— А-ха. Уредено от кого?

— От никого. Наистина си беше просто разстройство.

— Майтапиш се.

— Ни най-малко. Хронично стомашно разстройство, при всичките болести, дето ги има, и нищо друго.

— Щом казваш.

— Сериозно. И след като умря...

— Чакай да отгатна: останалите се отказват да се включват в дома Джерег и си правят свой бизнес. Разбирам.

— Точно така. И оттогава го движат.

— Каква прелестна история.

— Имат си своя структура, за която не знам нищо. И свой орган за правораздаване, за който знам малко. Всъщност нямат почти нищо общо с нашата страна.

— Само дето са завладели Южна Адриланка.

— Да. Което за мен е необяснимо. Изобщо не бях чувала за нещо подобно.

— Добре, а каква е клюката за това в дома Джерег? Имам предвид в Дясната ръка.

— Никой изобщо не е чувал за нещо подобно. Всички са разстроени и никой не е наясно какво трябва да се направи и дали изобщо трябва да се прави нещо.

— Дали изобщо. Хубаво. Май съм кацнал в средата на нещо интересно, нали?

— Както обикновено.

— Както обикновено.

— Говори ли се за война?

— За война? Искаш да кажеш между Лявата ръка и Дясната ръка? Не, никой не говори за това. Всички са прекалено уплашени, да не би да се случи, за да говорят за това.

Отпих от виното. Не помня какво беше на вкус.

— Значи трябва да открия какво всъщност търсят в Южна Адриланка. И трябва да го направя, при положение че няма никакъв начин да получа вътрешна информация за тях, и докато двете страни на джерег искат смъртта ми. Това ли е, така да се каже, в общи линии?

— Горе-долу, да.

Отпих още гълтка и казах:

— Няма проблем.

— Ще искаш ли някаква помощ?

— Благодаря, Кийра, но това вероятно ще е... не, благодаря.

Тя кимна, после попита:

— Е, и какъв е планът?

— План. Да. Добра идея. Би трябвало да измисля план.

„Какво ще кажеш за оня, в който залиташ слепешката, докато нещо се случи, шефе? И след това за малко те убиват и се налага да бъдеш спасен от...“

„Какво ще кажеш за оня, в който мъркваш и ме оставяш да помисля?“

Можеше да ми отговори по всевъзможни начини, предполагам, но просто го остави да отлежи.

— Кийра, ако ти трябваше да разбереш какво става в Лявата ръка, как щеше да подходиш?

Тя се намръщи.

— Нямам представа.

— Боях се, че ще кажеш точно това.

— Какво си намислил, Влад?

— Нищо. Още се опитвам да измисля.

— Просто се чудех дали...

— Да?

— Дали няма да направиш нещо глупаво.

— Аз?

— Аха.

— Това, което ще направя, е да се опитам да науча нещо за това, срещу което съм се оказал. След като го науча, ще мога да разбера дали има някакъв разумен начин да се захвани с правенето на това, което трябва да направя.

— А ако няма?

— Допускам, че въпросът е риторичен.

Тя въздъхна и стана. Също станах и й маркирах нещо като поклон.

— Благодаря, че ми отдели време, Кийра.

Усмихна се — изключителната усмивка на Кийра, която не прилича на усмивката на никой друг.

— Няма защо, Влад. И внимавай.

— Да. Ще се опитам.

Тя се отвя като дим. Седнах и осъзнах, че съм си изпил виното. От Туко нямаше и помен. Изругах.

„Мда, шефе. Тежко е, когато имаш град, пълен с магьоснички, които се опитват да те убият, а нямаш представа какво искат или какво

могат да направят, но трябва да го спреш, а наоколо няма никой, който да ти донесе още вино“.

„Именно“.

Докато Туко се появи, не бях решил другите проблеми, но скоро след това разполагах с още вино. Това не ме въодушеви толкова, колкото може би трябваше.

След малко Сетра се върна.

— Видя ли се с приятелката си?

— Да.

— Беше ли ти от полза?

— Донякъде.

Сетра кимна.

— Кажи ми нещо, Сетра. Ледоплам, мм, променя ли се изобщо?

— В какъв смисъл?

— Във всянакъв.

— Определено. Оръжието ми... — докосна синята дръжка на кръста си — е много чувствително на определени нива и реагира на многобройни различни... — Замълча. — Мисля, че ти липсва лексика.

— Е, сигурно.

— Защо питаш?

— Преди малко, когато ме нападнаха, извадих Лейди Тилдра и тя беше различна.

Сетра се намръщи.

— Как различна?

— Големина. Форма. Тежест. Беше един малък извит нож.

— Виж, това е интересно.

— И аз така си помислих.

— Ако се съди по формата на канията, вече не е.

— Не е. В един момент си върна предишната форма. Не забелязах и двете промени. Канията също се промени.

— Канията се промени?

— Да, за да пасне на новата форма на оръжието.

— Откъде взе канията?

— Дженоинът ми даде ножа с нея.

Тя помисли.

— Най-очевидното обяснение... Нещо против да си свалиш амулета за момент?

— Ъъ, разбира се. — Подчиних се обаче. — Какво правиш? Правеше малки дискретни жестове в моя посока. След това поклати глава.

— Не. Доколкото мога да преценя, не са ти хвърлили илюзия.

— Е, това е добре. — Окачих си амулета отново.

— Не знам какво да ти кажа, Влад.

— Хубаво.

— Е, мога да ти кажа само едно, като съвет.

— О?

— Дръж този амулет винаги на себе си.

— Мм, опитвам се.

— През тези няколко секунди, докато го беше свалил, някой се опита да те види.

— Аха. Успя ли?

— Не мога да кажа със сигурност, но мисля, че да.

— Страхотно. Значи знаят къде съм.

— Няма да им е лесно да се доберат до теб, докато си тук.

— Това поне е нещо.

— Но...

— Да?

— Влад, помисли само какво означава това, че за тези няколко секунди те откриха. Много твърдо са решени, Влад.

— Мда. Е, това адски освежава живота ми.

По устните ѝ пробяга усмивка — просто от учтивост, предполагам.

— Какво можеш да ми кажеш за наблюдението?

— Беше магическо. — Тя сви рамене. — Съвсем открыто.

— Дзур планина няма ли защита срещу такова нещо?

— Никога не ми е трябвала защита.

— Хм. Всъщност да де.

— Никога досега не съм те виждала да правиш това, Влад.

— Кое?

— Да си гризеш палеца.

— А. Трябва да съм го прихванал от Кийра. Тя вечно си го гризе, когато мисли.

— Аха. Разбирам.

Беше пълна лъжа и Сетра го знаеше, но не можеше да признае, че го знае.

„Голям гадняр си, шефе“.

„Мхм“.

— Като стана дума за амулета... — почнах.

— Да?

— Колко е силен?

— В какъв смисъл?

— Колко защита ми дава? В смисъл, би ли могла да го пробиеш, просто със сила?

Тя се намръщи.

— Не съм сигурна. Да се опитам ли?

— Ъъ, не, благодаря.

— Хубаво.

Покашлях се.

— Обсъждахме Лейди Тилдра.

— Нима?

— По-точно Великите оръжия изобщо. Започвам да осъзнавам, че имам едно от тях.

— Да, имаш, несъмнено.

— Мм... какво могат да правят те?

Сетра се намръщи замислено.

— Развлични са, разбира се.

— Но имат и някои общи неща.

— Да. Всички могат да убиват дженойни. И богове също.

— Това го знам. Убиването на богове и дженойни обаче не е голям приоритет в живота ми. Друго какво?

— Също така се стремят да опазят душата ти и евентуално живота ти.

— Евентуално?

— Евентуално. Но в твоето положение, при това, което искат да ти направят джерег, едно оръжие, което се стреми да опази душата ти, би трябвало донякъде да те успокоява.

— Съвсем вярно. Казваш „стреми се да опази“. Тук има намек, че се опитва.

— Да.

— Колко благонадеждно е това? В смисъл, мога ли да разчитам на него?

— Ами, ако знаеш, че предстои, и оръжието има време да се подготви, е по-вероятно. Помниш ли инцидента с Алийра в Черен замък?

— Трудно бих могъл да го забравя.

— Но не залагаш живота си на това. Знам поне три случая, когато владелец на Велико оръжие е изгубвал душата си от моргантско оръжие.

— Ясно.

— Също така... Не знам как точно да се изразя. — Загриза долната си устна. Все забравям колко остри са зъбите й. — Също така, с притежаването на Велико оръжие имаш връзка, да кажем, с нещо, което продължава отвъд този свят. Ясно ли се изразих?

— Не съм сигурен. Искаш да кажеш, друг свят в смисъла, който влагат в това некромантите?

— Разбираш ли какво влагат в това некромантите?

— Е, не.

— Искам да кажа, нещо, което би могло да се нарече „съдба“.

— Мразя тази дума.

— Ще се опитам да намеря друга дума, ако искаш. Отнася се за...

— Мразя цялата идея зад това, тъй че „друг свят“ не помага. Намеква, че не съм свободен да правя каквото пожелая.

— Не е толкова просто — отвърна Сетра.

— Нищо никога не е просто. — Въздъхнах. — Всъщност искам просто да знам какво мога да очаквам от Лейди Тилдра. Какво би могла да направи, мога ли аз да направя с нея нещо, което не съм могъл преди, мога ли с нея да си позволя рискове, каквито не съм могъл да поема преди?

— О? Има ли рискове, шито не си поемал преди?

— Много смешно, Сетра.

Сви рамене.

— Колкото до твоето оръжие, да, има приказки и легенди, но извън тях всъщност не знам нищо.

— Което ме връща в изходното положение.

— Опасявам се, че да. Въпреки че...

— Да?

— Изобщо не съм чувала нещо свързано със странното поведение, за което спомена.

— Чудесно. Добре, би ли ме запознала с приказките и легендите?

— Наистина ли държиш? Всичко, което съм чувала, има нещо общо с предопределението.

— Чудесно. Мда, май искам да го знам все пак.

— Добре тогава. От това оръжие се очаква да унищожи Вийра.

Кимнах. Предвид някои неща това не ме изненада.

— Хмм. Сетра, възможно ли е дженеоинът да знае за това?

— Със сигурност, Влад.

— Е, това би могло да обясни едно-две неща. Както и да е. Какво още?

— Има и още нещо, което чух преди години, обвито изцяло в метафора. Предполага се, че Богоубиец е предназначен да, мм, да изреже болната плът на света.

— Аха. Е, това вече е съвсем ясно. Някаква идея какво означава?

— Никаква.

Въздъхнах и попитах:

— Добре, нещо против да сменим темата?

— Не, разбира се.

— Знаеш ли нещо за Лявата ръка на Джерег?

— Нали каза, че искаш да сменим темата.

— Сетра...

— Пошегувах се. — Сетра помисли. — Имала съм няколко срещи с Лявата ръка през годините.

— Какво можеш да ми кажеш?

— Много са потайни, както може би вече знаеш.

— Да.

— Наистина разполагат с магия, каквато не притежава никой друг. Знам, че атира в частност все са се опитват да привлекат някоя от тях в организацията си, просто за да разберат как действат някои от заклинанията им.

— Опитват?

— Нямат голям успех досега.

— Твоето „досега“ е доста дълго време, Сетра.

— Е, да. Доколкото знам, тези в джерег — тоест Лявата ръка — рядко си казват дори една на друга как да правят някои от по-тайните и трудни магии.

— Мисля, че май видях една от тях.

— Така ли?

— Знаеш колко разбирам от чародейство, тъй че може и да греша, но онази, дето ме нападна... Когато се появи, ами... не приличаше на телепортите, които съм виждал.

— Интересно. Какво му беше различното?

Описах каквото бях видял и каквото не бях видял, доколкото можах. Сетра се замисли.

— Не знам какво може да е. Жалко.

— Ако я помолиш училиво, може и да те научи.

— Ще го имам предвид. Би ли желал да преспиш тук?

— Да, благодаря. Всъщност съм доста изморен. Тежък ден беше.

— Туко ще ти покаже стаята.

Туко се появи и ме отведе в една стая, където веднъж се събудих след смърт. Остави запалена свещ и затвори вратата. Легнах в много меко легло — от тия, дето те загръщат като одеяло. Не е любимият ми тип легло, но точно в този момент усещането ми хареса.

Единствената украса в стаята бе една рисунка, изобразяваща битка между джерег и дзур, в която и двамата изглеждаха доста опухани. Изобщо не бях виждал джерег като този в реалния живот. Беше по-дребен от гигантските, които кръжат край Пропадите на смъртта, но много по-голям от хранещите се е мърша в джунглите и горите, дори и в Адриланка понякога. Може би безименният художник просто не беше виждал истински. Не бих могъл да кажа за дзура, така и не съм виждал екземпляр отблизо. Всъщност не изгарям от нетърпение: по-големи са от тиасата, черни, безкрили и според всички описания много бързи. И имат нокти и зъби и са прочути с това, че не се плашат от нищо.

Нещата, които не се плашат от нищо, ме плашат.

Предния път, когато бях огледал картината, бях заложил за победата на джерега. Сега не бях сигурен. Сега може би по-скоро за дзура.

Духнах свещта и се оставил на добрия нощен сън да прочисти ума ми така, както едно добро шами прочиства езика.

4.

ГЪБЕНО-ЕЧЕМИЧЕНА СУПА

Имаше няколко различни супи, които можеше да се появят в този момент и от които страстно обичам всички, освен супата с цвекло. Днес бе една от любимите ми. Надуших гъбено-ечемичената още преди Михи да пристигне с нея. Купите бяха широки, бели и от тях се вдигаше чудесна пара.

Гъбено-ечемичената супа на „Валабар“ е нещо, което почти съм в състояние да сътворя. Най-малкото, доближавал съм се до истинския ефект повече, отколкото мога с повечето от менюто им.

Първо нарязвам цяло пиле на четири части. После го мятам в едно котле с лук, чесън, керевиз, сол, пипер и малко шафран. Почиствам материала и го поръсвам с шафран на прах. Сварявам ечемика в същото котле (отне ми известно време, докато го съобразя) и хвърлям вътре малко накълцан чесън и дребен лук, който съм запържил в стопена гъша мас, и дървесни гъби, гъби нефета или дълги гъби, или каквото изглежда добре на пазара същия ден. После просто го варя, докато уври хубаво.

Това е почти като на Валабар. Така и не успях да установя разликата. В смисъл, открил съм я отчасти. Пробвах с морска сол вместо с каменна и се доближих още. После използвах бял пипер вместо черен и това също помогна. Трябваше да си поиграя с количеството шафран и мисля, че накрая почти го улучих. Но все още има нещо, което не е съвсем същото. Би могло да е в начина, по който запържвам лучеца: една нищожна разлика във времето тук може да промени много.

Беше малко дразнещо, но не толкова, че да ми попречи да се насладя на това, което бе пред мен. Първия път вкусът просто те удря, нали разбирате, и докато ароматът изпъльва ноздрите ти, бульонът — съвсем лекичко мазен от гъшата мас — се хлъзга по езика ти.

Чудесно е.

— Това наистина е добро — каза Телнан. — Как я правят?

— Представа нямам. Радвам се, че ти харесва, обаче.

— Значи живееш наблизо?

— Преди време. Защо?

— Ами защото май добре познаваш тази кръчма.

— А, да. Ял съм тук много, много пъти.

— Къде живееш сега?

— Мм. Интересен въпрос. Имам някакъв имот край езерото Шурке, но не живея там. Живея... никъде всъщност.

— Как така никъде?

— Попътувах известно време.

— О, разбирам. Винаги ми се е искало да пътувам.

— Дано ти донесе много радост.

— Благодаря.

— Няма за какво.

— Къде е езерото Шурке?

— На изток. Близо до Забранената гора.

— Чувал съм за нея. Защо я наричат Забранената гора?

— Попитах веднъж Сетра за това. Каза, че някога била собственост на един херцог, който особено се дразнел от бракониери.

— Не са ли всички такива?

— Предполагам, че особено е държал да ги хваща и наказва.

Телнан кимна.

— Но пък Сетра може и да ме е излъгала — добавих.

Предназначенето на супата, на този етап, е като последния

комплект прибори, предполагам. Не изпитваш отчаяна нужда от храна, защото пред теб е било блюдото и хлябът. А след това си се подгответил за предстоящото с шамито. Сега се появява супата и докато се задържаш над нея, започва да те осенява в какво преживяване си се въвлякъл. Едновременно предвкусваши онова, което предстои, и си в състояние да го изчакаш по-търпеливо. Супата е топла и е, ако мога така да се изразя, чувствена, и осигурява известно усещане за уют. И докато изчезва, лъжица след благодатна лъжица откриваши, че си в съвършена форма за онова, което може да дойде след нея. Всичко вече е готово.

Вили ни донесе бутилка вино, показва мия и сипа по чаша на двама ни. Едва бяхме отпили от предишната бутилка, но отдавна

съм се научил, че е грешка да се опитваш да довършиш всичкото вино. Понякога известно прахосване е просто необходим елемент за подсилване на удоволствието.

Споходи ме смущаващ сън, в който „При Валабар“ бе изцяло забъркан с Лявата ръка, а части от Шестте къшета изникваха в двора на Черен замък. Освен общото усещане, че съм в опасност, поне доколкото помнех след събуждането, нямаше нищо, което да свърже съня с онова, в което бях нагазил. А ако сънят целеше да ме уведоми, че съм в опасност, беше излишно усилие: сам го бях разбрал вече.

Събудих се и примигах, за да прогоня съня. Картината ми напомни, че съм в Дзур планина, и постепенно си спомних какво се бях съгласил да направя. Помислих да стана, реших, че ще е по-добре да полежа и да си планирам деня, осъзнах, че не мога да планирам без малко клава в стомаха, и измърморих недоволно наум, че ми се налага да си търся клава в чужд дом.

Калпав гостенин съм, разбирайте ли, най-вече защото изпитвам ужасен страх да не се окажа калпав гостенин. Притеснявам се дали няма ненужно да изцапам нечия кърпа или да изместя нечия табуретка, или да опразня нечий бойлер, или да използвам последната им газ. Веднъж пътувах насам-натам с един млад драгар и когато го върнах на семейството му, настояха да остана за няколко дни у тях — спях на пода на къщурката им. Преживяването бе по-неприятно дори от няколкото опита за покушение срещу живота ми, един-два, от които успешни. Сега бях на гости у Сетра, която наричах приятелка, но все пак ме ужасяваше мисълта, че ставам и ровя в кухнята й за клава.

Тъй че се позадържах в леглото няколко минути, докато си преповторя вчерашното ядене, и това ми пооправи настроението. После станах, облякох се и заситних из коридорите на Дзур планина в търсене на неуловимия Туко, прочут с това, че обитава близо до гнезда на клава.

„Наистина си странен, когато се събудиш, шефе“.

„Колко години ти трябваха, докато го разбереш?“

Най-сетне спипах Туко близо до кухнята и измърморих тайната парола, която щеше да ми донесе клава. Докато се лутах обратно към дневната, осъзнах, че бях чул съська на клавоварката още преди да съм помогнал. Дневната стана по-светла, щом влязох, макар че не можах да открия източника на светлината. Това е един от онези фокуси, които

всъщност харесвам, въпреки че стана по-ярко, отколкото бих предпочел.

Десет дълги минути по-късно в ръката ми имаше чаша, парата се вдигаше, посвоему също тъй чудесна като супата на „Валабар“. След още десет минути осъзнах, че започвам да се събуждам.

„Връщаме ли се днес в Южна Адриланка, шефе?“

„Не виждам начин да го избегнем“.

Роуца хвръкна от рамото ми (дори не бях забелязал, че е там, но това е само защото съм свикнал с нея) и прелетя няколко пъти из стаята, преди да кацне на гърба на един стол.

„Лойош?“

„Просто е неспокойна“.

„Добре“.

Отне ми един миг, докато си припомня какви оръжия бях скрил по себе си. Не беше като преди години, когато имах десетки и знаех къде е всяко, без да мисля за това, нито като по-скорошния период, когато носех само два ножа. Сегашното бе между едното и другото, и доста неудобно.

Пиех клава и обмислях следващия си ход, което неизбежно ме доведе до размишления за всичко, което не знаех. Ръката ми погали дръжката на Лейди Тилдра. Също като преди, някакво усещане за краткото ѝ, топло присъствие пропълзя нагоре по пръстите ми. От всички неща, които не знаех, тя беше може би най-важното. Отчасти вярвах, че докато тя е с мен, мога да отида навсякъде без риск за живота си, че джерегите не могат да ми направят нищо лошо. Но ги имаше и думите на Сетра от предния ден, а и нещо повече, паметта ми непрекъснато се връщаше на гледката с Мороулан, лежащ мъртъв на пода в една кърчма в Адриланка. Носеше Чернопрът. И беше убит.

От магьосница от Лявата ръка.

А Алийра бе убита с най-обикновена старомодна кама в сърцето, докато с нея бе Пътедир.

И самата Сетра се бе завърнала, немряща, от краищата отвъд Портата на смъртта, тъй че и нея трябваше нещо да я е убило в някой момент.

Статистиката не бе особено окуражителна.

Вляво бяха онези реплики на Телнан, които непрекъснато се въртяха в ума ми. Изглеждаше твърде чистосърден, за да е

лицемерничил. Да, знам, всичко това можеше да е било заблуда. Но не мислех, че е така.

„Кажи ми, Тилдра. Какво точно можеш да правиш?“

Не отвърна. Не съм сигурен как щях да реагирам, ако го бе направила.

Добре, най-добре да приемем, въпреки вчеращния опит, че за измъкването от неприятни ситуации разчитам само на себе си. По този начин всякакви изненади ще са приятни, нещо, което винаги съм чувствал, че е за предпочитане.

Довърших клавата и се озърнах за Туко, за да мога да помоля за още. Нямаше го. Запътих се към кухнята, намерих каквото ми трябваше и се заех с ритуала по приготвяне на клава, после се върнах в дневната, седнах и се отдалох на размисъл за непосредственото бъдеще.

Зарязах голямата стратегия и се съсредоточих за известно време върху някои практически детайли.

— Добро утро, Влад. Ще пратя Туко да почисти и да ти донесе още клава. Изгори ли се?

Оставил камата на страна.

— Добро утро, Сетра. Не особено.

— Много се беше умислил нещо. Или просто си неспокоен?

— И двете. — Седнах отново. Лойош се върна на рамото ми. Роуца ме погледна обидено и си остана кацнала на един стол. — Мъчех се да отгатна как точно ще си замина от тук. Никак не ми се ще да махам амулета, при положение че ме търсят, а това означава, че не мога да телепортирам.

Тя се намръщи.

— Не бях помислила за това. Прозорецът на Мороулан може да те върне в Адриланка съвсем лесно.

— Колко е до Черен замък оттук?

— Един ден езда.

— Езда?

— Държа няколко коня тука. Мога да ти заема един.

— А. Да. Коне.

— Да поръчам ли да ти почистят панталоните?

— Не, благодаря. Беше само клавата.

— А петната от клава не се ли броят?

— Знаеш ли, Сетра, понякога забравям, че си жена.

— Не знам как би трявало да реагирам на това.

— Мм. Е, забрави, че го казах.

Туко се появи с нова чаша, постави я до мен, изгледа ме накриво и се захвани да почисти счупения фаянс.

— Каквото и да правиш, може би ще е по-лесно, ако избереш Черен замък за база на операциите си, въпреки че, разбира се, си добре дошъл тук по всяко вре...

— Няма да го причиня това на Мороулан.

— Какво да му причиниш?

— Джерег, бягащ от джерегите, да се укрива в Черен замък. Не ти ли звучи някак познато? Ако не, питай Кийра. Тя ще ти обясни.

— О. — Сетра се намръщи. — Да, разбирам проблема.

Кимнах.

„Тя е права, шефе“.

„За кое?“

„Започна да си дъвчеш палеца“.

Спрях да си дъвча палеца.

— Сетра, можеш ли да направиш, не знам, нещо, което да им попречи да ме засичат поне за малко, докато амулетът ми е свален?

— Какво имаш предвид?

— Да се върна там, без да губя седмици за това и без да ме убият в мига, в който се появя.

— Искаш да кажеш, да те телепортирам някъде и да ги объркам за местоположението ти достатъчно дълго, докато си го сложиш пак?

— Достатъчно дълго, за да си го сложа пак и да се поотдалеча от мястото, където съм кацнал, да.

— Колко време мислиш, че ще ти трябва?

— Двайсет минути?

— Сигурно бих могла. — Не изглеждаше убедена обаче.

— А десет?

Сетра кимна.

— Мога да ти дам десет.

— Това би трявало да свърши работа.

— Къде искаш да отидеш?

— Трябва да помисля. Някъде, където ще им е трудно да ме намерят след десет минути.

— Но все пак в Южна Адриланка, нали?

— Да. Някъде с повече дюкяни, но не Шестте къшета, защото е най-вероятно да се озова там.

Кимна, все едно че е разбрала. Най-вероятно беше.

Потърках кесията, която носех в наметалото си, и опипах монетите вътре. Да, с парите бях наред. Щеше да е смущаващо да ми свършат, а достъпът до останалите ми запаси щеше най-малкото да е свързан с неприятности или направо проблематичен.

— Да, знам едно място.

— Когато си готов, само кажи.

— Хубаво. Като си изпия клавата. Или пак я разлея.

— Мислил ли си да се връща тук?

— Не вярвам, че ще мога да го направя безопасно повече.

Смятам да се задържа в града, докато този проблем се уреди.

— Безопасно ли е това?

— Мисля, че ще мога да се справя. Надявам се.

— Имаш план значи.

— Да, нещо такова.

— Е, добре.

Отпих от клавата. Сетра помълча, докато прехвърлях наум всяка своя стъпка в няколкото минути, с които щях да разполагам, щом пристигнеш. После отново го превъртях, възстановявайки вида на входовете, през които трябваше да мина. Убивал бях хора с по-малко планиране от това. Беше късно преди обед: не ужасно оживено време в Южна Адриланка. Това трябваше да работи в моя полза.

Туко не беше разбъркал добре клавата и на дъното на чашата беше останал малко мед. Оставил я и станах. Извадих два ножа от наметалото си, пъхнах единия в ботуша си, а другия оставил на масата. Извадих кесията си и я вързах на колана. Опипах наметалото, за да се уверя, че не съм оставил нищо вътре, след това го стегнах на вързоп и го сложих до ножа.

— Добре — казах на Сетра. — Готов съм.

Тя кимна и извади Ледоплам. Едва не потръпнах инстинктивно, защото близостта до оголено оръжие като това прави разни неща с ума ти. И наистина направи нещо. Но този път нещото беше различно отпреди. В миналото беше гола заплаха, усещане, че си в близост до

някаква враждебна и невероятно могъща сила, а бе все едно ме напада дракон, а аз съм беззащитен и няма накъде да побягна.

Но този път изпитах нещо по-различно. Не по-малко могъщо, заплахата все още бе налице, но този път не бе насочена към мен. Познавах я, усещах я, но беше по-скоро като куче пазач в дома на приятел, което си познавал години наред; даваш му да подуши ръката ти и преставаш да се притесняваш от него.

Отгоре на това обаче имаше и оттенъци, едваоловим аромат. Долавях, макар и някак от разстояние, връзката на Ледоплам към Сетра, към Дзур планина. Беше... хм, всичко това беше доста объркващо за едно простичко източняшко хлапе.

Дотолкова се бях увлъкъл в усилието да си обясня тези странни усещания, че почти ми убягна от внимание това, което правеше Сетра. Убеден съм, че включващо конвултивни движения на пръстите и мърморене под нос. После изведнъж съвсем ясно осъзнах, че Ледоплам е намесен в процедурата, а в следващия момент чух Сетра да казва:

- Готово, Влад.
- Добре. Давай.
- Влад, трябва да свалиш амулета.
- О. Да.

— Съсредоточи се върху мястото, където искаш да стигнеш. Колкото може по-ясен образ и всякакви други сетивни впечатления, които имаш за него — миризми, звуци, каквото и да е. С намесата, която пораждам, трябва да ми е особено ярко, за да съм сигурна, че няма да се озовеш на хиляда стъпки под океана или някъде другаде, където не би искал да си.

Много убедителна е приятелката ми Сетра.

Измъкнах амулета си през главата, спрях за миг, за да се уверя, че планът все още е в нея, измърморих едно „благодаря“ на Сетра и го прибрах в магозащитната кутийка. След това зрението ми се замъгли. Поне си помислих, че зрението ми се замъгли, но след миг стана ясно, че не са очите ми, а по-скоро нещо ставаше със светлината в стаята. В същото време осъзнах, че чувам странини шумове, като ниско и глуcho трумм, придружено от много смътни писукания.

Стоях наслед малък пазарен площад в Южна Адриланка. Леко залитнах, но се окопитих бързо. Мисля, че двама души — човеци — се

озърнаха към мен, щом се появих, но не виждах достатъчно добре, за да съм сигурен.

„Точно отзад, шефе“.

„Добре“.

Нахлузих камъка Феникс на врата си, изчаках да усетя пулсирането му, обърнах се кръгом и бързо закрацих. Лойош ме поведе: или бе останал незасегнат от заклинанието на Сетра, или можеше да прибягва до други средства.

„Просто имам по-добро зрение от теб, шефе“.

„Млъкни“.

Почти бях стигнал до целта си, когато зрението ми рязко се проясни, а звуците в ушите ми изчезнаха. Каквото и да бе направила Сетра, беше се изчерпало.

Шмугнах се покрай завесата на един вход отляво, бързо огледах и награбих едно дълго кафяво палто с големи джобове. Взех и една барета. Хвърлих монета на дюкянджаията, казах му да не връща ресто и напуснах. Отне ми около минута. Следващият дюкян беше на около деветдесет стъпки и ми осигури бяла риза и някакви торбести светлозелени бричове. Кръчмата до него имаше външен клозет, който вонеше ужасно, но бе достатъчно голям, за да мога да си сменя дрехите. Прехвърлих няколко неща в палтото и се преоблякох. Ризата ми отиде там, откъдето нямаше да поискам да я измъквам. Резервният нож от кончова на ботуша ми се озова в джоба на палтото. Кесията отиде във вътрешния джоб.

„Никой няма наоколо, шефе. Мисля, че се получи“.

Дръпнах баретата надолу тъй, че почти да скрие очите ми, излязох и вдишах с благодарност зловонния, но не чак толкова зловонен въздух на Южна Адриланка.

Влад Талтош, майсторът на маскировката.

„Добре, Лойош. Двамата с Роуца трябва да стоите високо. Или поне да не сте с мен. Прекалено се набивате на очи“.

„Ясно, шефе. Ще се навъртаме наоколо“.

Вече можех да се пооппусна малко, тъй че закрацих към Шестте къшета и спрях срещу една къща, която познавах добре. Беше променена: малкия чардак с черги на пода и отчасти ограден със завеси, го нямаше, а към съборетината имаше нова врата. Освен това беше пре보ядисана. Всъщност нищо не издаваше кой живее вътре.

Не се съмнявах, че ако вляза или дори ако стъпя там, където беше някогашният чардак, ще усетя психичните следи от присъствието на дядо ми. Живял беше тук много години, преди да успея да го убедя да се премести в земи, които никога не бях виждал. Зачудих се дали му липсва обкръжението на собствената раса, или го забавлява ролята на господар на имение. Това е тънката част в правенето на добрина на някого: не можеш винаги да си сигурен дали наистина е добрина.

„Шефе, какво точно правим тук?“

„Отдаваме се на сълзлива сантименталност“.

„О. Добре. Колко дълго предвиждаме да правим това?“

„Никога ли не ти липсва времето, когато си могъл да изпитваш носталгия?“

„Какво?“

„Няма значение“.

Обърнах се, доволен, че най-после съм измъкнал една точка от Лойош. Запътих се към Шестте къщета, след това завих на север по една малка безименна уличка. След няколкостотин крачки стигнах до двуетажна дървена къща с малка табела над входа. Примижах към табелата. Да, някога бе имало нещо нарисувано на нея, което, предполагам, би могло да мине за рог, както и за всичко друго. Влязох. Щях без никакво усилие да се слея с тълпата клиенти, само дето нямаше никакви клиенти.

Домакинът, тантурест тип, седеше зад нещо като тезгях, с клюмнала глава и похъркваше. Покашлях се. Той се стресна, отвори очи, избърса слюнка от ъгълчето на устата си и рече:

— Да?

— Казвам се Сандор. Имаш ли стая за мен за някоя и друга нощ?

— Обикновено не ги даваме нощем.

— Казах, че се казвам Сандр.

— А? О. Да. Добре. — Помисли малко. — Никакво свирене на инструменти след стъмване.

— Разбира се.

— Три и три за нощ.

Дадох му достатъчно за две нощи и му предложих да ми каже, ако потрябват още. Изсумтя в съгласие и отново затвори очи. Покашлях се и той ги отвори.

— Стаята?

— А, да. — Съдържателят се намръщи. — Отзад, нагоре по стълбите, втората врата отляво. Трябва ли ти помош за багажа?

— Не. Благодаря. Лек сън.

Последвах указанията му и влязох в стаята си, която щеше да е домът ми поне за следващите няколко дни.

Имаше малко прозорче. Лойош и Роуца влетяха през него и кацнаха на раменете ми. Огледах стаята да видя какво още има вътре.

„Има легло, шефе. Това вече е нещо“.

„И умивалник. Това предполага, че може и вода да има някъде. Една истинска врата щеше да е хубаво обаче“.

Роуца помръдна нервно на рамото ми.

„Кажи й да свиква, Лойош“.

„Вече го направих, шефе“.

Надникнах навън през прозореца. Изгледът беше към голата стена на съседната къща, на около три стъпки разстояние. Явно е била боядисана червено някога. Долу на земята имаше разни парчета дърво, като че ли от стол, останки от стар дюшек със следи от изгоряло и разни други неща, които не държах да оглеждам подробно. Щях да дръпна пердето, ако имаше такова.

„Мисля следващия път да дам на Айбин по-изрични указания“.

„Следващия път, шефе“.

„Междувременно ще свърши работа“.

„Ще свърши ли?“

„Ще свърши. Сега излизаме. Ще трябва все така да сте по-далече от мен, докато сме навън“.

„Призная си, просто те е срам да те виждат с нас“.

Излязох, без да пипам нищо, и прекарах деня в купуване на още дрехи за преобличане и наемане на две хлагета, които да почистят добре стаята. Платих на една местна вещица да разкарва всякаакви дребни форми на живот, които можеше да са се подслонили в леглото. Купих един евтин стол, най-вече, за да имат къде да кацат Лойош и Роуца, масичка, на която да поставя умивалника, и брус и масло за точене.

Наред е всичко останало исках да поупражнявам новата си външност и самоличност. Поработих над различна походка, различно положение на главата и най-вече над това да изглеждам безобиден, жизнерадостен и леко стеснителен. Проведох няколко разговора с хора

в махалата и открих, тъй като се чух сам да го казвам, че съм писар в една от кланиците. Не ми беше съвсем ясно какво прави един писар в кланица, но знаех, че има такива неща, и не допусках, че е професия, която поражда много въпроси. Къде съм отседнал? В „Ловният рог“ засега, защото в старата ми квартира имало пожар. Или скоро ще се върна там, или ще намеря ново място. Да знаете някъде стаи под наем? Държа да е чисто, видите ли, и да не е много далече от квартала на кланиците, защото превозът всеки ден до работа и обратно, както е с мен сега, гълта ужасно от дохода ти. Дали съм женен? Не, още не съм срещнал подходящата жена. Защо, да не би да знаете някоя? Винаги съм чувствал, че човек трябва да си има семейство, не мислите ли?

И тъй нататък. Усмихвах се на всички и си обличах Сандор като маскараден костюм.

Взех си малко хляб, наденички и делва евтино вино от един уличен продавач. Мъкненето на стола и другите неща през пивницата не ми спечели нещо повече от вдигната вежда от страна на съдържателя (този път полубуден), нито от двамата източници, с които говореше. Поставих стола близо до входа и масичката под прозореца.

Разделих си хляба и наденичките с познайниците ми, щом влязоха през прозореца и се настаниха на стола.

„Не е зле, шефе“.

„Малко бледнее пред гъбено-ечемичената супа обаче“.

„Така и не ми даде от супата“.

„Нямаше да я харесаш“.

„Прав си. Ечемикът не е храна. Ечемикът е храната, която храната яде“.

„А-ха“.

„Роуца е съгласна с мен“.

„Е, значи е така“.

„Хубава наденица обаче. И хлябът ми харесва“.

„Да. Много добър хляб. Чудя се дали има ечемик в него“.

„Много си забавен, шефе“.

„Част от чара ми“.

Извадих бруса и маслото и наточих всичките си ножове, по-скоро за да правя нещо, отколкото, защото имаха нужда от точене.

„Какъв е планът сега, шефе?“

„Предпочитам да те изненадам“.

„Ъъ, шефе? Наистина ли сме в безопасност тук?“

„Де да знаех. В по-голяма безопасност сме, отколкото ако не бях маскиран, ако нямах камъка Феникс и ако бяхме в центъра на Адриланка. По-важното обаче е, че имаме място, откъдето да атакуваме“.

Лойош прелетя до прозореца, изпъна навън дългия си змийски врат, после се обърна, подскочи до стола и се кротна до Роуца. Вратовете им се извиха и двамата се спогледаха. Зачудих се какво ли си казват. Сигурно бе по-добре да не знам.

Ударих две здрави гълтки от виното. Толкова се различаваше от предлаганото във „Валабар“, че ми се стори нередно да използвам същото наименование. Но Сандор нямаше да може да направи разликата, затова и аз се престорих, че не мога.

Навлякох си грозното палто и шапката и след като Лойош и Роуца изскочиха през прозореца, дръпнах завесата и излязох за вечерта.

На половин миля оттам, на Улицата на чужденците, имаше една червена тухлена къща. Сандор се запъти натам все едно няма никакви грижи и определено никакъв повод да очаква опасност.

5.

БЯЛО ВИНО ОТ ГУИНЧЕН

Редно е да се признае, че баща ми знаеше много за виното; определено повече от мен. Веднъж ми обясни, че всеки може да намери добро вино — трябва само да платиш много пари. Причината човек да се учи за виното е, за да можеш да намериши вино, което ти харесва, без да плащаши много пари. Проклятието на дребния бизнесмен, предполагам: всичко се свежда до печеленето или губенето на няколко петака.

Но все пак е прав.

Михи познаваше вкуса ми за виното може би по-добре от мен самия. Подходящо е (както обясни веднъж) гъбено-ечемичената супа да се сервира с бяло вино като „Бреска“ от Сърнешката долина или „Пимин“. Бедата с тях е, че не си падам по нюанса на сладки ябълки, който върви с „Бреска“, или на кайсии при „Пимин“. Когато се храня, всякакъв оттенък на сладко ми идва много, дори когато е доминиран от онази приятна киселост, която истинските експерти по виното толкова много обичат. Тъй че този път ни поднесе „Лескор“ от Гуинчен. За мен ароматът на пачи корен и зелен пипер, представете си, го прави идеално подходящо със супата. Но пък аз съм си аз, нали така. Михи го знае, тъй че го донесе. Защото Михи си е Михи.

Телнан просто пи, вярвам, без да се замисли. Е, всъщност нямаше причина да го прави — виното беше предназначено да подсили преживяваното удоволствие, а не да осигурява тема за часове разговор. Освен ако нямаш нищо друго, за което да говориш, а Телнан, изглежда, имаше неизчерпаем запас от неща, за които да говори. След като обсъдихме къде живея, продължи с изреждането на повече подробности, отколкото ме интересуваше, за живота в Дзур планина и каква била храната там (сравнена с гъбено-ечемичената супа на „Валабар“), и трудностите — основно скуча — свързани с обучението на Лавоуд. Темата за храната (винаги в ума ми) повдигна

въпроса кой готови там. Попитах го, а той ми отвърна с озадачен поглед и каза, че никога не му е хрумвало да се зачуди.

— Колко души сте там? — попитах.

— Мм? Не разбирам.

— Има ли други кандидати на Лавоуд или обучаеми, скрити от света в недрата на Дзур планина?

— О. Не, само аз съм. — Отпи от виното, намръщи се и добави:

— Доколкото знам. Тя ме обучава само заради, мм, оръжието ми. И не мисля, че има много други наоколо.

— Оръжието ти. Да. — Погледнах щръкналата над рамото му дръжка и за пореден път се зачудих как успява да седи и да изглежда съвсем удобно с това огромно нещо, стегнато на гърба му.

„Може би изобщо не е меч, шефе. Само една дръжка, която носи, за да изглежда добре.“

„Мхм. Дали да не си взема и аз една, как мислиш?“

„О, определено“.

— Какво му е особено на оръжието ти?

Очите му леко се разшириха и изведнъж ми напомни за Айбин.

— Не знаеш ли?

Хрумнаха ми няколко реплики, но в интерес на дружеската гощавка казах:

— Не, не знам.

— То е едно от Седемнайсетте. — После се намръщи. — Запознат ли си със Седемнайсетте велики...

— Да. Чувал съм за тях.

Той кимна.

— Като Ледоплам.

— Да.

— Знаеш ли много за тях?

— Не съм сигурен какво се брои за „много“, но съм сигурен, че отговорът е „не“, каквото и да имаш предвид.

— Жалко.

— Защо? Мислеше си, че мога да ти кажа неща, които Сетра не може?

Той се ухили.

— Които Сетра не иска. И се надявах, да.

— Ясно. Добре, напълно сигурен съм, че ти знаеш повече от мен.

Похапнахме супа, пийнахме от виното. Още няколко души, лиорни, влязоха във „Валабар“ и заеха маса е другия край на помещението.

— Не знам много — заговори Телнан — освен онова, което знаят всички. В смисъл че те си имат собствен живот и че трябва да се спогодиш с тях, и че в един момент ще има изпитание на воли, и че ако имаш едно от тях, то е мост между теб и силите отвъд света.

— Ъъ. Да. Определено. Мм, та всички ли го знаят това?

Той кимна. Изглеждаше съвсем искрен.

— Какво значи „сили отвъд света“?

— Просто „сили отвъд света“.

„Сам си го изпроси, шефе.“

„Май да.“

Пробвах отново.

— Не съм запознат със силите отвъд света, нито за кой свят говорим, че са отвъд и какво има отвъд него.

— Ъъ, това не го разбрах много.

— Не те упреквам.

— Хмм.

— Просто тази фраза — „сили отвъд света“ — ме обърква.

Не съм сигурен какво означава.

— Аха. Ами, аз също не съм.

Не знаех какво повече да кажа, тъй че пийнах още вино. Беше добро вино, предлагащо хубав контрапункт на разговора, както и на супата. Спор няма, Михи знае какво ми харесва.

Къщата на Улицата на чужденците не беше променена. Огледах я малко по-далече, отколкото последния път, да видя дали ще усетят присъствието ми оттук. Лойош и Роуца направиха кръг над нея и кацнаха малко по-далече.

Да кажем, че тук мина известно време. После — още малко време. И още време.

„Шефе?“

„Да, добре. Напълно съм убеден, че не са ме засекли“.

„Добре. Сега какво?“

„Сега трябва да изчакаме още малко“.

„О. Знаем ли какво чакаме този път?“

„Да“.

Каквото и да ставаше в Южна Адриланка, центърът му или беше тук, в тази къща, или най-малкото това бе най-близката нишка. Откакто я бях видял за първи път, нещо ме подтикваше да извадя Лейди Тилдра, да вляза през вратата и да почна да трепя. Лойош бе доловил този подтик у мен и го беше страх да не му се поддам. Но не бях оцелял като наемна мутра, наемен убиец и най-сетне дребен бос, поддавайки се на подобни подтици. Особено когато нямаше как да знам дали, при малко вероятния шанс да оцелея, това щеше да ме доближи до решаването на проблема.

„Ъ, нещо против да посветиш влечугото в топлокръвната тайна?“

„Ще те уведомя, когато се случи“.

„О, добре“.

Случи се след около пет минути: дребен източник с пребледняло лице, някъде на моята възраст, мина точно покрай мен и се качи по стъпалата на къщата. Носеше малка чанта. Затропа с юмрук по вратата, спря, остави чантата и плесна с ръце. Вратата се отвори и той влезе.

„Е, това ли очаквахме, шефе?“

„Да, точно това“.

„Много беше възбуджащо“.

„И аз така си помислих“.

„И сега какво?“

„Изчакваме още малко“.

„Очаквах го“.

Източникът излезе след две минути. Пак с чантата. Мина покрай мен.

Следенето си е цяло изкуство и се опасявам, че така и не съм го усвоил. Правил съм го и съм се справял не зле, но не съм станал изключително добър в него, просто защото не ми е било нужно.

„Добре, Лойош“.

„Тръгвам, шефе“.

„Роуца дали да не остане тук и да продължи да наблюдава къщата?“

„Естествено“.

Лойош пое след куриера, а аз поех след Лойош. Заобиколихме Шестте къщета, като хванахме Улицата на чужденците, лъкатушеща на североизток покрай съборетини, колиби и пазарчета. Малко хора ми обръщаха внимание. Мършав тъмнокос просяк, седнал на земята пред един сладкарски дюкян, ме погледна обнадеждено; държеше канче за подаяния в едната ръка, а в другата малък тиган, чието предназначение само той си знаеше. Гърбав старец с увита в дрипав шал глава се беше подпрял на тоягата си и като че ли се канеше да ме заговори, но май се отказал, защото извърна глава и ревна нещо неразбрано на някаква дебелана от другата страна на улицата. Без да се обръща, тя му подвикна нещо, което прозвуча като „става“, и го засипа с неприлични предложения. Беседата им продължи, докато следвах указанията на Лойош, и скоро престанах да ги чувам. На ъгъла малка група улични танцьори танцуваха за бакшиш; музикантите, с цигулки и кларнети, свиреха пламенен чардаш, който за малко ме върна в Изтока. Момичетата бяха хубави. Не спрях да им дам бакшиш.

Най-сетне куриерът се шмугна в един шапкарски дюкян. Не го последвах, защото не исках да ме види, а и вече си имах шапка.

„Сега изчакваме още малко, нали?“

„Не. Хайде да се връщаме“.

„Не знам дали ще мога да понеса толкова възбуда, шефе“.

„Там не става нищо особено, нали?“

„Никой не влиза и не излиза засега“.

Върнахме се на Улицата на чужденците, поизчакахме още, после в къщата влезе друг куриер с друга чанта, след това излезе и го проследих, и се сдобих с друго място.

Към края на деня си бях припомнил много от Южна Адриланка: Грънчарската порта, Барабана, Двора на Донър, Колелото. Също така бях разкрил шестима куриери и шест места, където живееха, работеха или които най-малкото посещаваха. Представа нямах дали тази информация ще е полезна, но поне ми даде някаква идея за паричния оборот, свързан с бизнеса. Това е едно от хубавите неща при джерег: почти винаги можеш да измериш важността на една дейност по тежестта ѝ в пари и да си напълно сигурен, че си прав.

Колко голям беше бизнесът?

Видял бях шестима куриери, всички с чанти, които тежаха порядъчно, несъмнено пълни със сребро. Шестима на ден, пет дни

седмично... да, беше достатъчно голям, за да си струва един живот тук-там.

И да, Лявата ръка сега определено се беше въвлякла в бизнес, който до този момент бе резервиран за мъжката страна на джерег.

Купих друг хляб и други наденички от друг уличен продавач, върнах се в стаята си и споделих храната с познайниците си, докато обмисля нещата. Наденичките бяха мазни, но ми харесват точно така.

Лойош и Роуца деликатно щипваха последните трошици с крачетата си, като се крепяха на другия крак, и ги поднасяха към устата си. Това е най-малко присъщото за влечуги нещо, което правят. Обичам да ги гледам, когато ядат.

„Приключи ли за вечерта, шефе?“

„Не съвсем. Искам да добия представа колко дейност се върти в Двора на Донър. По-рано там нямаше нищо“.

Усетих нещо като психична въздишка.

„Да, знам. Уморени сте до смърт от работа. Млъкни“.

Навлякох си отново Сандор и излязох през вратата, докато те излитаха през прозореца. Двора на Донър беше на доста път от квартирата ми и повечето нагоре. Улиците тук се извиваха, но общо взето бяха по-широки от повечето в Адриланка, а районът изглеждаше по-заможен. Тук Сандор, ако наистина беше писар в кланица, щеше да си мечтае да живее, в собствена къща, купена със собствените му пари, с малка градинка. Щеше да си сади моркови, грах и лук, да си намери дебела дребна женица и да си гледа дечица, които щеше да учи да уважават Империята над всичко. Избухнеше ли някое въстание, щеше да се крие под леглото си и не че щеше да каже точно на децата си, че за бедността наоколо им са виновни самите бедни, но щеше да им приказва много за личната отговорност. Не че, разбирайте ме, ми пушка особено за бедните. Но поне мога да не съм лицемерен. Сандор обаче щеше да е изключително горд от своя грах, уплашен до смърт от всичко извън дворчето му... и щях да се обеся сам след шест седмици.

Във всеки случай такива бяха мислите на Сандор, докато се изкачваше по лекия склон на Южна Адриланка към квартала Двора на Донър. Тук имаше малко движение и повечето бяха рикши, понеже на рикшите се гледа като на знак за почти богатство, някъде по средата между ходенето пеш и да си имаш личен файтон. Почти богатите

винаги се грижат повече за впечатлението, което правят, от другите две крайности.

Двора на Донър носи името си от един неголям двор, единственото останало от някогашен внушителен храм на Барън, построен, колкото и странно да е, от източник на име Донър. Улица, наречена Харвот, води до двора и отсечката от четвърт миля между двора и Площада на Донър с местния пазар е обградена с капища и олтари на различни божества. Тази вечер имаше няколко души, които се молеха или поднасяха дребни дарове на тия олтари, и това май бе единствената дейност в района. Ако Лявата ръка печелеха пари от този квартал, нещо, което трябваше да правят, след като бях видял доставката, нямах никаква идея откъде може да идват тези пари.

Крачех покрай олтарите, като се стараех да изглеждам почтен, и се опитвах да проумея що за големи финансови операции може да има тук за джерег. Изведнъж долових някакво движение зад мен и отляво и ръката ми се пъхна под палтото да докосне дръжката на Лейди Тилдра, но още докато ме пронизваше онази приятна, успокоителна топлина, видях, че е само литнала птица, и се отпуснах. Задържах дясната си ръка на дръжката на Лейди Тилдра под палтото, само заради хубавото усещане от допира до нея. Виждал бях Мороулан и Алийра да галят дръжките на Великите си оръжия доста често, но сега разбирах защо.

До мен имаше малка статуя, висока около четири стъпки, във формата на кръгла кула от черен мрамор. Отпуснах лявата си длан на нея, докато обмисля нещата.

„Това не е важно, Талтош Владимир, позволи й да докосне мислите ти, както желае. Както и да изглежда, не е важно; остави го да се зарее в сенките, където собствените ти демони танцуваат сред петна от светлина като смеха на невинността. Няма значение, защото не е реално...“

Не е реално? Какво имаше предвид, когато каза, че не е реално, богиньо? Сега си спомням. Спомням си как гласът ти мина покрай ушите ми и нахлу в главата ми, за да заехти там, и не мисля, че изобщо си очаквала да го запомня. Но помня звуците, които прииждаха като вода, за да ме удавят, и собствените си непокорни крясъци в главата ми, а ти просто продължаваше монотонния шепот.

Кучка.

Странно бе, че виждах Мороулан на колене. Още по-странно бе, че се появи онова блещукане, твърде ясно, за да е от въображението ми, пробяга по дължината на меча, в който се взираше той; меч, направен от мрамор и държан от мраморна ръка...

Да. Точно така. Статуята, която имаше някакъв собствен живот, аз се канех да попитам Мороулан дали духът на Кийрон живее в мрамора, или е някакъв друг вид живот. Но така и не го попитах. Заради онзи глас ли? Да, заради онзи глас. А имаше и още един глас, само за миг.

„Съжалявам, вуйчо Влад. Трябаше да го направя. Но не е изгубено и един ден ще си го върнеш...“

Да. Това беше. И на кого да вярвам сега? Звучеше тъй безобидно; самото въплъщение на всичко, на което можеш да се довериш: мило и невинно. Но беше по-стара от мен и беше внучка на Вийра. Имаш и други спомени за нея, и много от тях се върнаха на порой, умоляваха да бъдат преосмислени с целия ми цинизъм, развихрен над тях. И можех да усетя онази неосакатена част от себе си, която се бореше с него, искаше да повярва, да надвие онези образи, както плувец надвива силно течение...

Има езеро с бистра вода в Пътеките на мъртвите, преди високата арка, отвеждаща към Залите на Съда, и трябва да се потопиш в него, преди да преминеш, уж за да се пречистиш. Но това не те пречиства. Само премахва от теб онова, което може да попречи да приемеш току-що видяното като реално. Побрало е тайните на Пътеките, поради което си предупреден да не гълташ от водата. Докато изсъхнеш, си забравил защо си се намокрил...

Да, точно така започна. Там, в онова езеро. Може би беше естествена част от пейзажа, но сега вече знаех, че не действаше само. Богинята бе топнала ръката си в него и беше бръкнала в главата ми, за да направи каквото бе решила да направи по свои си причини. Може би не трябваше да помня и онова езеро. Може би го помнех само защото се бе опитала да ме накара да забравя толкова много други неща. Може би я бе изиграло собственото ѝ лукавство.

Около мен има стени от бяло, бяло, бяло. Чудя се защо са бели и изведнъж осъзнавам, че въпросът би трябвало да е: Защо ги възприемам като бели? А да го задам по този начин означава да му отговоря и тогава отново идва докосването...

Точно така! Върнал се бях в залите й. Чувах се как ѝ задавам въпроси, настоявам за отговори, а тя само поклати глава и започна да говори. Виждах я изкривено като през развълнувана вода и когато заговори, осъзнах, че начинът, по който я чувам, няма нищо общо с ушите ми. Усетих, че отново целият съм се разтреперил. Да, връщаše се. Стиснах силно очи и отново ги отворих, мъчейки се да си спомня.

Няколко души се бяха вторачили в мен. Някои питаха дали съм добре.

„Шефе? Кажи нещо, по дяволите!“

„Ъ...“

„Е, и това е добре за начало“.

Лежах по гръб, а хората стояха около мен и ме гледаха.

„Какво се случи, Лойош?“

„Представа нямам“.

Още някой попита дали съм добре. Кимнах, защото не бях сигурен дали мога да отговоря.

— Какво стана? — попита друг.

Затворих очи.

— Беше докоснат от богинята демон — каза друг, с благоговение в гласа.

— Пиян е.

— Пиян ли си?

— Не изглежда пиян.

— Кой е той?

— Кой си?

Отново отворих очи и погледнах кръга от шест лица, вторачени отгоре в мен с изражения, вариращи между тревога и подозителност.

Кой бях? Добре, това ставаше за начало. Бях Влад, само че се наричах Сандор точно в момента, докато се бях забъркал в рискован бизнес с измъкването на Коути от беда. Лявата ръка на Джерег. Лейди Тилдра. Вчера се бях хранил при „Валабар“. Добре, паметта ми все още работеше.

— Сандор — казах. — Казвам се Сандор.

Гласът ми също все още работеше.

— И не съм пиян — добавих.

— Какво стана? — попита едно от лицата.

— Не знам.

Вдигнах се с усилие на крака, получавайки любезна помощ, която не исках, но поне разбрах, че и краката ми работят. Усмихнах се колкото се може по-любезно, измъкнах се и се запътих обратно към Шестте къшета.

Някой ревна след мен да съм почакал малко. Предпочетох да не го правя.

„Тръгна ли някой след мен?“

„Не, просто са зяпнали“.

„Добре, да си зяпат“.

Върнах се в стаята си без произшествия, въпреки че ми се виеше свят дотолкова, че ми беше малко трудно да задържа очите си фокусирани и да си спомня накъде да вървя. Когато най-сетне се справих, смъкнах палтото и се пльоснах на леглото, докато Лойош и Роуца влизаха през прозореца.

„Добре ли си, шефе?“

„Не съм сигурен“.

„Какво има? Какво стана?“

„Не съм сигурен. Нещо. Главата ми. В главата ми“.

„Знам — каза Лойош. — И на мен“.

В гласа му имаше нотка на паника. Опитах се да кажа нещо утешително, но ми беше трудно да се съсредоточа. Лойош кацна на стола и или имаше нещо в държането му, което го караше да изглежда умислен, или просто го долавях от него. Роуца кацна до него и отърка врата си в неговия.

„Какво стана, шефе?“

„Не знам. Опитвам се да го осмисля“.

Веднъж Сетра ми каза, че когато си затруднен от мистичното, започваш с физическото и бanalното и действаш едновременно навътре и навън от там. Така и не разбрах частта с „навътре и навън“, но съветът звучеше смислено.

„Добре, последното, което направих, бе, че докоснах олтара на богинята демон“.

„Правил си го преди, шефе“.

„Да“.

„Но това не се е случвало преди“.

„Да“.

„Какво беше различното?“

„Тогава нямах Лейди Тилдра“.

„Да, но докосваше ли я, когато пипна олтара?“

„Не, но... чакай. Да, докосвах я“.

„Наистина ли?“

„Да. Сигурен съм“.

„О. Добре. Не е ли хубаво, когато можем да решаваме загадки толкова лесно, шефе?“

„Да. Страхотно е“.

Отпуснах се на леглото и затворих очи. Дюшекът беше едновременно на буци и прекалено мек.

„Добре. Знам отчасти какво стана преди малко: просто някои спомени ми се върнаха“.

„Шефе, това е... не знам какво е това“.

„И аз“.

Опитах се да се съсредоточа. Да го проумея.

Вийра, богинята демон, покровителка на предците ми, се бе погрижила възприятията ми да се променят и някои от спомените ми да се потиснат. Най-добрият начин да контролираш нечии действия е да контролираш информацията, въз основа на която той взима решенията си. Някои методи за контрол над нечия информация са погадни от други.

Нищо от това не отговаряше на въпросите какво искаше тя да правя или да не правя, а исках да разбера, за да мога да ѝ се противопоставя, просто напук.

Осъзнах, че отбягвам да мисля кои точно спомени са ми били отнети и са възстановени сега, предполагам по същата причина, поради която, при един отдавнашен повод, когато ме бяха промушили, се стараех да не си представям парчето стомана в мен. Цялата идея беше...

„Трепериш, шефе“.

„Да, добре. Ти как се оправяш?“

„Не толкова добре. Каквото направиха на теб, направиха го и на мен“.

„Не те. Тя“.

„Това не помага“.

А другото нещо беше, че не знаех кои спомени са ми били отнети и кои са ми били върнати. Паметта не действа така. Понякога можеш

да ровичкаш из паметта си и да търсиш нещо, както ровиш из чекмедже на бюро, и може би дори да го намериш. Понякога можеш просто да оглеждаш спомените си, все едно че пребъркваш стари сандъци на тавана, и намираш интересни неща. Понякога можеш да проследиш спомени един след друг като в криволичещ коридор, просто за да видиш докъде водят.

Но не можеш да проучиш паметта си, за да видиш какво липсва в нея.

И в известен смисъл това беше ужасът на цялата работа, и все още е. Какви спомени, или спомени за спомени, се таят в дъното и дебнат да ме захапят? И какво все още липсва?

Успях да седна, запалих свещ, намерих делвата вино и отпих. Имаше онзи вкус, който ми напомня за кожа на стара обувка. Казвали са ми, че експерти по виното всъщност харесват този вкус, когато има съвсем мъничко от него. Не е толкова глупаво, колкото звучи — съществуват какви ли не неща, които са добри, докато ги имаш по малко, и лоши, когато ги имаш твърде много. Както понякога забравяме неща, които или са неприятни, или не си струва да се помнят. По мъничко от това е добре.

Вкусът на кожа от стара обувка беше твърде много.

Оставил делвата.

„Няма ли да се напиеш, шефе? Впечатлен съм“.

„Лойош, кога за последен път си ме виждал пиян?“

„Вчера, когато излезе от «Валабар».“

„Не бях пиян, просто бях щастлив“.

„Толкова щастлив, че едва не припадна точно пред вратата на Сетра“.

„Това не го помня“.

„Не съм изненадан“.

„О, стига вече!“

Облегнах се на стената. Бях докоснал олтара. Не съм експерт по това как действат тези неща, но можех да повярвам, че това по някакъв начин ме е свързalo с богинята. Само че носех талисмана, камъка Феникс, който трябваше да го прави невъзможно. А даже и да беше възможно, що за контакт с богинята можеше да възстанови спомени, които тя е отнела?

Трудно беше да се съсредоточа върху това. Представата, че бърка така в главата ми, беше...

„Скърцаш със зъби, шефе“.

Спрях да скърцам със зъби и се опитах да се отпусна. Поругах известно време Вийра наум. Това помогна. Пък и ако камъкът Феникс действаше, нямаше да може да ме чуе.

Искаше ми се да стана и да походя, защото така мисля по-добре. Също тъй не исках да оставя безопасността на стаята си. Или може би трябва да кажа „сигурността“.

Извадих ножа от ботуша си и го метнах към стената. Издрънча силно и отекна. Надявах се да последва оплакване от управата. Тогава можех дашибна два шамара на управата и да обясня какво ми е мнението за качеството на стаята. Така щях да се почувствам по-добре. Намерих друг нож и го отпратих при първия. Тупна на педя от него. Някога ме биваше повече.

Станах, прибрах ножовете, седнах на леглото и ги метнах отново. Резултатите бяха приблизително същите, но в стената вече имаше четири хубави пукнатини. Докато станат двайсет, си бях подобрил малко формата и се бях убедил, че никой няма да дойде да се оплаче от шума, тъй че престанах и прибрах ножовете. Ударих още гълтка от виното и запокитих делвата през прозореца. Изтрещя хубаво, щом се удари в земята. Някой изрева нещо неразбираемо. Щях да отвърна, но нямах какво неразбираемо да кажа.

„Не си ли жаден повече, шефе?“

„Това вино беше наистина ужасно“.

„Разбирам“.

„Напомни ми да не купувам повече от него“.

„Добре“.

„Трябва да е Маготрепача“.

„Шефе?“

„Маготрепача. Вече е част от Лейди Тилдра. И докосвах Лейди Тилдра и олтара едновременно. Лейди Тилдра някак си е разбила магията, вкарана в главата ми“.

„Как би могла да го направи?“

„Представа нямам“.

„Е, добре. Значи това го решихме“.

Излегнах се и се вторачих в тавана. Трябваше да платя на момчето да почисти и него. Сенките от стола, от Лойош и Роуца потръпнаха по стените, щом пламъкът на свещта заигра. Лойош трябваше да го е духнал. Или угасил с плясване на крилете може би. Всичко това означава, че по някое време трябва да съм заспал.

6.

СИРЕНЕ СЕРТАЛИЯ

Сиренето го правиш от мякото на някое животно като крава или коза.

Добре, вече знаете всичко, което знам за правенето на сирене.

Няма съмнение, че си е цяло изкуство, и сами казвали, че текла във всеки отделен район на империята си имат специални видове сирене, но да пукна ако знам какви са тънките им разлики или какво правят за овкусяването им, или защо един вид се троши, щом го погледнеш странно, докато друг си остава лепкав като покривчийска кал.

Това, което ни сервираха след супата, беше валабарска традиция, наречена серталия — много меко сирене, което мажеш, вместо да режеш. Има аромат, напомнящ за дива чубрица, с малко сладък привкус. Също тъй предизвиква съвсем леко изтръпване на върха на езика.

Поднася се върху сухар, за който не може да се каже нищо, защото няма никакъв вкус — просто една гола плочка, върху която би могъл да се изпише сортът сирене, който човек желае.

Сервираха сухарите в малките им чинийки, а силенето в малките му гърненца, плюс малките ножчета точно преди да поднесат рибата. С други думи, точно преди първата истинска, съществена част от яденето — преди месното, ако ми е позволено да използвам метафора в почти буквения смисъл. Това е последният ти дълбоко поет дъх преди гмуркането и идва точно когато си се приспособил към водата.

Но не яжте много. Предстоят още твърде много неща, а не бива да се засищате сега, инак няма да ви остане място да се изненадате от това, което е изненадващо, и да се насладите на това, което носи наслада.

Спах лошо и се събуждах на няколко пъти. Това е необичайно за мен, но ситуацията, в която се намирах, бе необичайна. Само че при

всяко събуждане усещах присъствието на Лойош и Роуца, което бе успокоително. В един момент, макар и да не помня, че съм го правил, трябва да съм свалил канията на Лейди Тилдра от колана си и да съм я сложил до мен на леглото. Когато се събудих окончателно и видях утрото, процеждащо се през малкото прозорче, ръката ми беше на дръжката, а мислите ми се бяха върнали към момента, в който тя ме намери на сред никъдето, помоли ме за помощ и задвижи кервана от събития, довели до смъртта ѝ.

В това имаше ужасна тъга, но не идваше от нея. Беше си изцяло моя. Макар да усещах близостта ѝ, не беше като да има някакви мисли или чувства, въпреки че Сетра бе намекнала, че един ден щяла да се „пробуди“. Чудех се като какво ли ще е. В главата ми можеше да стане ужасно претъпкано, с разните други неща вътре.

Станах и заявих:

— Клава. Трябва да намеря клава.

Няколко минути по-късно вече бях облечен като Сандор. На излизане от хана не видях никого, и почти никого, докато стигна до продавача на клава наблизо по улицата. Имаше и пресни кифлички. След още десет минути бях готов да се опълча на предизвикателствата на света, повече или по-малко.

„Добре, шефе. Какъв е планът? Или много питам?“

„Много питащ“.

Бях само на няколко крачки от Шестте къшета и дюкянчето.

Влязох и извиках:

— Якуб!

Излезе от задната стая, намръщи ми се и рече:

— Какво има?

Тонът му ми се стори доста рязък, сприхав почти.

Рекох:

— Мисля, че имаш някои неща за мен.

Изгледа ме изпод свъсените си вежди. Мисля, че долови в гласа ми нещо познато. Смъкнах баретата си и промяната в изражението му бе доста задоволителна — май всъщност мога да постигна прилична маскировка.

— Мило...

— Да, да. Приготви ли нещата ми?

— Готови са, милорд.

— Чудесно. Ще обуя ботушите, но увий в нещо ножницата.

— Тутакси, милорд.

Сандор изобщо не бе очаквал да се отнесат с него толкова почтително.

Якуб бръкна под тезгяха, извади ботушите, както бе обещал, след което отиде да донесе новата ми кания. Заобиколих тезгяха и седнах на столчето му, съмкнах старите си ботуши и навлякох новите. Докато се борех с левия, десният се наместваше по мен, нагаждаше се по формата на стъпалото ми. Гъделичкаше, особено докато се увиваше около прасеца ми. Якуб внимателно следеше лицето ми да види дали съм доволен от тях, или да ме хване, че се кикотя.

Ние, закоравелите хладнокръвни убийци, рядко се кикотим.

Отне едва около две минути, докато и двата приключват с нагаждането си. Якуб наистина бе добър в работата си. Върна се с канията. Огледах я, за да се уверя, че всички хубави малки екстри са си на мястото и са изработени според очакванията ми. Бяха. Кимнах и му я върнах. Той се поклони и я уви в хартия, с каквато увиват прясна риба на пазара.

— Това ли ще е всичко, милорд?

— Не съвсем — отвърнах.

Той се напрегна съвсем леко и зачака.

— В кой ден правиш доставките си в онази къща на Улицата на чужденците?

В домоднев, милорд.

— Натъквал ли си се на някой, който прави доставки същия ден?

— Понякога, милорд.

— Значи мога да приема, че по няколко души ходят там с пари всеки ден? В смисъл, не знаеш нищо, което да противоречи на това?

— Не, милорд.

Изгледах го да разбера дали тай нещо. Никога не мога да съм сигурен, но го правя все пак. Кимнах и му хвърлих още няколко монети отгоре, след което напуснах дюкяна.

Бързата разходка обратно до стаята ми, за да оставя канията, се оказа достатъчна, за да ме убеди, че ботушите ще ми харесат. Якуб бе свършил добра работа. Надявах се, че няма да се наложи да го убия. Излязох навън с намерението да се върна на Улицата на чужденците и

да видя кой още ще се появи там. Стигнал бях някъде до средата, когато...

„Шефе...“

„Мм?“

„Някой...“

„Лойош?“

„Аз...“

Стомахът ми подскочи, а мозъкът ми изключи, но краката ме поведоха сами в първата малка странична уличка, до която стигнах, а след това през някакъв вход, тъй че до голяма степен се бях прикрил.

„Можете ли да дойдете при мен?“

Не отвърна нищо, но се чу плясък на криле и Роуца кацна на лявото ми рамо, а Лойош на дясното. За миг се почувствах малко по-добре, докато не осъзнах, че долавям чувство на паника от Роуца. Щом Роуца беше уплашена, и аз бях уплашен.

„Лойош, какво има?“

„Боря се...“

Помръдна на рамото ми и се вкопчи още по-здраво. Опитах се да отпратя мисъл към Роуца, да я попитам какво става, но не усетих да ме разбира. Усетих страха и объркването ѝ, ехо на моите. Пипнах дръжката на Лейди Тилдра. После трябва да съм я извадил, защото беше в ръката ми и оглеждах празната улица. Леко изтръпване — почти като онова, което изпитвах от Маготрепача — пробяга нагоре по китката ми, до рамото, до...

„Благодаря, шефе. Това помогна. Вече съм добре“. „Какво помогна? Кое какво направи? Какво стана?“

„Някой се опита да ме намери“.

„И ти го спря. Как?“

„Не знам“.

„Не знаех, че можеш да го правиш“.

„И аз. И за малко нямаше да мога“.

„Можеш ли да ми кажеш що за заклинание беше?“

„Искаш да кажеш, въз основа на огромните ми познания в магията?“

„Лойош, знаеш какво е усещането при вещерство“.

„Е, не беше това“.

„Добре“.

„Поне не точно“.

Въздъхнах.

„Трудно е да се опише, шефе. Усещането беше малко като онова, но...“

„Хубаво. Връщаме се в стаята“.

Прибрах Лейди Тилдра в канията, а Лойош и Роуца отново хвръкнаха във въздуха. Направих две стъпки и спрях. Знаех какво искам да направя. Изрових от джоба си молив и листче и надрасках бележка.

„Лойош“.

Той кацна на рамото ми и взе хартийката.

„Занеси това, където трябва“.

„После какво?“

„После действаш като водач“.

Долових няколко възражения, оформящи се в главата на познайника ми, но той ги оставил неизказани и се понесе във въздуха. Роуца остана в района, за да наблюдава отгоре. Пообикалях малко, след като пресметнах, че на Лойош ще му трябват два часа.

Върнах се в стаята без произшествия. Докато стигна, Лойош бе изпълнил мисията си. Доказателство, за което бе индивидът, реещ се кръстосал крака на двайсетина сантима над пода. Само за секунда затворих очи. Предястията бяха приключили; предстоеше основното ястие.

— Здрави, Деймар — казах. — Надявам се, че не те накарах да чакаш много.

7.

РИБА

Има един бог наречен Пъстърва, който пребивава в Залите на Съда. Знам, че го има, защото съм го виждал, но това е друга история. Всъщност много малко знам за него, освен че начинът, по който се произнася името му, и символите, с които се представят тези звуци, са идентични на рибата.

Никакви богове не поднесоха на масата; просто риба. Но пък според някои вкусването на риба е съпоставимо с общуване с боговете. Като си помисля, това не би могло да е вярно. Общувал съм с боговете и яденето на пъстърва в „При Валабар“ е много по-богато, по-удовлетворително и носещо по-дълбоко просветление изживяване.

И определено е по-приятно.

Изобщо не познавам ритуалите, свързани с култа към бога Пъстърва, но ритуалът за рибата в „При Валабар“ започва с един младеж, който ненатрапчиво ти прибира паницата за супа, миг след това се връща и поставя бяла чиния с малко синьо цветче, изрисувано на ръба, което наглася на страна от теб. Когато видиш тази чиния, изведнъж пулсът ти леко се ускорява. Не знаеш що за риба ще се появи, но чинията ти казва: „Това е сериозно, време е да се залавяш за работа“.

После, след едно безкрайно дълго очакване от може би половин минута, Михи се появява със сребърен поднос в лявата ръка и две лъжици за сервиране в дясната. На подноса има две големи риби и няколко стръка гъши корен.

Телнан изглеждаше обзет от любопитство. Аз се отпуснах назад и се усмихнах. Михи ми смигна, което не беше част от ритуала, но няма лошо.

— Пресноводна пъстърва — обяви Михи — от река Адриланка, пълнена с резенчета морков, пресен розмарин, сол, смлян черен пипер,

щипки източнишки червен пипер, скълцан чесън и лимонови резенчета. Придружен от пресен гъши корен, бързо запорен в лимоново масло.

След това, боравейки с лъжиците за сервиране като с маши, благоговейно ни сервира.

Аз благоговейно започнах да ям.

Не мога да ви кажа много за пъстървата извън вече казаното от Михи, освен че, както г-н Валабар веднъж се изтърва, я уувват в устойчив на топлина пергамент, тъй че всъщност я сготвя парама. Ако знаех повече, щях сам да си я правя, доколкото мога. Голяма част от изкуството в „При Валабар“, разбира се, се състои във влагането на изумително количество усилие всяка съставка да е най-прясната и най-съвършената, която може да се намери. Всичко е в детайлите, също като в поръчково убийство. Само че с хубава риба залогът е по-висок.

— Ако ще ставаш герой — заговорих — мисля, че е важно да обръща внимание на детайлите.

— Мм? — отвърна Телнан.

— Нищо. Просто разсъждавах на глас.

— О! Това наистина е страшно вкусно.

— Да.

— Най-важното нещо при героизма е подготовката.

— Мм?

Той преглътна и заговори:

— Ако се каниш да влезеш някъде, където численото превъзходство срещу теб е ужасно, същественото е да се доведеш до състояние, в което нямаш нищо против да умреш, но можеш да се потрудиш да го предотвратиш, и всичките ти заклинания да са готови в ума ти, и да си сигурен, че всичко, което можеш да направиш, е в готовност. Това е подготовката, за която говорят. Това ли имаше предвид под героизъм?

Кимнах, въпреки че не бях имал предвид нищо особено. Но умът ми задъвка думите му така, както устата ми правеше с рибата.

— Единственото, което не мога да разбера — казах след малко — е защо.

Телнан преглътна и попита:

— Защо?

— Защо трябва да се поставяш в положение, в което шансът да оцелееш е нищожен?

— О. — Той сви рамене. — Забавно е. — И пак се зае с рибата.

Би трябало да ви кажа повече за Деймар. Би трябало, само че не съм сигурен дали мога. Деймар е от дома на Ястреба и въпълъща много от Ястреба: проницателен, умен и, както казват, с глава толкова затънала в Облака, че той се е просмукал в нея. Висок, длъгнест, леко изгърбен, когато ходи. Харесва ме по причини, които така и не съм разбрал, особено щом си спомня първата ни среща. Уменията му... е, за тях ще разберете по-натам.

— Здрави, Влад. Няколко минути, не повече. Какво мога да направя за теб?

— Лойош.

— Моля?

— Лойош, Това можеш да направиш за мен.

Повдигна вежда, което бе може би единственото му по-особено изражение.

— Какво Лойош?

— Някой опита някаква форма на засичащо заклинание над него.

— Каква форма?

— Това е проблемът. Не знам.

— Не беше ли чародейство?

— Не.

— Значи мислиш, че може да е психика?

— Възможно ли е?

— Е, не точно. Не можеш да използваш психика, за да откриеш къде е някой. Тоест, във физическия смисъл.

— Но можеш да го локализираш в нефизически смисъл?

Деймар кимна.

Постарах се да запазя лицето си безизразно.

— Какво точно означава това? В смисъл, щом не можеш да го локализираш физически, какво можеш?

— Да го локализираш умствено.

— А. Разбирам. Локализираш го умствено, но това не ти казва къде е той физически.

— Точно така.

„Доста ярко, шефе“.

„Мм?“

„Образът в ума ти, на Деймар с вътрешностите му, пръснати из цялата стая“.

„О. Не знаех, че можеш да го засечеш това“.

„Обикновено не мога, но този беше доста силен“.

„Мда“.

Покашлях се.

— Деймар?

— Мм?

— Роднина ли си с Айбин?

— Боя се, че не го познавам.

Въздъхнах.

— Добре, да опитаме отново и да видим дали можеш да ми помогнеш да разбера.

— Какво да разбереш?

Пак въздъхнах.

— Какво означава да локализираш някого, без да знаеш къде е?

— А...

Деймар изглеждаше леко объркан. Предполагам, че това е другото му по-особено изражение. След миг мълчание заговори бавно.

— Запознат си с тенденцията на психичната акумулация да оформя духовна координатна мрежа, нали?

— Уверявам те, в рибарското селце, където съм се родил, това оформя почти единствената тема за разговор.

„Не беше смешно и първия път, когато го каза, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

Седнах на леглото и добавих:

— Но няма да навреди, ако ми припомниш нещата в общи черти.

Той примига.

— Добре. — Скръсти ръце. Реенето над пода със скръстени ръце му придаваше малко нелеп вид. — Всеки ум, способен да произвежда определено количество психична енергия, създава един вид образ, който специалистът може даолови. Достатъчно от тях в една и съща психична локализация създават нещо подобно на координатна...

— Чакай малко.

Той кривна глава към мен.

— Да?

— Мисля, че точно този израз, „психична локализация“, е някъде в сърцевината на объркането ми.

— О. Да обясня ли?

— Не. Обичам да съм объркан.

— Добре.

Затворих очи.

— Хайде обясни де.

— Всеки ум, който излъчва енергия, го прави със свои собствени характеристики.

— Окей, това мога да го приема.

— Една характеристика е колко е силен. Моят е, ами, доста силен.

— Аха.

— Друга характеристика трябва да е свързана с усещането за ума

— благодарение на това можеш да достигнеш до някого телепатично, след като си го опознал добре.

— Ясно.

— Друга пък е свързана с формата, или с начина, по който умът възприема своята форма, което се използва... все едно. А още по-друга е, мм, да я наречем мириз.

— Добре, ще я наречем.

— Можеш да си го представиш, като свързано не с това как изглежда умът, а с облика на излъчваната от него енергия. Енергията идва на вълни и когато се обучаваш духовно, се обучаваш да засичаш тези вълни и да боравиш с тях. Сега се пообърка, нали?

— Не съвсем. Продължавай.

— Добре, когато говоря за мириз, говоря за това колко пространство има между тези вълни. Съществува голямо разнообразие от възможности за количеството пространство, но броят не е безкраен. Ясно ли е?

— Ъ... донякъде.

Той кимна, помълча и след това каза:

— Добре тогава. Представи си здание с много етажи.

— Хубаво, това го мога.

— Умовете, способни да излъчват енергия — тоест почти всеки ум — могат да го правят на всякакъв брой етажи. Когато има

достатъчно от тях на един определен етаж, етажът може да бъде видян от експерт.

— Добре.

— Представи си всеки отделен мириз като отделен етаж.

— Заболява ме главата, Деймар.

— Извинявай.

— Извинен си. Продължавай.

— Психична локализация означава да намериш етажа и къде на етажа се намира точно определен ум.

Помислих.

— Знаеш ли, май го разбрах донякъде.

— Съжалявам. Ще опитам отново.

— Не, не. Продължавай.

— Знам, Влад. Беше шега.

— О. Не знаех, че се шегуваш.

— Понякога.

— Добре. И така, има ли начин да се премине от това, ъъ, психично локализиране към физическо локализиране?

— Определено.

— Как?

Той ме погледна озадачено.

— Не знам, Влад. Ти си този, дето го направи.

— Аз съм го направил?

— Да.

— Кога?

— Неотдавна. Помниш ли как локализирах един умствено? А ти закрепи умствената му локализация в един кристал, за да мога да я прехвърля във физическа локализация?

— А, да. Това ли беше?

— Мислех, че го знаеше.

— Ъъ. Предполагам, че да, по някакъв начин. Но не знаех за зданието.

— Зданието ли?

— С всичките етажи.

— О.

— Е, добре. Да се върнем на това, което се случи.

— На опита да локализират Лойош?

— Да. Ако не могат да преминат от, мм, зданието към физическо локализиране, какво правят тогава?

— Не знам.

— Можеш ли да разбереш?

— Бих могъл да погледна в главата на Лойош.
Кимнах.

— Нещо такова мислех и аз.

„Шефе...“

„Не боли“.

„Правили ли са ти го?“

„Е.“

„Добре, шефе. Дължиш ми едно“.

„Готово“.

— Давай, Деймар.

Деймар се намръщи.

— Трябва малко да се отдалечи от теб.

„Шефе...“

„Знам. Но все пак го направи“.

Познайникът ми прехвъркна до перваза на прозореца. Деймар кимна и се обърна към него. След миг по лицето му пробяга изненада и той каза:

— Това е интересно.

— Какво, направи ли го вече? Какво откри?

„Това ли беше всичко?“

— Не съм сигурен — отвърна Деймар.

— Признавам, че много ме удовлетвори.

— Мм?

— Нищо. Какво можеш да ми кажеш?

— Някой е опитал заклинание, каквото не съм срещал никога. —

Каза го почти доволно.

— Можеш ли да определиш какво е трябало да направи?

— Да намери Лойош, разбира се. Но не разбирам как е възнамеряvalа да постигне прехода от умствена...

— Тя?

— Да.

— Знаеш, че заклинателят е жена?

Той примига.

— Определено.
— Какво друго можеш да ми кажеш за нея?
— Какво би искал да знаеш?
— Обича ли пъстърва?
— Да.
— Това друга шега ли беше?
— Да.
— Добре. Искам да знам дали е в Лявата ръка на Джерег.
— Какво е това?
— Добре. Тогава можеш ли да ми кажеш нещо за състоянието на ума й?

— Хладна ярост — каза Деймар.
— Сериозно? Можеш да уловиш това?

Той кимна.

— Хладна ярост — повторих.
„Шефе, това го прави много лично“.

„Да, точно това си мислех“.

„Кого си обидил напоследък?“

„Деймар, мисля“.

— Деймар, ако е успяла да локализира Лойош, би ли могла да нападне мен, имам предвид през него?

Той се намръщи.

— Може би. Предполагам, че е възможно. Не знам достатъчно за естеството на връзката ти с Лойош.

Кимнах.

— Ясно. Нещо друго забеляза ли?
— Ами, мога да я открия отново, ако желаеш.
— Мм, да. Под „откриване“ не разбиращ действителна локализация, нали? Имам предвид физическа.

— Е, да. Освен ако...

— Освен ако какво?

— Освен ако не направиш онova, което направи преди.

— Кое?

— Когато с помощта на източняшката магия намери един...

— А, онova.

— Да.

— За жалост точно сега е невъзможно.

— О. Е, хубаво.

Въздъхнах.

— Добре, Деймар. Благодаря, че намина.

— Защо?

— Ъ, защо ли? Ами, помогна ми да разбера какво...

— Не, защо е невъзможно?

Потупах висулката на гърдите си.

— Докато нося това, не мога да извършвам вещерство.

— Затова ли не мога да усетя психичното ти присъствие?

— Аха.

— О. Ами защо не го свалиш?

— Не мога, Деймар.

— О?

Мисля, че „о“ и „да“ са любимите думи на Деймар. Наслаждава им се така, както аз се наслаждавам на пъстървата в „При Валабар“.

— Ако го махна, загивам.

— О.

Зачаках нетърпеливо неизбежния въпрос, след като осмисли последното. Можех да продължа и да му отговоря, преди да го е задал, но предполагам, че по някакъв извратен начин се забавлявах.

— Какво ще те убие?

— Джерег се опитват да ме намерят и убият.

— О.

— Моргантско.

— О.

Кимнах.

— Защо? — рече той.

— Ядосах ги.

— Трябва да ми напомниш да не ядосвам джерег — каза той.

— Ще накарам Лойош да го отбележи. Той се оправя с тези неща. — И добавих наум: „Мълчи, Лойош“.

„Аз...“

— Разбира се, ако искаш, мога да те заслоня, докато правиш заклинанието — каза Деймар.

— Можеш ли?

— Определено.

— Можеш да направиш това, което прави амулетът?

— Е, не точно. Но мога да запазя локализацията ти скрита.

— Не разбирам. За какво точно говориш?

— Казвам, че мога да им попреча да те намерят, ако си свалиш основа нещо.

— Да ме намерят, ъъ, в зданието? Или в тази стая?

— И двете — отвърна той с малко прекалена убеденост според мен.

— Също така блокира магия. Можеш ли да им попречиш да ме намерят така?

— О. Не, боя се, че за това уменията ми не стигат.

Помислих малко.

— Предполагам, че мога да отделя двете части на амулета и да оставя само...

„Шефе...“

„Мм?“

„Това е Деймар“. .

„Какво имаш предвид?“

„Шефе, в какво е добър той?“

„Какво имаш предвид?“

„И какво ще се случи, когато свалиш амулета?“

„О. Добър аргумент, приятел“. .

— Деймар, имам идея.

„Кой имаше идеята?“

— Каква е идеята, Влад?

— Кажи ми дали това ще свърши работа. Когато сваля амулета...

Обясних. Той примига. Не бих могъл да кажа дали беше тип мигане „трябваше да се сетя за това“, или „никога не съм срещал по-тъп тип“.

— Е?

— Мога да го направя.

— Сигурен ли си?

— Да.

Отпуснах се и казах:

— Много добре.

— А магията?

— Рискуваме. Направи го бързо обаче.

— Добре, бързо. Искаш ли веднага?

— Един момент.

Отпуснах се и премислих разните варианти това да се обърка. Освен възможността за ужасна смърт, ако Деймар бе надценил умението си, друго не можа да ми хрумне. А вярвах на Деймар. Често пъти въпреки здравия си разум, но му вярвах.

Наистина му вярвах.

— Добре — казах. — Давай да го правим.

Деймар кимна и каза:

— Свали си амулета.

8.

ЗАПАРЕН ГЪШИ КОРЕН

При запарката по-малко е повече и това важи повече за гъшия корен, отколкото може би, за каквото и да е друго. Разбира се, не е толкова лесно, особено след като никога не можеш да намериши два стръка с една и съща дебелина, да не говорим за дължина, което означава, че запарването им до съвършенство изисква, по свой начин, толкова усет, колкото е нужен при запичането на скара.

Вкусът на този корен е деликатен по същество и, честно казано, изобщо не е интересен. Но е чудесен за поемане на масло или за онези сосове от сирене, които са толкова популярни в определени видове източняшка кухня. Но прекаляването с каквото и да било може да го превърне в каша.

В „При Валабар“ не му слагат сиренов сос; само лимоново масло и сол. И не е нужно да се обяснява, че не го преваряват. А самата му простота го прави идеален спътник за рибата.

Цялата работа с намирането на подходящия зеленчук или гарнитура, която да придружи всеки от главните елементи на обяда, сама по себе си е изкуство и заслужава повече обсъждане, отколкото съм компетентен да предложа; това е още една област, където способностите ми като консуматор надвишават способностите ми като готвач.

Телнан извличаше удоволствие от този съвършен контраст, без да го осъзнава, което ми даваше възможност да се чувствам по-горен от него. Човек никога не трябва да пропуска възможността да се чувства по-горен от един дзур.

Не си говорихме известно време, докато, всеки по свой начин, се наслаждаваше на майсторството на „Валабар и синове“.

Свалих амулета и го пъхнах в кутийката му. След като я затворих, продължих да се взирам в лицето на Деймар и да търся...

добре де, не съм много сигурен какво търсех. Това, което видях, бе тънка бразда на челото му, а после той затвори очи — не ги стисна, а ги затвори, както човек затваря очи, когато не иска да се разсейва от онова, което е пред него. Това, че докосвах дръжката на Лейди Тилдра, помогна, въпреки че не помня да съм взимал подобно решение.

Деймар се спусна на пода.

Забелязах капчици пот на челото му и се опитах да решава дали това трябва да ме притеснява. Да, реших. Май трябваше да ме притеснява.

Чух гласа му в главата си да казва: „Сложи си го пак“.

Отворих кутийката, извадих амулета и го надянах на врата си.

Деймар отвори очи, издиша дълго и бавно и каза:

— Ух.

— Не беше толкова лесно, колкото си мислеше, така ли?

— Костваше ми известно усилие. — Той се намръщи. — Имам главоболие.

— Имаш право на главоболие. Тук има легло. Искаш ли да полегнеш малко?

— Не мога да мръдна — отвърна той и се изтегна на пода.

Седях на леглото, зяпнал просналия се господар на Ястреба, и се мъчех да измисля какво да кажа. Той реши проблема с думите:

— Казва се Критнак.

— Махна ли умствената сонда?

— Едва-едва.

— Критнак — повторих.

— Да.

— Трябва да е много силна.

— Да.

Отвори очи, затвори ги и се надигна със стон.

— И наистина те мрази.

— Значи все пак е лично.

— О, да.

— Хмм. Някаква идея защо?

— Да. Унищожил си душата на сестра й.

— Какво съм направил?

— Убил си сестра й. Моргантски.

Зяпнах го.

„Лойош, случайно да ходя на сън?“

„Мне“.

„А да убивам на сън?“

„Не, доколкото знам“.

— Ъъ, Деймар, хвана ли някакви подробности за това?

— Тя не знае как е станало.

— Но мисли, че аз съм го направил?

— О, да.

— Защо?

— Ами, сестра ѝ те е преследвала точно преди да умре.

Помъчих се да вкарам в ред всички въпроси в главата ми, но бяха твърде много. Без особена причина започнах с:

— Защо сестра ѝ ме е преследвала?

Той се намръщи.

— Не съм сигурен. Май не е било лично...

— Бизнес?

— Предполагам. Но не улових детайли.

— Успя ли да разбереш дали тя се е опитвала да ме убие?

— Коя?

Зяпнах го.

— В смисъл, Критнак ли имаш предвид, или сестра ѝ? — обясни той.

— Сестра ѝ.

— Съжалявам, не можах да разбера. През ума не става така.

Мога само да уловя това, което тя...

— Добре. Чудя се...

— Мм?

— Ами, вчера една се опита да ме нападне. Появи се от никъде.

Убих я, но не беше моргантски.

— Не допускам, че можеш да събркаш за нещо такова, нали?

— Имаш предвид да събркам дали е моргантски?

— Да.

— Ъъ, едва ли.

Той погледна дръжката на Лейди Тилдра и попита:

— Значи не си използвал, мм, това?

— Всъщност използвах я. Но тя — в смисъл оръжието — изобщо не се доближи на повече от петдесет стъпки от магьосницата.

— И?

Тонове информация се съдържаха в това „И?“. И повечето от нея съдържаше неща, които не исках да знам.

— Искаш да кажеш, че Лейди Тилдра би могла да е унищожила душата й от разстояние?

— Определено, стига да е съществувало подходящото съчетание на обстоятелства.

— Дори и да не съм й казал да го прави?

— Каза ли й да не го прави?

Изгледах го намръщено.

— Добре, какво включва подходящото съчетание на обстоятелства?

— Мм. Хубав въпрос.

— Благодаря. Гордея се с него.

Деймар се намръщи.

— Влад, ядосан ли си?

— Не, обзет съм от радост и любов към цялото човечество, но много упорито се старая да го прикрия.

— Това беше сарказъм, нали?

— Да.

— Добре. Ядосан ли си ми?

Въздъхнах.

— Да, но не би трябвало. Би трябвало просто да съм ядосан изобщо. Ще поработя над това. Междувременно...

Той кимна.

— За да отговоря на въпроса ти по най-добрия възможен начин, трябва да е свързано с точното естество на оръжието и с, ами... допускам, че тази магьосница е хвърлила заклинание по теб.

Усетих отново вкуса на собствения си страх, щом си спомних как стоях в онази уличка, стиснал Лейди Тилдра и вторачен в магьосничката, докато тя...

— Да — отвърнах. — Май хвърли.

— Тогава трябва да е свързано с естеството на заклинанието. Ако е било от тези, които отварят канал през етериума, и не е съществувало нищо, което да предотврати реверсивния инфлукс, то би било възмож...

— Деймар, разбираш ли, че изобщо не схващам какво каза току-
що?

Той примига.

— Да, не би могъл всъщност.

— Коя е по-кратката версия?

— Не мога да го твърдя със сигурност, но вероятно оръжието ти
е могло да отнеме душата ѝ заради заклинанието, което е хвърлила по
теб.

— Добре. — Преглътнах. — Това е чудесно.

Деймар бавно се надигна и отново се зарея, скръстил крака, на
около стъпка над пода.

— По-добре ли се чувствуаш? — попитах.

Той кимна.

Вдишах, дълго и бавно.

— Хубаво. Докъде бяхме стигнали?

— Използвал си моргантско оръжие срещу магьосничка.

— Мда, така изглежда.

„Добре де, шефе, можеш да обясниш, че не си го направил
нарочно“.

„Сега не е моментът, Лойош“.

„Извинявай“.

— Какво каза преди малко, да я помоля да не...

— Да.

— Как го правя това?

— Съжалявам, не знам. Казвали са ми, че може да се направи,
но...

— Добре. Значи тази... как ѝ беше името?

— Критнак.

— Да. Тази Критнак иска да ме убие, защото съм убил сестра ѝ.

— Защото си унищожил душата ѝ.

Потръпнах.

— Добре. И се опита да ме локализира?

— Да. Много трудно беше да се блокира.

— Как го е направила това?

— Чиста психична енергия, главно.

— Мислех, че няма друг толкова добър като теб в това.

— И аз така си мислех.

— Нарани ли чувствата ти?

— Малко.

Въздъхнах.

— Добре. И сега какво?

— Мм?

— Извинявай, казах го повече на себе си. Щъ, благодаря за цялата помощ.

— Няма нищо.

— Может ли да те черпя едно?

Той поклати глава.

— Мисля да се прибирам вкъщи.

— Къде живееш, между другото?

— Мм? Лойош знае.

— Да, ти му каза. Но той така и не ми го каза.

Деймар се засмя, което не се случва често. После изчезна, оставяйки ме замислен за много неща.

Извадих Лейди Тилдра и огледах изящните линии на тънкото тъмно острие.

— Наистина ли го направи това? — попитах я. Тя не отвърна. Прибрах я в канията. Лойош ме потърка по врата.

Беше унищожила нечия душа.

Не, аз бях унищожил нечия душа. Не ми беше за първи път, но по-рано ми бяха плащали много пари и имах основание да вярвам, че е оправдано, поне според разбиранията на джерег.

Това беше друго.

Какво щеше да каже Коути? Какво щеше да каже Алийра?

Зашо ме интересуваше какво щяла да каже Алийра?

„Дай си пауза, шефе“.

„Мм?“

„Отпусни се. Преодолей го“.

„Едва ли ще е толкова лесно“.

„Знам. Все едно, дай си пауза“.

Изглеждаше добър съвет. Изтегнах се на леглото с намерението да си дам пауза, но след около минута не можех да издържа повече, тъй че станах. Бездействието не е от любимите ми неща.

Закрачих напред-назад из стаята, но изобщо не беше достатъчно голяма за ефективно крачене напред-назад.

„Излизаме ли, шефе?“

„Така мисля. Трябва да се поразтъпча“.

Те излязоха през прозореца, а аз — през вратата.

Разходждането навън, докато някои се опитват да ме убият, а главата ми е пълна с какво ли не, вместо само с мисълта как да ги избегна, вероятно изобщо не беше толкова умен избор, но е нещо, което бях правил и преди. Този път поне знаех, че трудно ще ме намерят, а и разполагах с Лойош и Роуца, които прехвърчаха наоколо и ме държаха под око.

Тъй или иначе, справих се някак. Прекарах някой и друг час, тъпчейки безцелно из Южна Адриланка, без някой да се опита да ме убие или изобщо да ми обърне внимание.

В един момент се намерих отново там, където дядо ми бе живял толкова много години, но не спрях. Помислих да си взема нещо за ядене, но осъзнах, че не съм гладен. Опитах се да си спомня кога съм ял за последен път и след като се сетих, реших, че може би е лош знак и че все пак трябва да хапна нещо.

Взех си някаква храна от една сергия и похапнах в движение. Останалото хвърлих в една странична уличка за Лойош и Роуца. Хареса им повече, отколкото на мен. Помня, че някаква старица мина покрай мен, с бял плетен шал на главата и дебели тежки обувки. Няколко хлапета притичаха наблизо. Стари хора и деца. В повечето райони на Адриланка май не се мяркаха от тях. В източняшкия квартал като че ли бяха единствените наоколо.

Вървях покрай дюкяните на тези, които минаваха за богати според мерките на Южна Адриланка, и количките и сергиите на тези, които не минаваха. Спирах тук-там, преструвайки се на заинтересуван от нещо, и тръгвах отново.

Чудех се дали съм единственият индивид в историята, унищожил нечия душа, без дори да го е осъзнал. Щеше да е първият такъв случай, нали? Изведнъж си помислих за Напър, когото бях видял да пада под моргантско оръжие в разгара на битка. Познавах го и дори го харесвах, и не беше заслужил да умре така. Нито тази магьосничка от Лявата ръка, която бях убил и унищожил и на която бях отнел завинаги Портата на смъртта и прераждането.

— Ще платиш за това.

Отне ми малко време, докато осъзная, че гласът е истински, а не в главата ми. Погледът ми се фокусира на непознатия, който ми говореше, и си спомних, че все още съм Сандор.

- Извинете.
- Ще платиш за това.
- За...?
- Това.

Посочи останките от малка синя глинена чашка в ръката ми. Беше се счупила точно на средата и ми течеше малко кръв, точно под безименния пръст.

- Колко? — попитах.
- Шест и осем.

Кимнах и успях да измъкна няколко глобуса, връзких му ги и си тръгнах, без да чакам за рестото.

- „Тече ти кръв, шефе“.
- „Съвсем малко“.
- „Но капе по земята“.
- „Тъй ли? О. Вярно“.

Свих си ръката и купих парче евтин плат, за да я увия в него. Мисля, че някой попита какво е станало. Не помня дали отговорих.

След няколко часа се чувствах по-добре. Имаше някаква успокоителна анонимност в това, че бях Сандор, може би защото той не бе унищожил ничия душа. Тъй или иначе, накрая ме осени, че не съм постигнал никакъв напредък по нито едно от нещата, които трябваше да постигна: да разбера какво крои Лявата ръка, да измъкна Коути от тази бъркотия или да измисля как да се опазя от една разярена магьосничка.

Отново изпитах желание просто да нахълtam в къщата на Улицата на чужденците, да почна да сека наляво и надясно с Лейди Тилдра и да видя какво ще стане. Сега като си помисля, представа нямам защо бях толкова потресен от онова, което бях причинил на магьосничката, и в същото време можех да разсъждавам как оставям оръжието си да се развихри върху обитателите на онази къща. Знам, нелогично е, но ви го представям така, както го помня.

- Все едно, не нахлюх в къщата, разбира се. Просто ми се искаше.
- „Готов ли си да се връщаме, шефе?“

„Готов съм да направя нещо конструктивно, стига да мога да измисля какво“.

„Ако не, винаги можеш да идеш да убиеш нещо“.

„Помислих за това. Но знаеш ли, някак си ми се ще да имам идея кого да убия“.

„О, който и да е“.

„Точно в момента не е смешно“.

„Напротив, смешно е“.

„Ще ти покажа какво е смешно“.

„Кога?“

„По-късно“.

„Вече почти се прибрахме. Качваш ли се?“

„Не знам. Защо? Нищо няма за правене там“.

„По-безопасно е, отколкото тук навън“.

„Кога изобщо съм мислил за личната си безопасност?“

„Добре, шефе. Признавам. Това беше смешно“.

„Удовлетворен съм. Я да се върнем и да огледаме отново онази къща. Не е толкова безполезно, колкото всичко друго, което мога да измисля“.

Така че го направихме. Понааблюдавахме няколко часа, през които се отбиха още един-двама куриери да доставят лептата. Ако не друго, поне добих много добра представа колко пари се въртят в тази операция. Много. Определено бяха достатъчно, за да не се колебаят да забършат настрана един неудобен източник. Тази мисъл някак си бе подразнеша от това, че джерег искаха душата ми, или от онази магъосничка, която ме преследваше.

„В никакъв случай не им позволявай да те обиждат, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

Покрай безсмисленото обикаляне и безполезното наблюдение вече се чувствах малко по-добре. На връщане към стаята ми спрях и си взех един хубав самун хляб, малко чушки и наденички. За наденичките се бяха наредили доста хора, от което заключих, че трябва да са добри. Жената пред мен, болnavо на вид бабе, ми хвърли поглед през рамо и рече:

— На Джанси търговията все повече му върви. Трябва да се е разчуло.

Кимнах.

— Знам му наденичките от трийсетина години вече.

— Може би не е трябвало да казвате на всичките си приятели — отвърнах.

Тя ме изгледа странно. После попита:

— Защо обикаляте така посред бял ден?

— Разрешават ми да излизам за обед.

— О? Какво работите?

— Поддържам счетоводството на една кланица.

Бабата кимна.

— Не е зле да работи човек за някого.

— Че какво друго да правя? Не ме бива да въртя дюкян или да продавам наденички на улицата.

— Синът ми се кани да купи малко земя. Ще гледа царевица, може да завъди овце и пилци.

Кимнах и попитах:

— И докъде е с каненето?

— А, работливо ми е момчето. Ще се оправи.

— В кланиците ли работи?

— Да. И пестим всичко, двамата.

— Ясно. Желая му успех.

Тя се усмихна, цялото ѝ лице грейна, все едно току-що съм ѝ дал фермата.

— Благодаря ви.

После Джанси я попита какво иска и ми бяха спестени повече неудобства.

Хапвах от хляба, чушките и наденичките, докато вървях. Надениците бяха сухи, но добри, с много пипер, щипеха на устните и върха на езика. И наоколо вървяха хора, които не бяха по-високи от мен. Въщност бях по-висок от повечето и това по-скоро ми допадаше.

Спомних си за времето, когато гвардията Феникс беше изпълнила всичките тези улици, как беше дошла срещу източняците с техните кухненски ножове, чукове, тояги и по някой ръждясал меч.

Сега нямаше и помен от това. Изчезнал ли беше целият онзи гняв, или все още си беше тук, невидим за мен, но чакащ да изригне отново? Нямах представа. А и не бях сигурен, че ме интересува, освен че Коути я интересуваше и най-вероятно щеше да се замеси, ако се случеше нещо такова.

Не познавах тези хора — хора, които мечтаеха за неща като купуване на земя.

Увих остатъците от наденицата в хартията, в която ми я бяха дали, за да я дам по-късно на джерегите, и се шмугнах в едно кръчме, „При Ференк“. Поръчах си фенарийско прасковено бренди „Орегигерет“ и седнах на една маса да го изпия. Ощипа езика ми, опари гърлото ми и изпълни ноздрите ми с пушлива лютивина и нещо почти като борова смола. Беше чудесно. Драгарите също имат бренди, въпреки че не го наричат така. И е добре, че не го наричат така, защото ако човек обича бренди, няма да му хареса онова, дето го варят. Колкото до брендито, аз съм си източняк.

В „При Ференк“ беше почти празно, ако не се брояха двама старци с вид на професионални пиячи. Е, кой друг да е тук по това време на деня? Този на масата до моята кимна и ме удостои с вяла усмивка, пълна с пожълтели зъби. Отвърнах му със същото. Може би трябваше да се захвана с професионално пиене.

— Добро ли е брендито? — попитах го.

— Аз пия ойшка.

— О. Тя как е?

Старецът се ухили, а аз се постараах да не му гледам зъбите.

— Върши работа.

— Помага ти да забравиш грижите, а?

— Нямам грижи. Имам си ойшка.

— Добър отговор.

Да, много има да се каже за това да си професионален пияч. Разбира се, мотаенето по улиците в пиянска мъгла щеше да означава, че със сигурност ще съм мъртъв след ден-два. Но пък щяха да са приятни дни.

— Пенсионер ли си? — попитах го.

— Кракът ми пострада хубаво и сега ме гледат дъщерята и зетят.

— Ухили се. — Нищо против нямам. Работил съм здраво и достатъчно дълго.

— Какво, ако нямаш нищо против да попитам?

— Имахме малко земя, работехме я за лорд Серулин.

— Аха. И какво стана?

— Кобилата ме ритна, благословено да ѝ е сърцето.

Засмя се и вдигна за миг чашата си в мълчалив тост за кобилата, после я пресуши и се заклатушка към тезгяха да му налеят следващата порция.

Довърших брэндито и помислих дали да не си взема още едно, но се отказах и излязох.

Прибрах се, за да дам на Лойош и Роуца остатъците от наденичките. Докато се хранеха, размишлявах. След като бях отхвърлил пиянството като начин на живот, отново се бях върнал на това как да подходя към проблема си. Или към всичките си проблеми. Или към някои от проблемите си.

Това, което ми се искаше, бе да докопам Крейгар и да го накарам да събере информация за тази Критнак. Но не можех да съмъкна защитата си за достатъчно дълго, та да стигна до него. Беше отчайващо.

„Можеш да идеш там“.

„Да, мислих за това“.

„И?“

„Тази маскировка е съвсем добра в Източняшкия квартал. Но не държа да заложа живота си на нея в стария ми район“.

„Винаги си бил добър в промъкването, без да те забележат“.

„Да, достатъчно добър за повечето неща, Лойош. Но начинът, по който ме търсят сега...“

„Добре де, можеш да нахълташ в къщата и да видиш какво може да намериш“.

„Бих могъл, но ако оставя Лейди Тилдра“.

„Ох, да де. А няма да го направиш, така ли?“

„Не изглежда вероятно“.

„Наденицата я бива“.

Странно беше, че след толкова години скитане из пущинаците без никакъв контакт с никого, освен от време на време с емоционално увредения текла (това е дълга история и ще я прескочим), сега тук се чувствах по-сам и изолиран, отколкото през цялото онова време. Предполагам, че беше заради физическата близост с толкова много хора, които ми бяха липсвали, но които все още оставаха недостижими за мен.

За пореден път докоснах дръжката на Лейди Тилдра. Отново изпитах усещането за близко присъствие. Накара ме да си помисля за

времето, което бях прекарал в Изтока. Не за неприятната част, която всъщност беше по-голямата, а за усещането, че стоя със затворени очи, с лице към Пещта, като дъжд от топлина. И да, тя бе спасила живота ми. Но беше унищожила душа в действие толкова автоматично, толкова инстинктивно, че дори не бях осъзнал, че става.

Или просто прекалявах с интерпретацията на случилото се? Твърде вероятно. Тук може би, не знам, беше замесена механика — неща, които тя просто правеше, така да се каже. Придаването на каквото и да било морална тежест на действията ѝ беше навярно все едно да обвиняваш камъка, който някой хвърля към главата ти.

Ужасно ми се искаше да мога да общувам с нея, но единственото, което получавах, бе смътно усещане. Приятно, но обезсърчаващо.

„Ако ме няма, когато тя се събуди, не забравяй да ѝ кажеш здрави от мен“, бе казала Сетра. Или нещо такова.

„Ей! Лейди Тилдра! Събуди се!“

Не се събуди.

Искаше ми се да спя, да се напия или... каквото и да е. Това, което всъщност ми трябваше, бе старата ми Организация, с всичките ѝ източници на информация и подготвителна работа. Но не можех да се добера до Крейгар или дори до мрежата на Мороулан. Бях изолиран и плашещо безпомощен. Което беше странно, при положение че все още си имах всичките си умения, познайниците си, много пари и едно Велико оръжие. Ако можех просто да...

Хмм.

Наистина имах много пари, нали?

„Шефе? Някаква идея ли имаш?“

„Да. Да, мисля, че да“.

„Нещо глупаво ли е?“

„Колкото и да е странно, не. Бях забравил нещо“.

„В смисъл?“

Беше вечер. Много хора щяха да започнат да пълнят улиците.

„Хайде, Лойош. Време е да се задвижим“.

„Добре звучи. Значи ли, че има план?“

„Ще видиш“.

9

ИЗСТУДЕНА ДЕФРИНА

Михи прибра виното и донесе нова бутилка — и нови чаши, разбира се. Отново перото, ръкавицата, машите.

Дефрината е бяло вино с лека нотка на, представете си, череши. Сладостта, която обикновено щеше да ми е в повече, бе едваоловима, понеже Михи го беше изстудил специално за мен. Първата глътка каза едно весело „здрасти“ на ароматите, които вече танцуваха около езика ми, а след това се хлъзна надолу в гърлото ми, като все пак остави след себе си вкуса на пъстървата, но леко освежен, ако мога да се изразя така.

Отпуснах се блажено и изгледах дзура срещу мен.

— Забавно — повторих.

Той се ухили и кимна.

Първите няколко неща, които ми дойдоха на ума, бяха до едно саркастични, но сарказмът всъщност не върви с пъстърва на „Валабар“ и добро изстудено бяло вино. Затова казах:

— Можеш ли да обясниш това?

Телнан се намръщи, помисли малко, после отвърна:

— Знаеш ли, май няма да мога. Но ще се опитам.

Отпих глътка вино и зачаках.

— Виждаш ли — почна той. — Има го това чувство, което те обзема, щом нещата започнат да стават толкова бързо, че почти не можеш да се оправиш и ако допуснеш грешка, си мъртъв. И може да се побъркаш от страх, ако не си твърде зает. Разбираш ли какво имам предвид?

— Ами, знам как аз се чувствам в такива моменти. Не ме влече особено.

— Нима?

Хапнах хапка риба и отпих глътка вино.

— Всъщност не помня нито да ми е харесвало, нито да не е. Както ти каза, твърде съм зает.

— Ами да, точно това е.

— След това го мразя обаче.

Той се ухили.

Сигурно точно това е разликата.

„Ако изобщо има разлика“.

„Точно това си мислех, Лойош.“

— Разбира се, тук се намесва и каузата — добави той.

— Каузата ли?

— Причината да се биеш.

— О? Не е ли просто бой?

— Да, понякога.

— В смисъл, повечето пъти?

— Да, повечето пъти.

— Аха.

— Но във важните моменти.

— Мм. Би ли обяснил това?

— Не е трудно. Когато правиш нещо голямо, искаш да има значение. — Погледна ме. — Е, не е ли така?

— Обикновено не се забърквам в неща по свой план. Набутвам ме в тях, а след това съм твърде зает с усилието да остана жив, за да мисля за важността на каузата.

Той кимна, все едно че е разbral.

Хапнах още една хапка риба и отпих още една глътка.

Спомних си за един приятел, когото бях нарекъл Рикард — един от малкото ми познати, които не бяха свързани с Организацията. Беше източник, як тип с определяла коса и бяхме вечеряли заедно, напивахме се на лодката му в залива и спорехме за велики и дребни неща. Работеше десет часа на ден, четири дни седмично, правеше това, което аз се представях сега, че правя — поддържаше счетоводството на една кланица — а две-три вечери в седмицата свиреше някаква странна музика на цимбал в една странна къща в Южна Адриланка. На всеки два месеца спестяваше достатъчно сребро, за да ме заведе на вечеря във „Валабар“, а аз го водех след месец; можеше да си вземем гаджета или пък не. Изпитваше удоволствие от хубавата храна повече от всеки друг мой познат, което го правеше много приятна компания. Точно в този момент от яденето щеше да ме погледне с широка усмивка и да каже:

— Ето защо трябва да се трудим толкова здраво.

Сандор — тоест аз, ако сте забравили — закрачи общо взето на юг, към района, където улиците започваха да се спускат към източните кейове на Адриланка. С настъпването на вечерта улиците наистина бяха по-оживени. Докато се разминавах с разни хора, за пореден път ме порази една дребна подробност, която бях забелязал преди, сравнявайки тази част на Адриланка с районите на така наречения Град. Белези. Нямам предвид нещо голямо или набиващо се на очи, но примерно този тип, когото подминах, с малкия белег над устната; друг имаше бяла резка над едната вежда. И да, тук-там липсваше и по някой крайник. Тоест виждах много неща, подсказващи за хора, които имат какво да разказват на внуките си. Но дори малките никога не ги виждаш сред драгарите, сред тези, които просто ще прескочат при лечителя и ще направят така, все едно нараняването изобщо не го е имало.

Драгари. Хората без белези.

„Какво му е смешното, шефе?“

„Нищо, Лойош. Просто си представих как отивам при Мороулан и му казвам: «Поздрави, о, Безбелезний».“

„И това е смешно?“

„Смешното е като си представиш физиономията му“.

Улиците в тази част на града бяха много тесни и по-криви от други места из Южна Адриланка. Бяха ми казвали, че било направено по план и имало нещо общо с оттичането на водата. Не мога да твърдя, че го разбирам, но имам съмътни спомени, че съм бил тук веднъж-дваж като дете по време на обилни валежи и ми беше забавно да си играя във водата, рукала надолу към морето.

Нямаше нищо, което да показва имената на улиците, но разпознах тази, която търсех, тръгнах по нея и отново започнах да се изкачвам. Освен там, където улицата се разширяваше и отваряше пространство за пазар, всичко си беше същото: евтини дървени къщи, всяка с една врата, стълбище отстрани, два прозореца на всеки етаж и стаи за четири семейства. Една след друга, просто така, все едно някой селянин ги е засадил в лехи, напоявал ги е, израснали са и просто чакат да ги оберат.

Намерих тази, която ми трябаше, и се качих по стълбището отстрани.

„Да не забравиш, шефе. Тупваш с юмрука, не пляскаш“.

„Помня“.

Тупнах с юмрук по вратата.

След малко вратата се отвори и Рикард застана на прага. Беше по опърпана бяла риза и къси панталони.

— Да?

— Здрави, Рикард.

Изгледа ме накриво, после се ококори и ме зарадва с широката си усмивка.

— Влад! Влизай! Добрудро!

За Рик винаги е утро, по всяко време на деня. Така и не съм го питал защо — страх ме е от отговора.

— Бренди? — попита той, щом влязох.

— Винаги.

Много е трудно да откажеш на Рикард.

Жилището му, две стаи, украсени с пасторални акварели, с нещо като кухня, долепена до хола, е достатъчно удобно и не знам какво бренди ми предложи, но беше много по-меко от онова, което пия обикновено, може би с не толкова комплексен вкус, но нямаше спор, че е от праскови. А бе, беше просто чудесно. Отпих глътка и се усмихнах.

— Маскиран си — каза той, все едно че беше шега.

— Да — отвърнах, все едно не беше. — Мислех си дали няма да свириш някъде тая вечер.

— Утре.

Кимнах и попитах:

— Е, как вървят нещата?

— С мен ли? Прекрасно. Чувал ли си за Бастрой?

— Цигуларят? Естествено, даже съм го слушал.

— Отбих се да го послушам на Кривата улица, а накрая цяла нощ свирих с музикантите му.

— Сигурно е било забавно.

— Чудесно беше. — Рик се ухили.

— Трябва да те запозная с един образ, казва се Айбин. Той е от Острова.

— Свири ли?

— Барабанист е.

Рик кимна, но не изглеждаше ужасно въодушевен. Предполагам, че познаваше много барабанисти.

Отпихме мълчаливо. Рикард седеше отпуснат и изглеждаше почти сериозен, възможно най-сериозното за него, освен след катастрофа.

— Какво става, Влад?

— Трябва ми помощ.

— Това има ли нещо общо с бизнеса ти?

Рикард знаеше с какво се занимавах преди, поне отчасти, но никога не говорехме за това. Кимнах.

— Аз рискувам ли? В смисъл да ме убият?

Обмислих отговора грижливо.

— Едва ли. Не и за това, което искам да направиш, и ако стоиш на страна от останалото.

— Добре. Какво ти трябва?

— Знам, че познаваш доста хора.

Рик се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Покрай свиренето и прочие, срещаш се с много хора, нищо повече.

— Е, да.

— Приятели, познати, просто хора, които срещаш, научаваш имената им, хапвате заедно по гостилниците и така нататък.

— Аха.

— Трябва да говоря с някои от тях.

— Ъ... що за хора ти трябват?

— Хора, на които им трябват пари и които нямат нищо против да поемат рискове, за да ги получат.

— Тоест да рискуват да ги убият?

— Да.

— Колко пари?

— Достатъчно, за да си купи всеки от тях парче земя.

Той се ухили.

— Може ли и аз да се включа?

— Не. Има риск.

Той отпи глътка бренди.

— Колко голям?

— Не мисля, че е чак много голям, но може и да греша.

— Тогава...

— Не, Рикард. Ако ти трябват пари, ще ти ги дам, но не искам да се замесваш в тона. Не бих могъл да го понеса, знаеш го.

Той въздъхна и кимна.

— Добре тогава. Освен нуждата от пари и да не ми пука, ако нещо стане с тях, някакви други квалификации трябват ли ти?

— Ами, няма да е зле ако не са пълни идиоти.

— Повечето хора са, знаеш го.

Ухилих се. Това бе едно от нещата, за които обичахме да спорим, когато сме твърде пияни, за да разсъждаваме разумно.

— Намери някои от изключениета.

Той се усмихна.

— Това го мога. Къде е Лойош?

— Хвърчи наоколо. Ако го видят с мен, край на маскировката ми.

— Е, предай му най-добрите ми пожелания тогава.

— Ще му предам. Предадох ги. Връща ти гущерските си поздрави и казва, че е недостоен за вниманието ти, но все пак ще е вечно благодарен за честта, която му оказваш.

„Шефе, просиши го“ — каза Лойош.

— Мога ли да те черпя една вечеря? — попитах.

— Само да се облека — каза Рик.

— Когато сме навън, наричай ме Сандор.

— Сандор — повтори той. — Хубаво. Ще се помъча да го запомня. Отидохме в една кръчма, харесвана главно от докери. Взехме си пиле с вино на канапе от черен хляб. Простишко, но добро. Рикард предимно мълчеше. Накрая попитах:

— Нещо тревожи ли те, Рик?

— Мм? Не. Просто си мислех за онзи списък, дето го искаш.

— Смяташ ли, че ще можеш да ми намериш имена?

— О, да. Лесно. Само списъка ли искаш, или да ти ги събера накуп?

— Хубав въпрос. Бих предпочел да ги видя един по един.

Той се засмя.

— Цялата тази работа с дебненето можеше да ми хареса.

— Напомняш ми за последния образ, с който ядох.

— Сериозно?

— Беше дзур, тъй че вината не е негова. Но в „При Валабар“ му хареса.

— Ял си там и не си ми се обадил?

— Стана неочеквано.

— Е, как беше?

— Точно както го помня, само че по-добро.

— Следващия път да се обадиш.

— Обещавам. Сериозно.

— Само гледай да не забравиш. Иначе как са нещата при теб?

Не знам защо го казах — все пак винаги съм мислил за Рик като за приятел от онзи тип приятели, с които си прекарваш добре, но не ги товариши с грижите си. Но пък той попита и се чух как отговарям:

— Открих, или може би разбрах, че богинята ми се бърка в спомените ми.

— Какво?!

— Богинята ми...

— Богинята демон?

— Да де. Точно тя.

— Какво... какво е станало?

— Спомените ми. Изчезват и се връщат. Ставало е от години, предполагам, но нещо се случи и успях отчасти да сглобя картинаката. Предимно дребни неща, но богинята демон го е направила и това ме кара ужасно да ми се ще да я убия, а не съм съвсем сигулен, че не мога. Всъщност мисля, че по-скоро мога. Искам го. Направо...

— Влад!

— Мм?

— Чуваш ли се какво говориш?

Въздъхнах.

— Да, добре. С малко късмет, сигурно не слуша. Всъщност както се чувствам точно в момента, почти се надявам да го чуе.

— Не и преди да имам възможност да се разкарам от квартала, моля те.

Свих рамене.

— За това с паметта — попита той. — Откъде знаеш, че го прави богинята?

— Просто знам.

— Просто знаеш?

— Аха.

— И какво прави?

— Дребни неща, но такива, дето... добре, казвал ли съм ти някога, че съм бил на Пътеките на мъртвите?

Той забрави да си лапне залътка и ме зяпна.

— Не. Някак си си пропуснал да ми го споменеш.

— Беше преди няколко години и...

— Но защо? Да не говорим за „как“.

— Беше свързано с бизнеса.

— И твойт бизнес е един...

— Да, хрумвало ми е същото от време на време. Все едно, посетих Пътеките на мъртвите и има откъслеци от пътуването, които непрекъснато изчезват и се връщат. Части, които не би трябвало да мога да забравя.

— Хм. Виж ти.

— Друг път се забърках в една бъркотия и я призовах.

— Това съм го правил. Тя отзова ли се?

— Да.

Той отново ме зяпна.

— Влад, не се майтапиш, нали?

— Не се.

Той въздъхна тежко.

— Интересен живот имаш, приятел.

— Щом казваш. Както и да е, някои откъслеци от тази аудиенция...

— Аудиенция?!

— Да. Точно така си беше. Прие ме в покоите си. Или ме накара да си мисля така, което всъщност се свежда до същото, нали? Та някои откъслеци от тази аудиенция започнах да си спомням едва от скоро.

— Например?

— Сряза ми дланта.

— Какво?

— Докато ѝ говорех, взе един нож, накара ме да протегна лявата си ръка и ми поряза дланта. И събра кръвта в нещо като стъкленица. Не знам какво е направила с нея.

— Значи разполага с кръвта ти, така ли?

— Да.

— Богинята на вещиците разполага с кръвта ти?

— Не, онази е една от сестрите й.

— Сигурен ли си?

— Да съм сигурен? Та тя е богинята демон. Не съм сигурен за нищо.

— Началото на мъдростта. И какво друго?

— Това не ти ли стига?

Усмихна се и зачака да продължа. Не му стигаше.

— Близо до Пропадите на Портата на смъртта има статуя на Кийрон Завоевателя, пълководец от ранните времена на...

— Знам кой е.

— Добре. Значи типът, с когото бях — един дракон — се просна пред статуята. По едно време започна да говори, ломотеше несвързано, все едно разговаряше с няя. После стана и каза, че знае как да преминем през Пътеките на мъртвите, нещо, което не беше правил, казвам го просто за сведение.

— Хмм. И?

— Ами, виждаш ли, не помнех нищо от това допреди две години.

Рик кимна и каза:

— Мога да разбера защо е смущаващо.

— Да. Ами, това е, общо взето.

— Има ли още?

Свих рамене.

— От време на време се връщат някои дребни неща. Доста е...

— Притеснително.

— Да. Човек е склонен да мисли, че каквото си му е в главата, си е негово, независимо от всичко останало. Дори Кийра не може да ти открадне мислите, нали?

— Коя?

— Няма значение. Работата е, че цялата тази история ме пообърква. Всеки път, щом си помисля за това, се ядосвам и искам да намеря богинята и, е, казах ти.

— А по-конкретно?

— В смисъл?

— Освен това, което изпитваш, забравял ли си нещо важно?

— Ами точно там е номерът. Не знам. Трябва да... — Помъчих се да намеря подходящите думи. — При моята работа трябва да съм сигурен в решениета си. Трябва да открия всичко, което мога, и след това да изляза с план за действие, който е възможно най-добрият. Така действам.

— Така и трябва.

— Обаче сега не мога да съм сигурен дали няма важни неща, които не знам. И още по-лошото — ами ако не са само спомените? Ами ако, де да знам, тя се бърка в самия механизъм на мисленето ми? Как мога да направя каквото и да било, щом не мога да съм сигурен дали тя не се забърква в начина, по който взимам решениета си?

— Защо да го прави?

— А защо изобщо да прави нещо? Откъде да знам? Може да има планове за мен.

— Доста утешителна мисъл.

— Може би. Но разбираш проблема.

Той кимна и каза:

— Знаеш ли, моите бяха селяни.

— Какво общо има пък това?

— Когато бях малък, обработвахме земята на двайсетина мили оттук, за лейди Дрента.

— Добре де, и какво?

— Един ден тате ме заведе да ора. Сложи ми ръцете на ралото и посочи старата ни кранта, Чалки. Каза: „Започваш оттук и ореш натам, където е Чалки. Но, Рико...“ Рекох: „Да, тате?“ „Ако Чалки се премести, ореш към нея“.

Засмя се и аз също се засмях — от учтивост.

След малко станахме, отидохме в жилището му и той ми даде списък с имена, адреси и най-подходящото време да намеря всички от списъка.

— Благодаря, Рик.

— Ще ме държиш в течение как вървят нещата, нали?

— Ако чуеш, че съм умрял, значи не вървят добре.

Той поклати глава.

— Знаеш ли, май се радвам, че правя моите си неща, а не твоите.

— Което доказва, че не си дзур.

— Не знам какво точно значи това, но предполагам, че е добре.

— Добре е. И добре беше, че се видяхме, Рик.

— Да, добре беше. Обаче...

— Да?

— Лесно е да смяташ за ахмак всеки, който държи на неща, на които ти не държиш. Тогава кой излиза, че е ахмакът?

Пожелах му приятна вечер.

Шмугнах се в първата кръчма, която ми попадна, за да прочета списъка. Първото, което ме изненада, беше, че Рик познаваше Южна Адриланка по-добре, отколкото си мислех, че я познавам аз. В смисъл, имаше бележки от типа „третата къща южно от Порутения мост, на изток“. Ясни и точни.

Имаше двама, които можех да видя веднага, и нямах никаква причина да отлагам.

„Тук ли си, приятел?“

„Не къде да съм? Не мога да те оставя да обикаляш без мен“.

Първият, Ърnest, обикновено си бил вкъщи вечер. Не живееше много далечко. В Града по ъглите имаше глобуси, които да осигуряват светлина. Толкова бях свикнал с тях, че дори не се замислях. Тук обаче единствената светлина се процеждаше от прозорците. Беше достатъчна, за да не се спъвам в разни боклуци, да не пропадам в дупки и да не се блъскам в хората, но само толкова. Все пак успях да намеря това „вкъщи“ от описанието на Рик: една от онези сгради, строени да поберат десет семейства източняци в същото пространство, което щеше да побере може би три драгарски фамилии. А източняшките семейства по принцип бяха по-големи.

Спрях пред намерената врата и я тупнах с юмрук. След малко тя се открепна, две очи надникнаха навън и един глас каза:

— Да?

— Ърnest? Аз съм Сандор. Приятел съм на Рик.

— На кого?

— На Рикард. Свирачът на цимбал.

— А, да.

Вратата се отвори още малко и той се усмихна.

— Влизай. Щом си приятел на Рикард, носиш пиячка.

— Всъщност не нося, но ще те черпя едно, ако искаш.

— Само да си облека палтото.

Помислих си, че ако продължа да черпя с тази скорост, скоро няма да ме бива за нищо. Но когато си имаш работа с Рикард и с негови познати, е най-добре да си готов за сериозно пиеене. Ако смеех да сваля амулета, можех да си направя заклинание за трезвеност. Е, ако смеех да сваля амулета, много проблеми нямаше дори да съществуват. Свих рамене. Засега бях наред.

Седнахме в дъното на една кръчма и му поръчах бренди. На мен си взех най-евтината бира, за да я пия с отвращение и дълго.

— Благодаря — каза Ърнест.

Беше нисък и набит, с широки рамене, от които ръцете му сякаш стърчаха, и имаше същия поглед като ония тъпаци орки, които едно време ме биеха само защото можеха. Инстинктивно не ми хареса. От друга страна, все трябваше да има нещо своястно в него, иначе нямаше да е приятел на Рик. Но пък Рик може би се надяваше да го убият.

— Рик ми даде името ти, защото ми трябва помощ с един проект и имам малко пари, които да потроша тук-там, за да стане работата — казах.

— Колко пари?

— Достатъчно.

— Достатъчно за какво?

— Може би първо да поговорим за това, което искам да свършиш, а после, ако решиш, че идеята ти харесва, ще опитаме да се разберем и за парите.

Той сви рамене.

— Добре.

— Чувал ли си за Лявата ръка на Джерег.

— Не. Кои са пък те?

— Донякъде са като джерег, но използват магия и са замесени в най-различни далавери.

— Като например?

— Точно това искам да разбереш.

— И как?

— Трябва ми някой — всъщност няколко души — които да открият какво прави тая Лява ръка.

— Хм. Никога не съм...

— Ще ти кажа какво да правиш.

— Ами кажи де.

— Трябва ми информация, обаче без много шум. Нали разбиращ, говориш с тоя-оня, събиращ слухове, такива неща.

— Ъъ, как точно? В смисъл, с кого говоря? Кой би могъл да знае?

— Ще ти посоча няколко души, нека ги наречем „бегачи“.

Щом...

— Бегачи ли?

— Хора, които тичат по задачи за тях и им доставят туй-онуй. Завърташ се покрай тях и гледаш да разбереш дали са склонни да говорят с теб. Или намираш хора, с които си приказват, и говориш с тях. Както си решиш.

— Аха, ясно. Разбирам какво имаш предвид.

— Мислиш ли, че можеш да го направиш, без някой да разбере, че се опитваш да събереш информация?

— За можене — мога. Какво става, ако ме хванат?

— Не ти се плаща.

— В смисъл, ще ми направят ли нещо?

— Не, едва ли. Те не са като джерег, нямат биячи. Обаче остава проблемът как ще ми се предават сведенията.

— Че какво му е сложното?

— Ами, не може няколко души просто да идвате при мен открито, един след друг. Ще привлече внимание.

— О. Тогава какво правим?

— Как си с писането?

— Без проблеми.

— Значи написваш каквото имаш да съобщиш и го оставяш на перфекта на спалнята си, забодено с нещо...

— С карфица става ли?

— Става.

— После какво?

— Аз ще уредя някой да го прибира.

„О, най-сладката работа пак за мен?“

„Млъкни, Лойош“.

— Ами, това май е всичко — казах на глас. — Интересува ли те?

Устата му се размърда беззвучно, веждите му се събраха.

Смяташе нещо наум.

— Колко? — попита накрая.

Има си предимства в това да разполагаш с много пари. Съгласи се.

През следващите два дни проведох същия разговор още единайсет пъти. Никой не отказа. След това оставаше да им посоча бегачите, да наблегна колко е важно да не ги засекат и ги пусках на работа.

Докато приключва с последния, информацията от първия започна да капе. Щеше да mine известно време, докато събера достатъчно, за да върши работа, а през това време имах нужда да получа по-солидна подготовка. Правех нещо, което не бях правил никога: мое лично проучване. Прехвърлих се в Града и под същата маскировка влязох в Имперската библиотека.

По-точно в историческия сектор. Време беше да се образовам.

10

САЛАТА

Младеж, когото не познавах, дойде и прибра чиниите с остатъците от рибата, върна се и сложи пред нас по една по-малка чиния. След това се появи Михи с голяма дървена купа и две дървени лъжици.

„Валабар“ имат няколко вида салати. Днешната беше съчетание от кръглата и дълга маруля с широки листа със семе, бланширани доматени резенчета, настърган кокос, зрънца бахар, арпаджик и артишок, мариновани в подсладен оцет, който служеше за сос. Настъргано сирене нитлан — с остър вкус и малко тежък дъх — беше поръсено отгоре, а всичко това бе увенчано със захаросани розови венчелистчета.

Михи ни сервира с обичайното си легко небрежно плавно изящество и устата ми се напълни със слюнка.

— Какво е това? — попита Телнан.

— Захаросани розови венчелистчета.

— Захаросани розови венчелистчета?

— Мдам.

— Това наименование ли е за нещо, ши наистина са розови венчелистчета?

— Наистина са розови венчелистчета. Захаросани.

— Много легко захаросани — обясни Михи. — Не са прекалено сладки.

— Ъз...

— Просто опитай — казах на Телнан. — Довери ми се.

— Добре.

Бодна колебливо с вилицата. Аз блажено забих моята.

След малко подхвърлих:

— Е?

— Ммм?

— Как е?

Телнан преглътна и каза:

— Разкошно!

Съжалявах, че не разполагам с някой като Крейгар, с когото да разчепкам събраната информация. В известен смисъл това ми липсваше най-много. Винаги можех да поговоря с Лойош, разбира се, но работата на Лойош включваше да държи емоциите ми уравновесени, а не да обработва информация и да ми помага в търсенето на шаблони. Предполагам, че е свързано с начина, по който действа гущерският му мозък.

Но не исках да въвличам Крейгар, а това не само ме оставяше съвсем сам, докато информацията капеше, но и ме принуждаваше да прекарвам часове в четене в Имперската библиотека на неща, шито можех да оставя да ми ги обработи той. Това ме накара да оценя повисоко подготвителната работа, която му бях възлагал. Ако изобщо се случеше да поговоря отново с него, трябваше да му го спомена.

Не, нямаше.

Но научих доста неща.

Имперската библиотека всъщност не е организирана така, че да можеш, примерно, да идеш до другия край на третото подземно ниво и да намериш книга, озаглавена „Ето какви ги крои Лявата ръка на Джерег“. Не е организирана дори така, че да можеш да намериш историята на Лявата ръка на Джерег. Всъщност казвали са ми, че в сравнение с различните университетски библиотеки тя дори не е организирана. А за да станат нещата още по-лоши, библиотекарите изобщо не са изключително услужливи към източници. Удостояваха ме с погледи, които варираха между леко озадачени и открито враждебни.

Но най-сетне, след като пообикалях безценно известно време, се озовах между купища неподредени ръкописи, където се натъкнах на един много висок за драгар, с внушително телосложение тип с оредяла коса и натежали клепачи, който като че ли не забеляза расата ми. Изглеждаше увлечен в описането на ръкописите и местенето им от една купчина на друга.

След като му казах, че се опитвам да проследя историята на Лявата ръка на Джерег, той ме изгледа с някакъв див блясък в очите и ми кимна.

— Насам. — И ме поведе.

Името му, както се оказа, беше Делийн или нещо подобно. Беше цалмот и мисля, че обичаше работата си. Изобщо не ме попита защо се интересувам, не издаде с нищо, че е забелязал, че съм източник, и дори не ми изнесе лекция за това как си върши работата — нещо, което е доста ендемично за специалисти, принудени да работят с лаици. Останах с впечатление, че ровенето из неподредени документи и неизвестни книги, с цел да се съберат от тях късчета информация е смисълът на живота му.

Лично аз не държах особено на това.

Забелязах, че от време на време прави някакви заклинания, и го попитах за тях. Той изсумтя и каза нещо за намиране на периодично повтарящи се символи в документи. Така и не знаех, че чародейството може да върши такива неща.

Прекарахме по около единайсет часа дневно в ровене в продължение на три дни, като общо взето ровеше той и си водеше бележки, а аз му висях на главата, от време на време му държах разни неща или носех бележки до негови колеги, в резултат на което те ми връчваха някакъв ръкопис или документ, който отнасях на Делийн. Всеки ден му предлагах да го черпя един обяд и всеки ден той ми отказваше и изчезваше някъде да се храни сам. Срещахме се час покъсно и почвахме отново. Всеки ден Делийн разделяше времето си почти поравно между исторически записи и съвременни доклади — повечето от вторите представляваха нещо като полулегални клюкарски бюлетини. В един момент отбелязах, че съм изненадан, че Имперската библиотека се занимава с такива неща. Той само изсумтя нещо неразбираемо и не повдигнах повече въпроса.

Не беше най-вълнуващото прекарване на времето. На Лойош също не му харесваше особено — не бяхме свикнали да сме разделени и той се оплакваше, че му било скучно. Много добре го разбирах.

Вечер разговарях с моите „следователи“, ако мога да ги нарека така, и се мъчех да разбера дали са научили нещо.

Не държа да преживея отново тези три дни. И понеже съм готин тип и прочие, ще ви предложа така нареченото „резюме“, вместо да ви принуждавам да ги съпреживявате с мен.

Първо, оказа се, че Кийра е права — нямаше нито един случай в историята, в който Лявата ръка да се е намесвала в делата на джерег. Те бяха, или по-скоро се водеха, съвсем отделна организация, като

единственото застъпване бе в редките случаи, когато бяха използвали едни и същи връзки в имперския двор. Второ, научих (или по-скоро Делийн стигна до извода), че макар имперските власти да са следили дейностите на Лявата ръка възможно най-внимателно, така и не са имали голям късмет в осъждането им за каквото и да било, освен много рядко по някая личност, хваната за притежаване на незаконен артефакт. И трето, като че ли Лявата ръка бе още по-хлабаво организирана и от Дясната. Почти никога не упражняваха какъвто и да било контрол над членовете си.

Делийн продължаваше да рови.

От време на време ми задаваше по някой въпрос от сорта на „Да си чувал за някой си Дайфандър?“

— Не.

Той изсумтяваше, кимваше и отново се залавяше за работа.

После питаше за някой инцидент в историята на джерег, например за Клането на пазара Шай, а аз му казвах каквото знаех. Той пак изсумтяваше и пак се залавяше за работа.

На втория ден попита:

- Какъв е бил Курилни?
- Бил ли? — учудих се.
- Да. Мъртъв е. Какъв е бил?
- Кога е умрял?
- Няколко години и половина.
- Убит?
- Не. Поне доколкото се знае. Та какъв е бил?
- Според слуховете, шефът на джерег.
- Вярваш ли на слухове?
- Да.
- Аха.
- Умрял е, а?

Но пръстите на Делийн вече ровеха из наръча страници от доклада за нещо, наречено „Разсилення на град Адриланка“.

Курилни беше умрял, докато мен ме беше нямало. Интересно. Кой беше начело сега? Демона? Полетра? Смъртта на Курилни щеше да отприщи...

— Ще идеш ли да попиташ Доти за „Огъня на Свещоград“ за последната година? — каза Делийн.

— Тръгвам — отвърнах.

Докато ме уведоми, рано на другия ден, че в горните ешелони на джерег май се вихри някаква борба за власт, вече сам почти бях стигнал до същото заключение.

— Изглежда, все още никой не е заел мястото на лорд Куритни в Дясната ръка — каза той.

— Намирали ли са необичайно много трупове напоследък?

— Не. Една магьосничка от тъй наречената от теб Лява ръка била убита насекоро с моргантско оръжие. Това е единственото убийство, свързано с джерег напоследък.

Запазих изражението си невъзмутимо и заключих:

— Значи не се води война.

— Такъв е случаят, изглежда. Империята предприема определени действия, когато джерег започнат да се избиват помежду си, и...

— Действия?

— Бroat хора на някои отдели в гвардията Феникс нараства. Други ги местят в района, където има неприятности.

— Разбирам.

— Сега Империята не е направила тези неща.

— Ясно. Значи няколко боса на джерег се домогват до ръководния пост. Успя ли да откриеш имена?

— Точно това търся, но е трудно. Дори малките местни бюлетини не обичат да дават имената на високопоставени от джерег.

— Виж ти.

— Но има един, известен като Полетра.

— Аха.

— И един друг, Дайфен, по прякор Демона.

— О.

— Какво?

— Мислех, че това си му е името... Няма значение.

Той изхъмка, после рече:

— Има поне още двама или трима. Още се мъча да разбера кои са.

— Но трупове няма.

— Засега.

— Добре. Но какво общо трябва да има това с Лявата ръка?

— Нищо, доколкото мога да разбера.

— Хм.
— Макар че...
— Да?
— Чувал ли си за някой си Терион.
— Разбира се.
— Може ли да е един от претендентите?
— Би могло.

Делийн порови из наръч опърпани жълти вестничета и каза:

— Подхвърля се, че има любовница, която е в Лявата ръка.
— Да знаеш името на любовницата?
— Триеско.
— А-ха.
— Какво „а-ха“?
— Това означава нещо. Просто трябва да разбера какво.
— Какво знаеш за нея?

Няма да добавям, че се чувствах като идиот, че не бях започнал с нея, единственото име, с което разполагах. Делийн порови още и ми намери малкото, което имаше. После предпазливо тръгнах към Южна Адриланка. Лойош и Роуца наблюдаваха отгоре.

„Ей, шефе. Как беше в библиотеката днес?“

„Досадно, но може би се доближавам до частица от онова, което според някои би могло да се окаже свързано с всичко, което става“.

„Значи вече имаш нишка. Добре. А Ушенцата?“

„Кой?“

„Ушенцата“.

„Лойош, не те разбирам“.

„Приятелите на Рик, дето ги прати да слухтят“.

„А, разбрах. Ще се срещна с някои от тях тази вечер“.

„Добре. Току-виж напипаш и друга нишка“.

Срещите не донесоха кой знае какво, но все пак започнах да добивам доста добра представа за размаха на намесата на Лявата ръка в района.

Опитваха се да предопределят изхода. Искаха да са тези, които да решат кой ще държи шефския стол в Съвета на Джерег.

Което, разбира се, налагаше въпроса защо.

Защото Триеско беше любовница на Терион? Затова ли беше всичко? Възможно ли беше цялата тази дивотия да произтича не от

нещо друго, а от любов?

Да, но пък точно това беше въвлякло и мен, нали?

Е, да, но аз бях източник.

Което означаваше какво по-точно?

Намръщих се и временно избутах тази мисъл настрана, заедно с допълнителния и свързан с нея въпрос защо онази магьосничка се бе появила и бе направила, мм, каквото там се беше опитала да ми направи.

Допускал бях, че последното е свързано със страстното, изгарящо желание на джерег да ме превърнат в чифт празни ботуши, въпреки че изглеждаше безсмислено. Сега ми хрумна, че би могло да е част от играта за власт, само дето ставаше още по-безсмислено.

Връщах се към квартирата си след последната среща, крачех намръщен и си мърморех тихо.

„Шефе!“

Спрях на четирийсетина стъпки от входа на хана.

„Какво има?“

Намирах се в един заслонен вход с ръка на дръжката на Лейди Тилдра, което действаше успокоително по два различни начина. Не знаех как точно съм се озовал там.

„Има някой в стаята. Отвън съм и надушвам някого“.

„Чудесно. Можеш ли да провериш, без да те изпържат?“

„Мисля, че да“.

„Не рискувай. Там няма нищо, за което да ми се налага да се връщам“.

„Разбрао. Просто ще надникна през прозореца“.

След две минути дръпнах завесата настрана, влязох в стаята и казах:

— Здрави, Кийра. Как ме намери? Лойош ли проследи?

Тя стана от стола и се усмихна.

— Помолих една приятелка да го направи.

Лойош прелетя от рамото й на моето.

— Седни — поканих я. — Изненада ме!

— Да. Съжалявам. Няма друг начин да се добера до теб обаче.

— Знам. И ми се ще да не бях толкова лесен за намиране.

— Не е лесно.

— Все пак, щом твоя приятелка може да го направи...

— Това не значи, че някой друг може.

— Може би.

— Ами, първо някой трябва да се сети, което едва ли е толкова вероятно, колкото може би си мислиш.

— Всъщност е сигурно. Някой го опита наскоро.

— Тъй ли?

— Изглеждаш изненадана.

— Изненадана съм. Изисква много подробно познаване на Лойош или на някакъв предмет, свързан с него. А след това изисква умение във вещерството. И всичко това, след като човек изобщо се сети за тази възможност, което вече ме изненадва.

— Знам, Кийра. Като стана дума за вещерство, как е Мороулан?

— Не го познавам толкова добре.

Май се изчервих.

— Когато спомена за вещерство, допуснах...

— Прав беше, но беше услуга за приятелката ми Сетра, която след това ми съобщи резултатите.

— Аха. Ясно.

— Казаха ми, че Мороулан все още скърби за лейди Тилдра. Лошо понесе смъртта ѝ.

— Е, тя не умря. Всъщност не точно.

Кийра Крадлата ме погледна и не каза нищо. Докоснах Лейди Тилдра. „Всичко е наред“, сякаш ми каза тя. Или може да съм си го въобразил. Може да съм си въобразил и че...

— Богинята демон бърка в главата ми, Кийра. Спомените ми, може би възприятията ми, вероятно дори мисленето ми...

— Да. Казаха ми, че го прави това от време на време, когато ѝ потрябва някой да й свърши нещо.

— Е, тогава значи всичко е наред.

Тя се засмя.

— Какво, Влад? Не приемаш, че има някои, които може да знаят кое е най-добре и те използват за доброто на всички?

— Определено. А ти?

— Само когато нямам избор.

— А аз нямам. Мда. Точно това му харесвам най-много.

— Представям си.

— Всъщност имам избор. — Докоснах отново Лейди Тилдра.

— Влад, това може да не се окаже най-добрият избор.

— За кого?

Докато се опитваше да измисли отговор на това, казах:

— Във всеки случай не си дошла да ме видиш за това. Какво има?

— Кръв, смърт, приятелство, джерег, Лявата ръка.

— Странно. Точно за тези неща си мисля и аз. Можеш ли да си по-точна?

— Непрекъснато забравяш, че имаш приятели, някои от които искат да ти помогнат и някои от които се тревожат за теб.

— Кой от кои е?

— Почти се изкушавам да ти отговоря, просто защото знам, че не го искаш.

— Добре, точка за теб. Но, Кийра, джерег са тръгнали подире ми. Искат ме мъртъв. Моргантски. Не мога да...

— Знам.

— ... въвлека други хора в това.

— Какво би направил, ако някой застрашаваше Мороулан с моргантско оръжие?

— Бих се изсмял на глупавия кучи син.

— Влад...

— Добре, добре. Но...

— Знаеш ли, че Крейгар е пратил съобщение до Алийра?

Примигах.

— Хайде де. Наистина ли?

— Иска да знае как да се добере до теб, за да може да предложи да помогне.

— Не мислех, че му стиска толкова.

— Стиска му.

— Имах предвид, че ще дръзне да си навлече подигравката на Алийра.

— Знам какво имаше предвид.

— Той е луд.

— Може би.

— Кийра, той е в джерег. Няма да оцелее и три минути.

— Аз също. И не съм притеснена.

— А би трябвало.

Тя се усмихна.

— Е, добре, добре. Може би не.

— Да отговоря на въпроса ти. Тук съм да разбера дали не ти трябва някаква помощ.

Въздъхнах.

— Не съм сигурен. Най-големият ми проблем е да разбера какво става и защо Лявата ръка се меси. И вече те попитах за това.

— Да. Научи ли нещо?

— Има една магьосничка, Критнак, която нещо не ме харесва. Само за миг по лицето ѝ пробяга сянка. Или способността ми да разгадавам лица нещо се е прецакала, или тя знаеше това име, но после се сети, че не се очаква да го знае.

— Какво друго?

— Борба за власт в джерег.

Тя се намръщи.

— Сигурен ли си? Вярно, че Куритни умря...

— Как?

Тя сви рамене.

— Беше стар, Влад. Сърцето му не е издържало.

— Сигурна ли си?

— Човек никога не може да е сигурен, но съм почти убедена.

— Добре.

— Ти не знаеше ли за него?

— Не. Нали ме нямаше.

— Прощавай. Трябваше да ти кажа. Все едно, не съм забелязала признания за борба за власт. Просто все още никой не му е залел мястото. Нямам впечатление, че бързат много. Бизнесът си върви.

— Той винаги си върви. Но да, не е имало много трупове, но има признания, че някои хора, включително старият ми приятел Демона, се опитват да се домогнат до позиция да заемат мястото му.

Тя се намръщи.

— Сигурен ли си?

— Не точно. Нямам достъп до източниците, с които разполагах някога. Но мисля, че мога да твърдя, че има добри податки.

— Не знаех. Сигурно действат много кротко.

— Да. Никакви трупове. За една борба за власт при джерег това наистина минава за доста кротко. Променя ли нещата обаче?

— Е, да. Не. Така мисля.

— Не мога да разбера обаче какво общо има това с Лявата ръка.
Тя се отпусна на стола и се замисли.

Подхвърлих:

— Терион.

— Какво Терион?

— Познаваш ли го?

— Срещали сме се. Не му пращам честитки за Нова година
обаче. Как се вмества той в това?

— Той е единственият член на Съвета, за който съм чувал, че има
връзка с Лявата ръка.

— Има връзка? Каква?

— Триеско.

Ясно видях, че името ѝ е познато.

— Разбирам. Да. Това би го обяснило. Каква е връзката? Роднини
ли са?

— Не. Любовници.

— О, страховно. Какво знаеш за нея?

— Тя е чародейка, родена в дома Атира, напуснала го и станала
джерег няколко години преди Междуцарствието.

— Защо?

— Заради любов.

— И таз хубава!

— Случва се.

— Тази Триеско е, доколкото схващам, високопоставена в Лявата
ръка?

— Предполагам. Но нищичко не знам за структурата им. Тъй или
иначе е поредното име, около което трябва да се порови.

— Да се порови?

— Доста време прекарвам в Имперската библиотека, докато се
мъча да разбера какво...

— Там си се криел значи? В Имперската библиотека?

— Е, не точно криел...

Тя се разсмя.

— Влад, ти си невероятен.

— Защо, какво пропускам дотук?

— О, нищичко.

— Кийра...

— Като оставим настрана идеята просто да се шляеш по Верижния мост или който там използваш два пъти на ден...

— Маскиран съм все пак.

— ... не може да не си забелязал, че Имперската библиотека гледа точно към крилото на джерег в Двореца.

Свих рамене.

— Без друго никоя важна клечка не използва това крило. Престани да се хилиш, Кийра.

— Ще се опитам.

— Ти...

— Просто ти се възхищавам, Влад. Имперската библиотека! Ще ме умориш.

Свих рамене и не казах нищо.

— Поне е било продуктивно, предполагам?

— Бих казал, да. В смисъл, научих за борбата за власт в джерег и за връзката между Терион и Триеско.

— Добре. Е, какво ти трябва?

В главата ми се заоформя списък, но не бях склонен да го споделям с Кийра.

— Най-вече някой, с когото да обсъдя разни идеи.

— Това мога. Почвай.

Тя седеше на стола, а аз на леглото.

— Добре. Знаем, че в дома Джерег има борба за власт — в Дясната ръка — и знаем, че е намесен и Патрулът на Кучките. Сигурни сме, че тази Триеско се опитва да повлияе Терион да оглави Съвета. Тъй че въпросът е: как въвличането на Лявата ръка в Южна Адриланка помага на Терион в маневрите му?

Тя поклати глава.

— Според мен разменяш местата.

— Защо?

— Южна Адриланка е цената, която Терион плаща за подкрепата на Лявата ръка.

Намръзих се.

— Не се бях сетил за това. Авансово плащане?

— Това е обичайният метод.

— Вярно. Това ще създаде конфликт в джерег — имам предвид Дясната ръка — и в Южна Адриланка. Представа нямам дали ще причини нещо на Лявата ръка.

— И аз.

— Но конфликтът в Южна Адриланка сам по себе си може да ми отвори ниша. Мога да върша тук неща, които повечето джереги не могат.

— Какви неща имаш предвид?

— Още не знам. Не знам достатъчно какво става. Но нещо би могло да се отвори. Трябват ми източници на информация.

— За Южна Адриланка не мога да ти помогна.

— Разбирам.

Замислих се за това, което ми беше казала.

— Добре, тогава въпросът става: как Лявата ръка или може би само Триеско помага на Терион? И на второ място, какво общо може да има това с нападението на магьосничката срещу мен? О!

— О?

— Ами, отчасти имам отговор на това.

— Да. Като си помисля, и аз. Джерег те искат толкова настървено, че ако Терион им поднесе главата ти, това ще го постави в добра позиция.

— Мда. Или това поначало е било част от сделката. Тъй или иначе означава, че онази магьосничка се канеше да ме убие. Знаеш ли, вече се чувствам малко по-добре.

— Нима?

— Да. Малко по-добре.

— Май ще трябва да ми го обясниш това.

— Не съм ти казал какво научи Деймар.

— Деймар? Да, помня го. Какво е научил?

Казах й.

— Аха. Да. Логично е. И магьосничката се казва Критнак?

— Да.

— Ще видя какво мога да науча за нея.

— Определено ще съм ти признателен. А после трябва да видя как мога да я накарам да ме нападне на избран от мен терен.

Кийра се намръщи.

— Да я накараш да те нападне?

— Ами да — отвърнах невинно. — Сетра Лавоуд веднъж ми каза, че защитата е по-добра от нападението.

— Хм. — Лицето ѝ не издаде нищо. — Добре, не мога да знам със сигурност, но допускам, че, първо, тя е говорила тактически, а не стратегически. И второ, че е щяла да ти каже, че зависи от тактиката в момента. Че има моменти, в които офанзивните бойни заклинания имат предимство пред дефанзивните, в които е в сила обратното.

— Всъщност никога не съм бил наясно с разликата между стратегия и тактика.

— Така ли? Кажи го на Сетра. Най-вероятно ще те направи генерал.

— Заради това, което не знам?

— Заради това, че нямаш предразсъдъците, че тактиките винаги са тактики, стратегията винаги е стратегия и едното никога не се превръща в другото.

— Не знаех, че се превръщат едно в друго.

— Но и не си приемал, че не се превръщат, което е проблем, присъщ за драконите. В нашите глави стратегията винаги си остава стратегия, отделно от тактиката. Влезеш ли в битка, във война, те по всяко време може да се превръщат от едното в другото. Драконите винаги имат проблем с това. Точно затова винаги се опитват да наемат по някой дзур. Или поне това би ти казала Сетра, мисля.

— С което щеше да ме обърка окончателно.

— Щом видят благоприятна възможност, дзур я използват.

— А драконите не?

— Някои — да. Но твърде често имат някаква идея в главата и просто цепят по нея, независимо от пречките или дали се е появила по-добра възможност.

— Според мен дзур просто щурмуват, независимо от всичко.

— Но по различен начин. Един дзур ще щурмува, без да помисли, защото те мислят в самия разгар на боя.

— Не съм сигурен дали това може да се нарече мислене.

— Може би. Сетра би ти казала, че е най-чистата форма на мислене.

— Хмм. Добре, че не е тук. Никога не печеля спорове с нея. Помислих си за Мороулан и Алийра и за казаното от Кийра за предразсъдъците. След малко реших да го оставя за по-късно.

— Дзур са по-сложни, отколкото изглеждат.

— Да.

— Но пък всички сме така.

— Променил си се, Влад.

— Нима?

— Да. Говориш различно. Ти... не знам. Станал си друг.

— Може би. Предполагам, че е от връщането ми в Изтока. Това беше...

— Връщал си се в Изтока?

— Да. Заради Сетра Младшата.

Тя се усмихна вежливо и попита:

— И как беше?

— Съвсем различно от очакваното. Което беше странно, след като отидох без никакви очаквания.

— Какво стана?

Паметта ми се зарея за миг, след което отвърнах:

— Загубих един пръст и спечелих...

— Мм?

— Нищо. Друг път.

Кийра кимна, после каза:

— Има и още нещо.

— Да?

— Още някой иска да знае дали имаш нужда от помощта му.

— Друг? Аха. Марио, нали?

— Да.

— Още не. Може би скоро обаче.

Тя стана.

— Утре ще дойда пак.

— Не бива да рискуваш...

— Не рискувам, Влад. Няма да си покажа лицето в Имперската библиотека.

— Разбрах те. От друга страна, разполагам с теб, Марио и Лейди Тилдра. Могат ли изобщо да измислят нещо, което да представлява прилично предизвикателство?

— Допускам, че това трябваше да е ирония.

— Е, да, може би малко.

— Всичко добро, Влад.

— Кийра...
— Да?
— Благодаря ти.
Тя кимна и излезе през завесата.

11.

ВИНО ДЕСКАНИ

Михи дойде, смени ни чашите и ни наля дескани.

Дескани прилича на това, което получаваш, ако сипеш половин чаша бяло в половин чаша червено. Може да ви се стори ужасно, но всъщност не е толкова лошо. А това, каквото и да беше, носеше умерена тръпчивост на езика, което вървеше добре със сладостта на захаросаните розови венчелистчета.

— Изглежда, те обичат тук — каза Телнан.

— Мм?

— Просто начинът, по който този...

— Михи.

— Да. Начинът, по който ти се усмихва.

— Е, аз съм редовен клиент от много време. И, разбира се, съм източняк като тях.

Той кимна. Беше прав обаче. Доста бях популярен сред персонала тук. Разбрах го още преди няколко години. Случайно срещнах Вили в една гостилиница в Южна Адриланка и се почерпихме. Поприказвахме си също и се оказа, че, ами, те един вид знаеха с какво се занимавам и знаеха, че съм добър. С други думи, бях източняк, който се движеше сред висшите ешелони — или средните, най-малко — на драгарското общество. Бях един от тях, който се справя добре, а точният начин, по който го правя, беше без значение, или може би дори добавяше малко пикантност.

На свой ред това, че знаех какво изпитват, правеше яденето в „При Валабар“ още по-приятно за мен.

Но не държах да обяснявам всичко това на Телнан.

„Как е, шефе?“

„По-добре. Беше много мило от нейна страна.“

„Не те ли плаши, че те намери?“

„Не толкова, колкото би трябало“.

„Е, а сега какво?“

„Мисля да те пратя в Имперската библиотека да продължиш изследването ми“.

„Това наистина е смешно, шефе“.

„Знам. Какво ще кажеш да откриеш всичко, което можеш, за Триеско и Терион?“

„Няма проблем, шефе“.

„Добре. Зарежи това. Просто продължаваш да ме пазиш, когато излизам навън, а аз ще...“

„Да?“

„Още не съм го измислил. За щастие обаче съм гладен и уморен, тъй че може да похапна добре, да поспя и да отложа решението за малко“.

„Знаех си, че мога да разчитам на теб да намериш отговор, шефе“.

След като вече разполагах с план, го задействах веднага. Проработи идеално.

На следващия ден се върнах в Имперската библиотека — макар и малко по-притеснен, благодарение на Кийра — и прекарах още един ден с Делийн. Не очаквах да измъкне нещо ново, но не можах да измисля какво друго да свърша.

Въсъщност той не измъкна нищо ново. Щом дългият ден се приближи към края си, каза:

— Започвам да мисля, че сме намерили всичко, което може да се намери.

— Сигурно си прав — отвърнах. — Бих искал да ти благодаря, че...

— Това ми е работата — прекъсна ме той. — А и ми беше приятно.

— А за мен полезно. Много полезно.

— В смисъл?

— В смисъл, ти намери информация, която ще ми е от полза.

Той се намръщи. Мисля, че чак сега вдяваше, че не искам тази информация току-така. Изгледа ме за миг, все едно ме вижда за първи път. Почти усетих как изсумтя пренебрежително наум и разкара мисълта, като нямаща нищо общо с живота му.

- Ами, добре тогава.
- Мога ли да ти се отблагодаря с нещо...
- Не, не.

Кимна, обърна ми гръб и си тръгна по работата. Мисля, че беше забравил за съществуването ми още преди да напусна сградата. На излизане погледнах нервно към покритото със сиви плохи крило на джерег в Двореца. Не забелязах да ме наблюдава някой.

Кийра имаше право обаче. Радвах се, че повече няма да се отбивам насам. Просто за по-сигурно минах по моста Петата миля. Най-вероятно това не ми осигури повече безопасност, но ми даде още час-два за ходене и мислене.

Улиците на Адриланка, дори на Южна Адриланка, първо са били прокопани, предполагам, по разните пътеки, които са проправили хората, толкова отдавна, че не бих могъл дори да си го представя. Били са павирани с камък, а след това утъпкани още надолу в земята, и върху старите камъни са поставяли нови. Разправяли са ми, че целият град е потънал на няколко стъпки от първоначалното му изграждане. Улиците затъвали повече от сградите, но и двете се съмъквали. Не знам доколко е вярно. Знам обаче, че докато се върна на Шестте къщета, краката ме боляха повече, отколкото след стотици мили ходене из континента. Странно е как, след като си рязан, мушкан и бит от професионалисти от двете страни на разграничителната линия на закона, може толкова дълбоко да те дразнят две отекли ходила.

Определено бях благодарен за новите си ботуши обаче. Иначе щеше да е още по-зле.

Най-сетне стигнах до „Къщата на Девон“, кръчма на четвърт миля източно от Шестте къщета. Бях подранил, така че седнах въгъла и пих бяло вино, което бе твърде сладко и не достатъчно студено. Но пък краката ми го одобриха.

Заведението почна да се пълни — предимно работници от кланиците, ако се съдеше по миризмата, която ги съпътстваше. Имаше и неколцина дребни търговци. Всички до един източници. Чувствах се в безопасност, може би повече, отколкото трябваше, в маскировката си и заобиколен от източници. Предупредих се наум да не прекалявам с чувството за безопасност, особено след като Лойош и Роуца ги нямаше да наблюдават из помещението.

След около час човекът ми се появи. Отне му известно време, докато ме забележи, което ми достави известно задоволство. Беше едър мъж, също като Рик, пооплещивял, с тънки устни и нос, който като че ли беше чупен.

— Сандор?

Кимнах и казах:

— А ти трябва да си Винсент.

— Да.

— Заповядай, седни. Вино?

— Разбира се.

Налях и му подадох чашата заедно с два златни империала.

Той прибра парите и ми даде списък с три имени, източници, които движеха дребни операции и плащаха на Лявата ръка. Нищо изненадващо и нищо особено полезно.

После каза:

— Знаеш за оня тип, дето го търсят, нали?

Намръщих се.

— Не. Кажи ми.

— Търсели някакъв тип, който обикалял с два джерега на раменете.

— Тъй ли?

— Дават сто империала на този, който го види и съобщи.

— Доста пари.

— Май не те интересува много.

— Не, защо. Добре е да го знам и се радвам, че ми го каза.

— Виждал ли си го?

— Не. Как разпространяват тази, мм, обява?

— Казали са на бегачите. Типът, който ми го спомена, каза, че ако го забележа, ще дели с мен. Поравно.

— Наистина щедро от негова страна.

Винсент сви рамене.

— Все едно, не съм го виждал.

— Добре. Нещо друго да става?

— Нищо важно.

— Какво ще рече това?

— Пазара Ристал го затвориха, но това няма нищо общо с...

— Затвориха ли го? Кога? Бях там вчера.

— Днес. Наминах да си взема нещо за ядене и беше затворен. Целият пазар. Количките ги няма, брезента на щандовете, всичко.

— Защо? Чу ли за някаква причина?

— Само клюки.

— Обичам клюките.

— Ами, разправят, че били заплашили да пребият всички, които отворят.

— И според теб няма нищо с това, което става?

— Това си е местна работа.

— В смисъл?

— Ами на местните банди. Те си искат своя дял от търговците и когато търговците не плащат...

— Да, знам как става.

— Не съм чувал джерег да действат така обаче.

— Смяташ, че джерег не натискат търговците?

— Не на това ниво. И нямаше да са толкова тромави. Да затворят целия пазар и да привлекат внимание към себе си.

— Знаеш доста за джерег, като гледам.

— Малко. Преди няколко години и аз бях куриер известно време.

Така че знам как стават нещата.

— Разбирам. Е, поне знаеш достатъчно, за да се справиш с намирането на нещо полезно.

Подадох му още пет империала.

— Това за какво е?

— За полезна информация.

— А, добре. Ще потърся още.

— Не се престаравай с търсенето, да не станеш ты такава.

— Какво?

— Нищо. Просто внимавай.

Той кимна, допи си виното и излезе.

„Ей, Лойош. Мисля, че сме в бизнеса“.

„Това добре ли е? Казваш го, сякаш трябва да е добре“.

„Да, току-що докопах голямо парче от пъзела“.

„Тъй ли?“

„Тъй“.

„Колко голямо?“

„Достатъчно, за да нямам представа какво да правя с него“.

„Значи ли това, че ще имаш нужда от спасяване в следващия час?“

„Не преди утре, мисля“.

„О, добре. Мога да си почина значи“.

Бях преувеличил нещата пред Лойош, разбира се — нищо все още не беше сигурно. Но бях почти убеден и нещо повече — знаех как да го проверя.

Следващата ми среща беше на четвърт миля оттам и бях подранил. Типът се називаше Клод и беше едър, дългнест и кривокрак, с необичайно голяма глава. Беше някъде на второто изречение на доклада си, когато го прекъснах с:

— Знаеш ли пазара Ристал?

— Разбира се. Просто тръгваш по Късата улица към...

— Знам къде е. Познаваш ли някой, който има дюкян там, или сергия, нещо такова? В смисъл, знаеш ли име и може би адрес?

Той помисли малко.

— Да. Има един Франсис там, Франсис Донован... нещо такова. Държи сергия за плодове. Не знам къде точно живее, но е на няколко крачки от пазара, това знам.

— Добре. Някой друг?

— Ами, знам още двама по име. Сещаш се, от сорта на „Добротро, Петров. Как е хлябът днес?“, такива неща.

— Добре, остави ги тия двамата. Франсис е достатъчен.

Платих му и го пуснах да си ходи. Поседях още малко и премислих това-онова. Имах онова познато усещане в стомаха... хубаво усещане, усещането, че нещата тръгват. Не го бях изпитвал от доста време. Позволих си да му се насладя.

Отне ми малко работа, докато намеря Франсис Доновър, но не прекалено много. Наистина живееше до пазара, над дюкяна на един обущар, който припечелваше допълнително с даване на стаи под наем, защото не беше толкова добър като Якуб.

Ако Франсис Доновър беше драгар, щеше да е текла. Искам да кажа, нали бях Сандор, толкова безвреден на вид, колкото е възможно, но Франсис въпреки това се ужаси. Открехна съвсем леко вратата и изглеждаше готов да я затръшне.

— Казвам се Сандор и не ви мисля нищо лошо. Бихте ли отделили няколко минути за разговор? Може да се окаже във ваша

изгода.

При последната дума оформящото се „не“ на лицето му рязко се промени. Текла ли казах? Може би орка.

— Какво има?

— Може ли да вляза? Уверявам ви, няма да ви направя нищо лошо.

Поколеба се, гледаше ме предпазливо. Или виждаше през маскировката ми, че не съм толкова безопасен, колкото изглеждам, или се плашише от собствената си сянка.

Текла, да.

Показах му двете си почти празни ръце в доказателство, че съм безопасен. Почти празни, защото в едната имаше един лъскав златен империал. Пусна ме.

Квартирата му беше малка и натъпкана с повече мебели — всевъзможни столове и масички, — отколкото можеше да побере. Толкова столове — и изобщо не ме покани да седна.

— Какво има? — повтори, втренчен в ръката ми, която държеше империала. Подадох му го.

— Бих искал да ми отговориш на няколко въпроса. Имам още една такава паричка, щом приключиши.

— Какво искате да знаете?

— Затворил си сергията си. Целият пазар е затворен.

— Ами... имаше проблеми.

— Предполагам, че знам какви са проблемите. Някой — не, не е нужно да ми казваш кой — се опитва да измъкне пари от всички ви.

Той помълча дълго, после отвърна:

— Може би.

— Искаш ли и другия империал, или не?

— Ами...

— Ясно. Това, което искам аз, е да разбера на кого му хрумна идеята да затвори целия пазар.

Той леко пребледня.

— Защо...

— Не, не. Няма да задаваш въпроси. Мога да ти кажа, че нямам никакви намерения да го нараня, който и да е. Нямам намерение да наранявам никого. Не правя такива неща. Просто ми се плаща да

събирам информация. Шефът ми — тоест човекът, който ми плаща — също не се кани да навреди на никого.

— Не е това. Просто...

— О. Имаш предвид можем ли да те защитим от него?

Той кимна.

— Изобщо няма да научи, че си ми казал.

Франсис все още се колебаеше.

— Но ако се плашиш от някого, ще станат още два империала. —

Удостоих го с най-приятелската усмивка на Сандор, която е дори по-приятелска от моята най-приятелска усмивка.

Той отново се поколеба, после каза:

— Беше един от, знаеш, от тях.

— Драгар ли?

— Да.

— Мъжки или женски?

— Мъж беше. Мъжки.

— Как беше облечен?

Той се намръщи.

— Всъщност не обърнах много внимание.

— Помисли. Това е важно. Какви му бяха дрехите?

— Не знам. Невзрачни.

— На цвят имам предвид.

— Ами... сиви.

Гледай ти.

— И какво ти каза?

— Каза, че е чул за проблемите ни и че иска да помогне.

— Аха.

— Каза, че нищо не могат да ни направят, ако просто затворим.

— Как можете да си позволите това?

— Даде ни пари да преживеем.

— Аха. Колко пари?

Той отново ме погледна притеснено и отвърна:

— Достатъчно, за да се оправя.

Кимнах и попитах:

— Виждал ли си го след това, или само тогава?

— Още веднъж. Първия път преди три дни, когато подхвърли идеята, и след това вчера, когато дойде с парите. Обиколи всички.

— Преди три дни го е предложил?

— Да.

— А кога за първи път си говорил с типа, дето ти показа мускул?

— Моля?

— Който ти е казал да платиш, понеже иначе ще те сполетят ужасни неща.

— Мм... преди седмица.

Кимнах и казах:

— Последен въпрос.

— Да, сър?

Сър? Откога Сандор стана „сър“? Предполагам, откогато започна да ръси златни империали.

— Бих искал да поговоря с двама от твоите колеги.

— Моите какво?

— Други хора, които продават на пазара.

— А, ясно.

— Просто две имена и къде мога да ги намеря.

Даде ми ги без колебание. Записах си ги.

— Благодаря. Беше много отзивчив.

Дадох му три империала, защото обичам да оставям хората щастливи, в случай че ми потрябват отново, и защото можех да си го позволя. Преди време щях да съм готов да направя какво ли не за тези империали, които ръсех сега. Понякога го правех.

— С това можеш да докараш добра печалба — подхвърлих, докато отварях вратата.

Изглеждаше малко смутен, сякаш бях открил някаква тайна. И го бях направил, но не тази, която си мислеше, а точно тайната, която очаквах да открия. Тръгнах по улицата.

Бях малко притеснен. Винаги се изнервям, когато събирам информация и научавам точно това, което съм очаквал да науча.

Нищо изненадващо всъщност: бях сигурен още когато Винсент ми даде първото сведение.

Виждате ли, Винсент беше прав.

Когато бях млад, още преди да си отгледам Лойош, едни хора въртяха операция като описаната от Винсент и се опитваха да показват мускул на разни местни търговци, „да оствържат мършата“, както се казва. Знаех за това още тогава, защото един от търговците, които бяха

подгонили, беше дядо ми, който, макар и да не беше точно търговец, си докарваше достатъчно добър доход, за да привлече вниманието им.

Нещата малко се поусложниха, но накрая ония типове се научиха да не се гъбаркат с един стар вешер и един млад гамен. Тъй че да, запознат бях с този тип операция. Дядо ми, в напразно усилие да ме опази да не се забърквам, ми беше казал, че това нещо става от време на време в Южна Адриланка, когато алчните нямат от кого да грабят, освен от отчаяните.

Но Винсент беше прав: джерег не действаха така. Прилагането на натиск заради няколко монети на търговци беше дребна работа и включваше повече риск от внимание от страна на Империята, отколкото си заслужаваше. Вярно, от време на време някой независим можеше да направи нещо подобно, а джерег или го засмукаха, или го смазваха, според случая. Когато аз ръководех район, нямаше да търпя такова нещо за повече от пет минути. Никой друг, за който съм чувал, също нямаше да го търпи — просто е лошо за бизнеса.

Ето защо фактът, че става сега, беше или адско съвпадение, или означаваше нещо съвсем друго, а вие можете да се досетите на кое от двете залагах.

Обадих се на още двама, похарчих още осем империала и не научих нищо ново, но потвърдих това, което ми беше казал милият Доновър, и получих име, описание и адрес на поне един от източняците, които изцеждаха търговците на пазара Ристал. Казваше се Юзеф. Хубаво източняшко име.

Никога не съм светвал източник. Надявах се да не ми се наложи и този път. Най-вероятно нямаше. Но можех да го пораздрусам малко.

„Е, Лойош. Вече знаем всичко, което трябва да знаем, за да излезем навън и да ни убият“.

„О, добре, шефе. Точно на това се надявах“.

„Добре де, почти всичко. Налага се да се добера до още двама от Ушичките за друго парче, но би трябало да е лесно“.

Така и се оказа. Струваше ми няколко часа търпение, но го получих.

Прибрах се късно вечерта, след като си взех за отпразнуване бутилка вино, което не бях срещал досега. Изтегнах се на леглото и намерих бележка от Кийра. Съобщаваше, че ще ме потърси утре. Бях доволен, че приятелите ми се грижат за мен, и съжалявах, че щях да ѝ

липсвам. Особено след като бях имал възможността да се поизфукам малко, че съм подредил пъзела или поне голямо парче от него.

Какво щях да й кажа, ако беше тук? Може би нещо мъгливо и тривиално, от сорта, че в някой момент всяка сложна ситуация се подрежда сама до нещо просто и праволинейно. Бедата е, че до този момент вече щеше да е много късно.

А може би този път нямаше.

„Сигурен ли си, шефе?“

„Какво искаш да кажеш?“

„Ами, мислех си, ако богинята демон бърка в главата ти...“

„Дойош, престани да се заяждаш!“

„Не, шефе. Сериозно. Просто съм малко притеснен. Имаш план, разбрали си какво става, само че ако...“

„Точно това ми трябва в момента. Ужасно ми трябва увереността ми да бъде разбита от...“

„Шефе, аз само...“

„Ясно де“.

Е, той е познайникът ми. Това означава, че работата му е да се притеснява за такива неща. Също така означава, че ако нещо ме глодди отвътре, понякога работата му е да го извади на преден план. Но не ми харесваше много. Не ми харесваше да мисля за това и особено не ми харесваше, че Лойош може да се окаже прав.

Ако не можеш да се довериш на собствените си мисли, какво ти остава?

„Ъ, това помогна ли, шефе?“

„Не, но и не навреди. Все едно, виното беше калпаво“.

Слязох нания етаж да взема метла и да почистя счупените стъклца. Петната вино по стената оставил — реших, че ще е добре да ми напомнят, макар да не бях много сигурен за какво точно.

Ами ако Лойош се окажеше прав? Ако всичко в главата ми бе насадено там от богинята демон по нейни лични съображения — съображения, на които вече не се доверявах, ако изобщо се бях доверявал някога? Или ако беше просто продукт на илюзорна логика и изкривени възприятия?

А ако цялото ми време минеше в такива притеснения и не можех да предприема нищо?

Е, добре. Все някога щяхме да си разчистим сметките с богинята демон. Но засега...

„Прав си, шефе. Не биваше да го повдигам тоя въпрос“.

„Не се притеснявай, Лойош. Ти просто изрази с думи мислите ми. Продължаваме напред. Време е да се лее кръв. И ако част от кръвта се окаже моя, така да бъде“.

Извадих камите си и ги наточих.

Утрешният ден се очертаваше интересен.

12.

ПИЛЕШКО С ШАЛОТИ

Михи прибра чиниите за салата и ни доля вино. Знаех само в най-общи линии какво предстои — щеше да е някаква птица. Едно време поднасяха традиционния угоен петел в сос с източняшки червен пипер, птица със сливов сос, фазан с пълнеж от трюфели, скирда във винен сос и онова, което в „При Валабар“ скромно наричаха...

— Пилешко с шалоти — провъзгласи Михи, докато поднасяше платото.

— Какво е шалоти? — попита Телнан.

— Нещо като дребен лук — поясни Михи, преди да съм успял да кажа същото.

Докато ни сервираше, парата лъхна към ноздрите ми като подканяща ръка.

Не мога да ви кажа всичко затова как го приготвят, но знам, че включва обезкостено и обелено от кожицата пиле (което е необично — във „Валабар“ обикновено предпочитат птичите блюда да са с костите и кожата), след това нарязано, запържено на тиган в масло с накълцан чесън, шалоти и вкусната (въпреки името си) имперска гъба. Има сол, разбира се, и съм напълно сигурен, че има бял пипер. Заливат го със сос, но се опасявам, че може да ви кажа за соса съвсем малко, освен че е направен с пилешкото и затова повечето от вкусовете са същите, с малко домат, повсеместния източняшки червен пипер и вино.

Към пилешкото ни поднесоха запарени морковчета и малки червени грудки с претопено масло.

Налагаше се да опитам само по малко. Нямаше начин да изям всичко, ако смятах изобщо да вкуся от следващото блюдо. Но това е от онзи вид решения, които се налага да вземаш понякога — по-малко от едно нещо, за да можеш да имаш и от друго. Жалко, че всичките ми решения не са толкова безболезнени.

— Мм... много е добро — заяви Телнан след първата хапка.

— Да — отвърнах. — Добро е, да.

Известно време се хранехме мълчаливо. Общувах задушевно с пилешкото — лекото щипване на езика, изненадата на гъбата, начинът, по който леката нотка от виното и червеният пипер се съчетаваха с шалотите. Отделни вкусове, които внезапно се сливаха в устата и образуваха удивителна комбинация, неприсъща за отделните части, но след няколко хапки осъзнаваш, че е съществувала през цялото време.

Дали Телнан правеше същото възхитително откритие, не можех да знам. Реших, че съм доволен, че е с мен. Наистина е приятно да споделиш ядене, дори с някой сравнително непознат. И определено бях имал не толкова приятна компания на маса. Жегна ме за миг мисълта, че никога не бях споделял ядене с лейди Тилдра, а вече не бе възможно. Зачудих се дали тя може да изпитва косвено удоволствие.

— Смяташ ли, че храната се услажда на оръжието ти, Телнан?

— Мм?

— Искам да кажа, ти изпитваш удоволствие от яденето, нали?

— О, да! Това блюдо е страховитно!

— Добре, имаш я тази връзка с оръжието. Знаеш ли дали то е способно да сподели удоволствието от...

— О, разбирам. — Телнан се намръщи. — Никога не съм се замислял за това. Може би. Връзката ми с Мракоубиец съвсем не е толкова...

— Мракоубиец?

— Мечът ми се нарича Мракоубиец.

— Какво му е сериолското име?

— Мм... Мисля, че беше нещо като... — Издаде звук, който — ако бе по-сilen — щеше да накара персонала да си помисли, че някой от нас се е задавил до смърт.

— Добре. А това какво точно означава?

— Според Сетра означава приблизително „Топоси за различни нива на енергия от различни фази на съществуване“.

— Топоси за различни... Как са стигнали от това до Мракоубиец?

— О, не са. Наричам го Мракоубиец, защото ми харесва как звучи. Опасно, злокобно и прочие.

Опасно, злокобно и прочие.

— Добре.

Което така и не ми каза дали Лейди Тилдра е способна да изпита наслада от моето наслаждение от храната. Надявах се да може. Е, може би някой ден щях да го разбера.

На другата сутрин се събудих бързо. Бързо, но не както го правя, когато Лойош писне предупредително или когато чуя някакъв звук, който ме кара да посегна за оръжие, а бързо, в смисъл че моментално бях съвсем буден и мислех: „Днес приключвам с чакането. Днес мога да се задвижа. Днес мога да започна да действам“.

Виждате ли, всичко е до контраста: обикновено не се възбуждам толкова само защото ми предстои да се набутам в ситуация, в която може да ме накълчат на съставните ми части. И, разбира се, в корема ми имаше елемент на страх. Но след толкова дни досадна работа, която презирям, беше истинско облекчение да знам, че най-после влизам в действие. Почти можех да разбера какво изпитва един дракон преди битка или дзур преди дуел. Или сигурно не можех, но си мислех, че мога, а това беше почти толкова добре.

„Днес сме в настроение, а, шефе?“

„Добро настроение, Лойош. За първи път от толкова време, че не държа да си спомням“.

„Не знам дали да го повярвам. Е, какво ще правим най-напред?“

„Убиваме богинята демон“.

След кратко мълчание той отвърна:

„Шефе, по всяко друго време щях да кажа «ха-ха». Но...“

„И сега можеш да кажеш «ха-ха». Всъщност не сме готови да светнем богинята...“

„Добре!“

„... днес“.

„Тогава какво правим?“

Очертах плана си. Не последва никакъв коментар колко е глупав. Тъй като всеки път в миналото, когато ми беше казвал, че плановете

ми са глупави, бях оцелявал, фактът, че този му хареса, ме попритесни. Напъхах разни неща в една торба, метнах я на рамо и излязох.

Като първа и неотложна задача, тръгнах в ранното утро по улицата и си купих от количката топъл лангош. Отбих се в гостилницата отсреща и изпих чаша посредствена клава. Не мислете, че се оплаквам от кладата — изпих си я с най-голямо удоволствие. Споменът за живот без капка клава все още беше пресен в ума ми.

Но пък лангошът беше чудесен.

Излязох от гостилницата и заобиколих зад нея.

„Лойош...?“

„Чисто е, шефе. Никой не те наблюдава“.

Сандор отиде в едно спретнато вързопче зад контейнера за смет и Влад се върна за няколко часа. Лойош и Роуца се появиха, изчакаха заряни неловко с много пляскане на криле, докато си наглася наметалото, след което кацнаха на раменете ми.

„Радвам се да те видя, шефе“.

„Хубаво е, че се върна“.

Опипах да се уверя, че това и онова са леснодостъпни и достатъчно разхлабени за измъкване, след което казах:

„Добре. Да почваме“.

Лейди Тилдра, с потръпващата ѝ по крака ми кания, почти сякаш се съгласи.

Пътят до площад Фалворт беше дълъг, повечето по моста Петата миля. Въздухът беше свеж, с прохладата от океана и без следа от вонята на кланиците.

„Винаги е най-добре да те убият в хубав ден, а, шефе?“

„Така вече бива. Липсваше ми цинизмът ти“.

В един момент забелязах, че си тананикам, и спрях.

Лойош и Роуца се редуваха да преливат над мен, завъртаха в кръг и понякога кацваха на раменете ми. Имах чувството, че Роуца също се радва, че отново е с мен. Аз също се радвах. Почесах я под брадичката.

„Добре, Лойош. Акцията се задейства на хълма Фалворт“.

„Мислех, че ще идем до онова място на Хармония“.

„Точно така. Това първо. Но акцията не започва, преди да сме стигнали Фалворт“.

„О. Значи мога да подремна през първата част?“

„Всъщност би могъл. Но просто за всеки случай...“

„Ясно, шефе. Е, сега какво?“

„Сега ще прекараме няколко убийствено скучни часа“.

„Нямам търпение“.

И бях прав при това. Мястото го намерих съвсем лесно, на Хармония, на четвърт миля североизточно от Шестте къшета, заех позиция на улицата срещу номер четири, скрих се в сянката и зачаках. Лойош заобиколи до другата врата. И той зачака. Около три часа и малко повече. Това получаваш, когато започваш рано сутрин.

„Да сверим това, шефе: източняк, малко по-висок от тебе, гладко обръснат, къса руса коса, златна халка на лявото ухо, носи нещо като къс меч в кафява кожена ножница“.

„Нашият човек. Точка за Ушичките. Значи излезе през задния?“

„Да, и тръгва на север“.

„Тръгвам. Не го изпускатай“.

„Няма“.

Задържах се на петдесетина крачки зад Юзеф. Улиците криволичеха твърде много, за да го виждам, но Лойош го правеше вместо мен. Първото му спиране не ми вършеше работа — просто застана на средата на улицата и заговори с някого в един вход. Нищо. Имах достатъчно време.

Запъти се към пазара Ристал, което не беше изненада. Някъде на средата на пътя се отби в една ковачница.

„Какво мислиш, Лойош?“

„Може пък просто да му трябват пирони“.

„В смисъл, смяташ ли, че мястото е подходящо?“

„Отвън изглежда добре. Няма много движение поне“.

Всъщност вече бях направил предположението, че не му трябват пирони. Лойош и Роуца кацнаха на раменете ми, докато влизах в дюкяна, две минути след Юзеф. Когато пристъпих вътре, не държах оръжие, защото, първо, мога да извадя някое достатъчно бързо, ако се наложи, и защото, второ, веднъж, преди много време, влязох в едно място размахал оръжие и налетях право на двама от гвардията Феникс, които изобщо не помислиха, че е смешно.

Четири стени без таван и врата в дъното, която трябваше да води до жилището; и макар и без таван, горещината ме удари веднага. Ковашката пещ беше огромна и грееше оранжево, имаше две дълги маси, по една от всяка страна, и бяха пълни с оръжия. Извинете,

сечива. Ковачът — предполагам поне, че беше ковач; във всеки случай носеше престиилка — имаше маслинена кожа, спретнато подрязана брада и светли сини очи. Щом тези очи се изместиха към мен, кимнах за поздрав и казах:

— Трябва да поговоря с този приятел. Би ли имал нещо против да ни оставиш насаме за минутка?

Юзеф се извърна.

— Ти за какъв се мис...

Цапардосах го достатъчно силно, за да залитне, и докато се съвземе, държах нож на гърлото му — хубав стилет с педя и малко острие и адски гаден зъл връх. Ковачът се оттегли през вратата в дъното. Малка частица от мен отбеляза, че това ме забавлява повече, отколкото би трябало.

— Ей сега ще свършим — казах на вратата, през която бе излязъл ковачът.

Миришеше на сяра и въглени. Главата на Юзеф беше извита възможно по-назад от ножа и ме гледаше свирепо. Казах му:

— Как я караш, Юзеф? Аз съм Влад. Тук съм само за да ти дам малко информация. И не ме гледай така свирепо, ножът е на твоето гърло. Когато твоят нож е на моето, тогава можеш да ме гледаш свирепо. Както казах, имам малко информация за теб. Искаш ли да я чуеш, или искаш да разбереш дали мога да погъделичкам черепа ти отвътре?

— Добре, казвай — отвърна той сърдито.

— Трябва да си намериш честна работа. Или друг вид нечестна работа. Щото схемата ти за пазара Ристал приключва точно в този момент. Кажи на съдружниците си, освен ако не държиш аз да им го кажа.

— Ти за какъв се... — започна да се повтаря той.

Натиснах лекичко, колкото да го принудя да си извие главата още по-назад и да му цепна малко кожа.

— А, не. Ти не говориш. Говоря аз. Ще говориш само когато те питам.

Покашлях се и продължих:

— Та както казах, далаверата тук приключи. Не е нужно да казваш на търговците, ще го разберат. И не е нужно да казваш на джерега, който те е вкарал в това — аз ще се погрижа сам.

Трепване в погледа? О, да. Без друго го знаех, но потвърждението беше приятно.

— Сега на въпроса ми. Кой е? Трябва ми име и ми трябва да знам къде мога да го намеря.

Той се поколеба. Съвсем леко отдръпнах ножа от гърлото му, преди да го ударя в корема с лявата си ръка. После, щом се преви на две, го цапнах отстрани по лицето с дръжката на ножа. Лойош излетя от рамото ми и изпърха за миг в лицето му, преди да кацне на пода пред него и да изсъска.

— Извинявам се — казах. — Не те чух добре. Как каза, че се казвал?

Той се закашля, което не беше отговор, но не го ударих пак. Изплю малко кръв и рече:

— Ще те...

И го изритах в лицето. Оказа се по-корав, отколкото очаквах, но ритникът го пречупи.

— Вааски.

— Как се свързваш с него?

Поколеба се само за секунда.

— Задната стая на „Клончето“. На хълма Фалворт.

— Добре. Сега ме чуй. Ще поговоря с твоя приятел Вааски. Ако се окаже, че ме очаква, ще се върна тука и ще декорирам пазар Ристал с червата ти. Докато приключи разговора с него, би могъл да решиш да се разкараш от града, защото ще му кажа името ти, а това може да го подразни, ако остане жив.

— Ах, ти...

Вдигнах крак да го изритам отново и той мълкна.

Казах:

— В случай че още не си схванал, не ми харесваш много. Погодбре ще е да не ми даваш повод да те харесвам още по-малко. Чувствай се свободен да кажеш на приятелчетата си за мен обаче. Ако напуснат града, ще ми спестят работа. А ако тръгнат подире ми, ще ми е толкова забавно, че няма да се сърдя за допълнителната работа.

Лойош се върна на рамото ми. Обърнах гръб на Юзеф и излязох.

Южна Адриланка миришеше необичайно приятно.

„Шефе, знаеш ли, че си голям катил?“

„Мда“.

„По-лошото е, че ти харесва“.

„Да“.

„Липсваше ти да си катил през всичките тези години, нали?“

„Да“.

„Гордея се, че те познавам“.

„Мхм“.

Тръгнах на запад, докато не намерих отворен пазар. Взех си клава от уличния продавач и платих няколко медника отгоре за чаша, в която да я изпия. Стоях си и я пиех. Съвсем на открито. Приличах на себе си, с два джерега на раменете. Клавата бе чудесна.

„Та това беше лесната част, така ли, шефе?“

„Изнервен ли си?“

Роуца помръдна на лявото ми рамо.

„Малко“ — отвърна Лойош.

„За какво?“

„Че стоим тук така“.

„Добре. Ще вървим тогава“.

Така че тръгнахме: безцелно, но все на запад, като от време на време завивахме леко на север. Все още беше рано, а не допусках, че Вааски е от ранобудния тип. Аз поне не бях от него, докато бях в Организацията.

„Шефе, можеш ли да ми обясниш нещо?“

„Вероятно не, но ще се опитам“.

„Нарочно ли оставяш време на източняка да направи онова, което му каза да не прави?“

„Искаш да кажеш, време да предупреди Вааски ли? Да“.

„Тази част от плана не ми я обясни“.

„Беше моментно хрумване“.

„Нещо против да ми кажеш защо?“

„Не мисля, че мога да го обясня“.

„Хм“.

„Ще пробвам обаче. Първо, искам да знам дали ще го направи. В смисъл, ако Юзеф наистина съобщи на Вааски, това ще ми каже дали има лоялност или може би просто, че Юзеф го е страх повече от Вааски, отколкото от мен. Трябва да зная това“.

„Срещу нищожната цена да влезеш в капан?“

„Хе. Все едно не сме го правили преди!“

„Не преднамерено. Добре, не често пъти преднамерено“.

„Второ... ох, трудно е да се обясни“.

„Надяваш се да ти падне възможност да убиеш някого?“

„Не точно“.

„Надяваш се някой да се опита да те убие?“

„Това е по-близо“.

„Шефе...“

„Като изритах онзи гадняр в лицето, се настървих, Лойош. Трябва ми обаче повече от стръв“.

„Не разбирам“.

„Знам“.

„Но не ми харесва“.

„Знам“.

„Не ти е присъщо да взимаш решения, основани на...“

„Знам. Чувствал ли си се някога полуzasпал и да не си сигулен дали сънуващ, или не?“

„Аз не сънувам, шефе“.

„Е, казах ти, че е трудно да се обясни“.

„Шефе...“

„Работата е, че ако си в положение, в което не знаеш дали сънуващ, се опитваш да се събудиш, за да разбереш“.

„Ще се доверя на думата ти“.

„И ако не подейства, играеш го, все едно че наистина се случва, защото какъв друг избор имаш?“

„Полузаспал не е добър момент за взимане на решения“.

„Да съм казал, че е“.

„Това вече малко ме успокоява“.

„Освен това все още има да се събере полезна информация. Тъй че си има и практическа страна“.

„Ясно. Полезна информация. Добре, шефе“.

„Но пък бих могъл да ида при богинята демон, да размахам Лейди Тилдра в лицето ѝ и да кажа: «Ти ми създаде този проблем, хайде оправи го». Да ти кажа, идеята богинята демон да се появи насред заседание на Съвета и да вика джерег в пътя ми допада“.

„И на мен, шефе. Но се съмнявам, че е практична“.

„Мда. Не знам как да стигна до Залите ѝ, това първо“.

„Това ме успокоява“.

„Ъ... всъщност може би знам“.

„Шефе...“

„Спокойно, Лойош“.

Спрях за още една клава, изпих я и дадох евтината чаша на един стар просяк с два медника вътре. Из Южна Адриланка има доста просяци. Никога не съм виждал обаче просяци в Града. Може би драгарите ги избиват. Не бих го изключил.

Повървях известно време безцелно по улиците. В момента просто си мислех да дам време на Бааски сам да се появи. Сега като си помисля, може би съм изкушавал съдбата и джерег. Но никой не ми налетя.

„Мъча се да решава дали да се прехвърля до Града и да проведа този разговор“.

„Шефе, какъв е смисълът да вадиш оръжие, преди да имаш цел?“

„Имам цел, Лойош!“

„О. Не знаех“.

„Работата е, че с това нещата наистина ще почнат да никнат“.

„Вярно е“.

„Разчетът на времето ще стане сложен“.

„Да, ще стане“.

„Особено след като не знам колко време ще му отнеме на, ъъ, оръжието. В смисъл, нямам представа. Ден? Година. Нещо по средата?“

„Е, винаги можеш да му кажеш да го направи бързо“.

„Не ми се прави на смешен“.

„От теб се уча, шефе“.

„А и наистина, когато изчисляваш как ще реагира някой на нещо, никога не си сигурен. Искам да кажа, мисля, че знам какво ще направи, но ако греша?“

„Да. Ако“.

„Тъй че се мъча да решава...“

„Уплашен си, нали, шефе?“

„Не точно уплашен. По-скоро нервен“.

„Аха“.

Повъртях това-онова в главата си. Беше два следобед. Накрая казах:

„Добре, Лойош. Да тръгваме“.

„Към Града?“

„Не. Тази част ще я отложим“.

„О, забавната част“.

„Мда“.

Роуца и Лойош излетяха във въздуха и потеглихме.

Хълмът Фалворт се издига над Каменния мост, по който, някой ми го каза веднъж, би минала императрицата, ако изобщо реши да мине през реката. Тук елитът на източниците живее близо, или поне не много далече от драгарите в онова странно междинно състояние в живота, когато те са готови да отъркат рамене с нас. Срещал съм някои от тях. Те са предимно криота и цалмот, с по малко йорич тук-там. Странни са. За източниците, които живеят на хълма Фалворт, те са или искрено дружелюбни, или въодушевено се преструват. За други източници те са по-лоши и от типичния благородник дракон, ако можете да си го представите.

„Каква е играта, шефе?“

„Имат стъклен прозорец“.

„Значи са богати“.

„Да. С Роуца готови ли сте да счупите прозорец?“

„Става“.

„Сигурен ли си? Не забравяй...“

„Мога да го направя, шефе“.

„Добре. Ще те държа в течение докъде съм. Колкото по-добър разчет, толкова по-скучно ще е“.

„Аз съм за скучното“.

„Ставаме двама“.

Между улиците Крушова градина и Плавей, които излизат на пазара Фалворт, има голяма четвъртита сграда от червен камък, която дава под наем помещения за различен бизнес. На първия етаж има пивница с някакво парче дърво, нарисувано на табелата. Мисля, че истинското име на гостилницата е „Плавей“, но всички я наричат „Клончето“. Хубаво заведение: тапицирани пейки и столове около маси от здраво дърво, офорти на всички фенери, такива неща.

Качих се по няколкото стъпала и влязох. Гостилничарят ми се намръщи и сигурно щеше да каже нещо, в смисъл че не е разрешено за източници, но го изгледах, преди да е успял да отвори уста, и

предполагам, че премисли. Освен това не седнах. Тръгнах направо към задното помещение и дръпнах завесата на страна.

„Право до задното и през...“

„Видях, шефе“.

Двама драгари седяха на една маса над нещо като счетоводна книга.

Единият вдигна глава.

— Ти пък кой си?

Което щеше да е интересен въпрос, ако все още бях Сандор.

— Ти си Вааски, нали?

— Чу какво те попитах.

— Пратеник съм.

— От?

— От приятеля ти Юзеф.

— Кой?

Изведнъж се притесних: изглеждаше искрен.

— Юзеф — повторих. — Източнякът от пазара Ристал.

— А, да. Какво иска?

— Каза, че операцията е приключила и че напуска града.

Вааски се намръщи.

— Защо?

— Защото иначе ще пострада.

— Ще пострада?

— Аха.

„Сега, Лойош“.

„Идваме“.

— От кого?

— От мен.

Усмихнах се.

Очите му се присвиха и внезапно ме споходи чувството, че може да ме е познал. После завесите се раздвижаха и Лойош и Роуца влетяха вътре. Или по-скоро Роуца влетя. Щях да попитам Лойош къде е, но нещата се разиграха бързо.

Двамата станаха и Роуца налетя в лицето на приятеля на Вааски, който изгуби равновесие и падна отново в стола си. Бълснах Вааски с рамо, извадих нож и го забих в другия. Улучих го под сърцето, оставил ножа там и се обърнах към Вааски. Беше като танц. Доста плавен.

Дръпнах Лейди Тилдра и щом я извадих, усетих внезапен прилив на непобедимост. Трябаше да се погрижа да не вярвам на този прилив — можеше да ме вкара в неприятност. Но този път поне изглеждаше оправдан: Вааски изграчи тънко, съвсем не като джерег, и потрепери.

Чух се да казвам: „Пусни я!“ и едва тогава осъзнах, че държи кама.

Не се поколеба. Просто я пусна.

Лейди Тилдра, мила и твърда в ръката ми, беше станала малко по-къса и много по-широва — оръжие за рязане на гърло. Идеално за ситуацията. Какво съвпадение, нали?

Казах:

— Ако засека само намек, че някой от двама ви опитва физически контакт, ще ви взема душите.

Вааски заслужаваше възхищение: не трепна дори. Приятелят му простена, но беше заради парчето стомана, щръкнало от него. Хвърлих му бегъл поглед и го успокоих:

— Ще живееш.

Той понечи да отвърне нещо, но се закашля и по устните му изби червеникава пяна. Може и да не бях прав.

„Лойош...“

„Идвам, шефе. Добре ли си?“

„При мен всичко е наред“. — Така — казах на Вааски; — Сега трябва да поговорим. Аз съм...

— Знам кой си.

— Добре. Това спестява време.

Лойош влетя в стаята и кацна на дясното ми рамо. Роуца зае позиция на лявото.

„Какво стана?“

„Нищо.“

„Усетих нещо. Не можех да обърна внимание, но ти беше...“

„Не се притеснявай за това, шефе“. — Огледах мълчаливо Вааски, докато премислях нещата.

„Оплете се в завесата, нали?“

„Млъкни, шефе“. — „Дръж ги под око, Лойош. Трябва да знам, ако някой от двамата опита физически контакт“.

„Държа ги“.

„Никакви завеси няма на пътя“.

„Млъкни, шефе“.

— Добре, милорд Вааски — казах. — Имаме проблем, двамата с теб.

Той ме изгледа гневно. Или може би свирепо. Никога не съм бил много сигурен в разликата.

— Възхищавам се на хитрината ти — казах му. — Но не мога да позволя това да се случи. По лични причини.

— Ти си толкова умрял, Талтош, че едва ли си струва да говоря с теб.

— Да, вероятно си прав. Но трябва да свърша някои неща, преди да опъна петалата. И вероятно не искаш да ги направя на теб.

— Добре де. Говори.

— Точно затова съм дошъл.

Покашлях се.

— Както казах, операцията приключи. От този момент сте разкарани от Южна Адриланка. Знам за кого работиш, между другото, и това не ме плаши. Малко неща ме плашат в този момент, след като, както сам каза, бездруго вече съм си умрял.

— Казвай каквото имаш да казваш и да приключваме.

— Стиска ти, лорд Вааски, признавам ти го.

— Спести ми комплиментите си, мъртвецо.

Само за секунда ми се дощя да го пробода. Но не го направих, а той знаеше, че няма да го направя, тъй че...

— Казваш на боса си, че... не. Казваш на боса си да каже на боса си, че Южна Адриланка е извън играта. За теб и за Лявата ръка. Всички операции на джерег тук спират. Каквото източняците искат да правят тук, си го правят.

— Да бе, Талтош. И той ще послуша, защото го казваш ти, така ли?

— Не, ще послуша, защото съм много убедителен и защото ще е много по-евтино да се откаже.

— И ти ще го убедиш в това?

— Да.

— Добре де, ще му предам.

— Междувременно се разкарваш оттук. Ако те видя отново от тая страна на реката, няма нужда да ти обяснявам какво ще се случи, нали?

Очите му отбягваха моите.

— Няма. Мисля, че съм наясно за това.

— Хубаво. Погрижи се за съдружника си. Изглежда неразположен.

Обърнах му гръб и излязох. Плавно.

„Лойош?“

„Не помръдват“.

„Добре, значи е чисто. Хайде навън. И внимателно със завесата“.

Минах през помещението. Домакинът хвърли поглед към мен и набързо извърна очи. Клиентите — трима-четирима — също внимаваха да не поглеждат в моя посока. Беше точно като след убийство, само дето бе отнело повече време и никой не беше умрял. Е, освен ако приятелят на Вааски не се предадеше.

Излязох на улицата. Лойош и Роуца излетяха през счупения прозорец и се върнаха при мен.

Почувствах се гузно за прозореца.

Бързо тръгнах обратно на изток. Лойош рече:

„Оцеляхме“.

„Да. Притеснен ли беше?“

„Аз? Разбира се, че не, шефе“.

„Аз бях. Рискован ход беше“.

„Добре, признавам, че ако вътре имаше още двама, можеше да стане интересно“.

Върнах се в Шестте къщета и намерих нещата на Сандор точно където ги бях оставил. Лойош ме увери, че няма никой наоколо, тъй че си ги облякох отново, не без известно съжаление, смесено с чувство на облекчение.

Добре, определено бях отпушил бента. Сега предстоеше да видя чии ниви ще се наводнят.

13.

ВИНО ДЕСКАНИ(ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

Ако следваши препоръките на сервитьора, нещо, което почти винаги правя във „Балабар“, виното, което върви със салатата, е и виното, което съпровожда птичето блюдо. Всъщност не знам причината за това, макар да допускам, че вероятно има нещо общо с преходите.

В едно добро ядене преходите са важни независимо дали вкусът има съвсем деликатни разлики спрямо предишния, както между рибата и гъния корен, където маслото и лимонът определят вкуса, ши разликите са драстични, както между салатата и пилешкото.

В този случай виното осигуряваше приемствеността и напомняше на устата ми, че колкото и да се променят нещата, и колкото и един момент да е напълно различен от предишния, те все пак са моменти в един непрестанен поток, продукт на всичко станало досега и пораждащи онова, което ще последва: задържашата се студенина на виното, съчетана ту с пълнотата на червено, ту с елегантността на бяло, която ни кара легко да се отдръпнем от неустоимото настояще на пилешкото и прогласява вечния контекст на живот или ядене.

Мда, ако все още не сте го разбрали, яденето ме настройва философски. Поетично също така. Примирайте се.

Но искам да подчертая нещо: виното, което пиете със салатата, е различно от виното, което пиете с птичето блюдо. Едно и също е, но това, което се случва на небцето ви, е толкова различно, че и виното е различно. Както когато поздравите определен господин с едни и същи думи и един и същи тон предишния ден и в деня, в който сте се съгласили да го светнете: контекстът променя важността на поздрава.

Различието в храната правеше и виното различно; променяше всичко.

— Това е доста добро — отбеляза Телнан.

Не беше толкова поетичен като мен.

Липсата на поредно ястие е част от яденето, също както паузите между нотите са част от музиката. Всъщност последната част нямаше и да я знам, ако не беше ми го казал Айбин. Но мога да удостоверя, че е вярно за едно добро ядене.

След птичето знаеш какво предстои, защото е точно това, което всъщност си поръчал — преди половин живот сякаш. Поръчката ти си седи закътана някъде в ума ти през цялото ядене. Всяка глътка, всяка хапка е била наслаждение сама по себе си и същевременно подгответка за предстоящото.

По този начин, разбира се, в „При Валабар“ те карат да поизчакаш, докато си пиеш виното, което върви с птичето блюдо.

Разчистват масата, като ти оставят половин бутилка вино и чашите. След това намиnavат и ти дават съвсем нов комплект прибори. Не мога да се сетя за никаква друга причина да го правят, освен че бавят преднамерено, за подсилване на напрежението. Ако това е причината, мога само да кажа, че действа. Нови чинии, нови поставки, нови чаши за вино. Звукът — тих, но безпогрешен — от всеки поставен на масата прибор е като музика. Или, предполагам, като онова, което би била музиката за хора, изпитващи към нея същото, каквото аз към храната.

— Какво следва? — попита Телнан.

— Каквото си поръчал.

— О.

Той се намръщи.

— Вече не помня какво съм поръчал.

— Тогава получаваш удоволствието да бъдеш изненадан.

Той кимна.

— Върши работа.

— Приемаш с охота това, което предстои, нали?

— Не е ли така с всеки?

— Не в смисъла, който имам предвид.

— А-а. Мисля, че разбрах.

— Това типично ли е за дзур, или си е просто твоя черта?

Той примига. Не мисля, че знаеше отговора. Накрая се спря на:

— Защо искаш да знаеш?

— Хубав въпрос. Не съм сигурен.

— Опитваш се да разбереш какво е да си благородник дзур, нали?

— Може би да.

— Защо?

— Телнан...

— Мм?

— Опитваш ли се да разбереш какво е да си, ами, като мен?

— Разбира се.

— Защо?

— Мое право си е.

— О. Добре.

„Добре, Лойош. Готови ли сме за нова дълга разходка“.

„Ние ще летим, ако е все едно за теб. Къде отиваме?“

„В Града“.

„О. Време ли е за онази задачка?“

„Крайно време, мисля“.

„И кой отива? Ти или Сандор?“

„Сандор. Не мисля, че аз бих се справил“.

„Точно това си мислех и аз“.

Минахме през реката по Каменния мост, което удължи доста ходенето. Все едно, нямах какво друго да правя. Денят бе студен и вятърът малко щипеше, но ми беше приятно да холя с новите ботуши. Когато бях напуснал града, с джерег по петите и с объркан живот, трябваше да отделя време да си взема нови ботуши. Но сега нещата бяха различни. Сега животът ми беше объркан, а джерег бяха по петите ми.

Мда.

Някои пътници по Каменния мост ми хвърляха бегли погледи, но държах очите си наведени и нищо не се случи. Каменният мост, разправят, бил най-старият от мостовете, свързващи двете части на Града. Определено е най-тесният и в днешно време най-малко използваният. Не знам защо е поставен там, където е, освен ако двете части на града не са се разраснали в различни посоки от предвижданото. Което е нелогично — човек би си помислил, че щом мостът е вдигнат, тъкмо той би трявало да предопредели как ще расте

Градът. Но това е било много отдавна и просто отива в списъка на нещата, които не разбирам.

Мостът винаги е вдъхвал стабилност обаче. Какво повече може да иска човек?

Заобиколих Имперския дворец отдалече — по-точно крилото на джерег, отчасти заради казаното от Кийра. Не съм съвсем освободен от предразсъдъци. Лойош бе милостив и се въздържа от коментари по въпроса.

На свечеряване тръгнах по улица Долен Кийрон и през стария си квартал. Настръхнах. Доловях, че и Лойош е още по-нащрек. Непрекъснато ми се искаше да отпусна ръка на дръжката на Лейди Тилдра, но успях да се сдържа.

Още по-трудно беше да не спра пред стария си офис и да позяпам малко към него. Отново устоях. Направо влязох вътре: безвреден източник, който и норска не може да застраши, това бях аз. Или по-скоро Сандор.

Мисля, че след два месеца в ролята на Сандор би трябвало да си прережа гърлото.

Собственикът на билкарския дюкян вежливо ме попита какво ще желая. Това беше удовлетворително. Явно няколкото години работа за източник бяха оставили следа. Отвърнах му с широка усмивка:

— Търся нещо за подарък за чичо ми.

Не реагира веднага. От друга страна, фразата не беше чак толкова необичайна. Попита:

— Какви билки пие обикновено?

Покашлях се и повторих, много бавно:

— Търся нещо за подарък за чичо ми.

— О! — Зяпна ме, но дори и втораченият поглед не можа да пробие през маскировката. Което беше странно — не беше кой знае каква маскировка. — Какъв точно подарък имате предвид?

— Всичко, което продавате, би било идеално.

Той ме изгледа странно и рече:

— Не сме използвали тоя шифър от три години.

— О. Съжалявам. Кой е нови... не, все едно. Извинявай.

Той кимна и минах покрай него в следващата стая.

Играта „шереба“ си вървеше и можех да се закълна, че същите пънове си бяха в същите столове, в същите пози, със същите купчини

монети, натрупани по същия начин, както при последното ми влизане тук. Ако бях погледнал лицата им, несъмнено щях да видя разлики, но не си струваше. Дежурният „мускул“ ми хвърли поглед. Посочих многозначително към отсрещната врата и леко кривнах глава. Той ми кимна и отидох до стълбището.

Непознат джерег стоеше облегнат на стената на горната площадка. Спрях на средата и казах:

- Крейгар вътре ли е?
- Така мисля. За кого да кажа...
- Кажи му, че е дошъл един със съобщение от Кийра Крадлата.

Той почти се ококори и мисля, че си спечелих известно уважение.

Изкачих познатите стъпала и ми хрумна, че това място, някогашният ми кабинет, е може би единственото учреждение в Империята, където един източник би могъл да очаква, че ще се отнесат с него вежливо. Като завещание, можеше и да е по-зле.

Не познавах типа, който седеше зад някогашното бюро на Мелестав, преди Мелестав да се поддаде на изкушението. Кимна ми и рече:

- Оная врата. Влизай направо.

Да, позната ми беше „оная врата“. Някога беше моята врата. За около половин секунда изпитах раздразнение, че Крейгар е заел кабинета ми, после осъзнах колко е нелепо. Много внимателно огледах, щом влязох, и ето го и него, седнал зад бюрото и ме гледа с универсалната си самодоволна усмивка, за разлика от самодоволната усмивка при разпознаване.

- Аз съм Крейгар — каза ми. — Сядай. Носиш съобщение от...
- Мда, излъгах за тая част. Нещо против да затворя вратата?

— Влад!

Приех го за „да“ и затворих вратата.

— Какво си...

— Нещо против да отвориш прозореца, Крейгар?

— Защо? О!

Отвори прозореца. Лойош и Роуца влетяха и заеха позиции на раменете ми. Лойош изсъска за поздрав към Крейгар, който затвори прозореца след тях.

— Добре дошъл, Влад. Какво си...

— Ти — прекъснах го — си просто най-потайният кучи син, когото познавам.

— Какво съм направил пък сега?

— Това, което си правил от години и така и не си ми го казвал.

— Ъ... Влад, не съм сигурен, че...

— Кажи на собственика, че товарът му е готов и че може би ще му трябва повече място, за да складира всичко.

Челюстта на Крейгар увисна, което ми донесе малко удовлетворение.

— Как си... Не знам кой въпрос да задам първо.

Кимнах и казах:

— Животът ми често е такъв.

— Влад...

— Добре, можем да се върнем на въпросите ти след малко.

Първо имам една работа за теб.

— Каква?

— Да възложиш поръчка.

— Каква поръчка?

— Кажи на собственика...

— В смисъл, сериозен ли си за това?

— Какво те кара да мислиш, че се шегувам?

— Мм, добре. Сериозен си. Трябва да... Циците на Вийра, Влад!

Просто идваш тук и... Добре. Имаш ли име?

— Сандор.

— Добре, къде го намирам този Сандор?

— Не, не. Това е моето име. Докато съм маскиран.

— Това маскировка ли е? Мислех, че просто си променил кройката на дрехите си.

— Млъкни — предложих му.

— Хубава барета обаче. Стои ти.

— Млъкни.

— Добре де, хубаво, вече знам как да те наричам, докато не отговаряш на въпроса ми.

— Искаш да кажеш името на обекта.

— Да, може да е от полза.

— Критнак. Магьосничка. Лявата ръка.

— Добре. Някаква друга информация?

— Сестра й е мъртва.

— Ясно. Това важно ли е?

— Съмнявам се.

— Какво друго?

— Много е добра. Успя да ме намери, когато не би трябало да може.

— Сигурен съм, че това ще го стресне. Нещо друго?

— Откога си му свръзка, Крейгар?

— Около, ъъ, деветдесет години някъде.

— Как се запозна с него?

— Един общ приятел ни запозна.

— Приятел? Мислех, че Алийра не може да те понася.

Той се изкиска.

— Едно на нула за теб, Влад.

— Крейгар, не ми ли каза веднъж, с безкрайно много думи, че не знаеш как може да се стигне до Марио?

— Ъъ, не помня да съм казвал такова нещо. Може само да съм намекнал.

— Хе.

— Но също така го попитах дали иска да се включи тогава — добави той. — Не искаше.

— Защо не?

— Изобщо не помислих да го питам. Обикновено не го правя.

— Добре.

— Изчакай тук — каза Крейгар. — Трябва да свърша една работа.

— Става.

Седнах да чакам.

„Мислиш ли, че ще го направи, шефе?“

„Искаш да кажеш, вместо да изтича да си вземе наградата за главата ми?“

„Да.“.

„Вярвам му. А ти?“

„Да, но най-вече защото ако не занесе съобщението на Марио, Марио ще го убие“.

„Правилно“.

Погледнах отворената врата и се зачудих дали да не я затворя. Но не, това вече не беше моят кабинет. Огледах се. Липсваше ми, да. Може би не чак толкова много, но ми липсваше.

— Добре, Влад. Сега мога ли да задавам въпроси?

Подскочих почти до тавана и изгледах Крейгар свирепо.

— Не питай защо така и не съм те убил, защото не мисля, че знам отговора.

Той се усмихна. Може би така и не го бях убил, защото бе единственият, който винаги знаеше кога се шегувам.

„Ами аз?“

„Ти ми се върза дори вчера“.

— Е, та къде беше, Влад?

— Имаш предвид последните няколко години?

— Е, не, имах предвид последните няколко дни. Но съм любопитен и за последните няколко години също.

— Къде ли не. Връщах се в Изтока, бях на северозапад... навсякъде.

— Ясно. Но тия няколко дни... О. Бил си в Южна Адриланка, обикалял си по улиците като източняк.

— Точно така. Свикна ли да въртиш нещата?

— Обичам парите.

— Да, тази част е приятна. Някакви проблеми?

— Да намеря някой толкова глупав, че да е готов да прави за мен това, което винаги правех за теб.

— Трудна работа, а?

Той кимна и попита:

— Е, та какво викаш, че става? Не съм чувал...

— Работил си за Марио през цялото това време, потайно копеле.

— Е, да.

Поклатих глава.

— А най-лошото е, че всъщност те забавлява, че съм толкова смаян.

Той се усмихна невинно.

— Кучи син! — възкликах.

— Означава ли това, че няма да ми кажеш какво става?

— Наистина ли държиш да се забъркаш в работите ми повече, отколкото вече си?

Той сви рамене.

— Защо не?

— Ами, първо, защото ще те убият.

— Добре. След това какво?

— Най-вероятно това ще е всичко.

— Значи само едно, което да ме притеснява? Не е толкова много.

— От колко време казваш, че си свръзка на Марио?

— Около деветдесет години. И предпочитам израза „бизнес агент“.

— Имаш предвид пратеник.

— Нещо такова, да.

Поклатих глава и въздъхнах.

— Та какъв е планът, Влад?

Погледах го мълчаливо. Той се намръщи.

— Влад, чудиш се дали можеш да ми се довериш ли?

— Всъщност не.

— Хубаво.

— Знам, че мога да ти се доверя. Имам обаче сериозни притеснения, че може да те убият.

— Защо? Преди нямаше.

— Това е различно и го знаеш.

— Кое му е толкова различното?

— Това, че е моргантско. И е целият проклет джерег. И е замесена Лявата ръка. Мен ме няма. Духнал съм оттук. Ако научат, че си с мен в това и го преживееш, после и ти ще трябва да духнеш. Не можеш да се върнеш и да продължиш бизнеса.

— Това не е ли мое решение?

— Не е толкова просто.

— Просто е.

— Не и за мен.

— Защото усложняваш всичко.

— О. Това ли ми е проблемът?

— Един от многото.

— Ще ми дадеш ли целия списък?

Той се ухили.

— Само ако помолиш.

Въздъхнах.

— Задвижих неща, които не мога да контролирам. Започнаха неща. Аз...

— Току-що ли? С моята задача?

— Малко преди това всъщност. Всичко се съсредоточава около Южна Адриланка.

— Да, това го разбрах.

— А знаеш ли защо?

Усмихна се щастливо.

— Представа нямам.

— Първо, Терион.

— Какво Терион?

— Натиска се за първото място на Съвета.

— Добре. И?

— Включил е помощта на Лявата ръка.

— Как го е направил?

— Любовницата му е от тях.

— Аха. И как мисли да се натисне за първото място?

— Като наложи контрол на Южна Адриланка.

— Защо там?

— Това е най-рентабилният район за свиване. Вече се борят за него. Имам предвид джерег. Тоест Дясната ръка.

— Трупове появяват ли се?

— Не. Но една от страните се опита да започне малко предприятие сред източняците. Дребна операция, но ако беше тръгнало, можеше евентуално да раздразни Лявата ръка и да им попречи на бизнеса там.

— Можеше?

— Потуших го в зародиш, така да се каже.

— Добре, значи Терион.

— Доколкото знам. А съм почти убеден, че го знам добре.

— И връзката на Терион с Лявата ръка е любовницата му. Коя е... чакай. Критнак.

— Да.

— Терион няма да се зарадва.

— С малко късмет, Терион няма да е жив.

— Взел си му мярката?

— Да.

— Как?

— Обичайното.

— Влад, обичайното не включва защита от Лявата ръка.

— Те не го защитават, Крейгар. Просто му помогат да вземе Южна Адриланка.

— Откъде знаеш?

— Ами...

Намръщих се.

Мамка му.

— Проклет да си, Крейгар.

— Аз ли?

— Ти. Преди да кажеш това, си мислех, че имам план.

— А-ха. Като оня, дето открил, че стените му са кухи, когато видял една катерица да си прави гнездо в тях, и рекъл: „Проклета катерица, мислех си, че си имам хубав дом, докато не се появи“.

— Точно така, да. Мислех си, че имам план.

— Адски добър при това. Кой точно проблем откри току-що?

— Маскиран съм.

— Тъй че?

— Тъй че типът, който се опитвам да изкарам от бърлогата му, няма да може да ме намери.

— А следващият план?

— Има една къща в Южна Адриланка, на Улицата на чужденците. Лявата ръка движи операциите си от нея. Мислех си да вляза и да видя колко гърла мога да прережа, преди да ме свалят.

— Хмм. Обезсърчени сме, така ли?

— Малко.

— Какво ще кажеш за резервен план, в случай че ти дойде умът, преди да опиташ тоя?

— Измисли ли нещо?

— Не. Плановете са твоят ресор. Моят е разбиването им.

— Добре. Радвам се, че уредихме разпределението на труда.

Като изключим, че седеше на моята страна на бюрото, усещането бе съвсем като по-рано. Щях да му се насладя повече, ако не бях толкова зает с усилието да измисля как да се измъкна от кашата, в която се бях забъркал.

След няколко минути размишление казах:

— Нещата вече са задвижени. Трябва да разкараме Терион. Щом светнem любовницата му, Лявата ръка ще ме подгони, в добавка към всички останали. — Въздъхнах. — Тъжно е. Всички искат смъртта ми.

— Вярно си е.

— А съм такъв страхотен тип.

— И това е вярно. Всички го казват. Можеш ли да ми кажеш защо всъщност си се забъркал в това?

— Заради Коути — отвърнах.

— О.

Имаше неща, които не обсъждахме с Крейгар, и Коути беше повечето от тях. Той се покашля в умерено неловкото мълчание и рече:

— Добре. Значи ти трябва нов план.

— Всъщност може би просто една-две малки модификации в стария.

— Какво имаш предвид?

— Да те помоля за помощ.

Крейгар се усмихна. Изглеждаше доволен. Понякога му се чудех.

— Искаш да разбера кой в Съвета току-що се е изнервил, че схемата му в Южна Адриланка е била провалена.

— Да. Можеш ли да го направиш, без никой да разбере, че работиш за мен?

— Не бери грижа.

Изругах наум.

— Нещо друго? — попита Крейгар.

— Може би...

— Да?

— Можеш ли да намериш Терион?

— Предполагам. Но може да отнеме време.

— Добре. Просто се постарай никой да не разбере, че го търсиш.

— И как точно си представяш, че мога да направя това?

— Не знам. Никога не съм знал как точно работиш. Просто се погрижи никой да не разбере.

Той само ме гледаше.

— Проклятие, Крейгар, не схваща ли? Не разбиращ ли в какво се забъркваш? Ако научат, че ми помагаш, ще те убият.

— Ами...

— Ще те убият, Крейгар. Не знам как ще те намерят, но ще те намерят и ще те убият. Няма да живея с това на съвестта си. Ако не можеш да измислиш как да го намериш, без да разберат, че го търсиш, изобщо не го търси.

— И ще си го намериш ти, така ли? Как?

— Ще измисля начин.

— Хм.

— Това не е отговор. Искам съгласие.

— Вече не работя за теб. — Той се ухили. — Не можеш да ми заповядваш.

Намерих приложение на няколко по-изобретателни ругатни, които бях научил от един орка, с когото бях пътувал за кратко. Крейгар ме изчака търпеливо да свърша.

— Предполагам, че заплахата да те убия ще е контрапродуктивна — казах накрая.

— А изпълнението ѝ ще е съвсем неуместно.

— Мда. — Пръстите ми забарарабаниха по облегалката на стола. После се отпуснах.

— Добре. Да се върнем в началото и да огледаме нещата отново. Той кимна и зачака.

— Какво става, ако убия Терион?

— Не получава шефския стол в Съвета. Има правила за умрелите...

— Мда. Друго какво?

— Не знам кой го получава. Вероятно Демона. А може би не.

— А Южна Адриланка?

— Какво Южна Адриланка?

— Кой я гушва?

— Без Терион предполагам, че Лявата ръка ще се разкарят. Може би ще я гушне тоя, дето вземе мястото. Или пък ще я даде на някой, който го е подкрепил.

— Да, така би трябало да стане. Друго какво?

— Ами, няма да се опитват да те убият повече, отколкото вече се опитват, тъй че никаква промяна в това отношение.

— Позна.

— Влад, ако наистина искаш да ти помогна, трябва да имам поясна идея какво става.

— Да, знам.

— Непрекъснато казваш „задвижени са неща“, но не казваш какви неща.

Кимнах.

— Е, няма ли да ми кажеш?

— Не ми се ще.

— Влад...

— Добре. — Вдишах дълбоко. — Лявата ръка, изглежда...

— Изглежда?

— Крейгар, давам ти най-добрите си предположения. Ако ще ми искаш твърди доказателства, по-добре да спрем.

— Ясно. Давай нататък.

— Лявата ръка, изглежда, подкрепя Терион в домогването му за Съвета, защото любовницата му е от тях. Те — Лявата ръка — се опитват да поемат бизнеса в Южна Адриланка, защото смятат, че това ще наклони везните в полза на Терион. Следи ли мисълта ми дотук?

— Не е трудно.

— Радвам се. Сега идва забавното.

— О, отдавна чаках за забавното.

— Е, какво става, когато хвърлиш силите си срещу определена част от вражеските линии?

— Влад, със Сетра ли си си губил времето?

— Добре, извинявай. Но пък Терион всъщност е нахлул в Южна Адриланка и можем да я погледнем като бойно поле.

— Хубаво. А другият замесен. Оня, за който се очаква да разбера. Как те намирам, щом разбера?

— Хмм. Хубав въпрос. Има един обущар, Якуб. Остави бележка при него.

— Сигурен ли си, че няма да я прочете?

— Смешен си.

— Знам. Значи казваш, че Южна Адриланка е станала бойно поле. И тъй, докато изкарваш от бърлогата оня тип...

— Точно. И в същото време тъкмо съм дал поръчката на Марио...

— Да убие любовницата на Терион.

— Аха.

— Значи научаваш кой движи операцията в Южна Адриланка и убиваш Терион, объркваш и Лявата ръка, когато Марио убие онай магьосничка... ъъ, и после какво?

— Това е проблемът. Вече не съм сигурен.

— А ако направиш всичко това и оставиш Терион жив?

— Това какво ми носи?

— Дава ти сила да се пазариш.

— Как... О, вярно. Още някой заинтересован.

— Ще имаш какво да им дадеш.

— Може би си прав.

— И премахва проблема как точно да стигнеш до него, преди някой друг да е стигнал до теб.

— Да, тоя проблем още не бях го решил.

— Значи се спирате на този вариант?

— Признавам, че има доста добри страни...

— Но?

— Но всъщност ми се ще да убия Терион. Гадно копеле е.

— Гадни копелета бол.

— Мда. Прав си, знаеш ли. Това просто може да се окаже най-добрият вариант да измъкна Коути от цялото мазало.

— Дава ти лост, но как ще го използваш...

— А, това вече съм го измислил.

— Тъй ли? Е, сега вече ме заинтригува. Какъв е великият план?

— Това е по другата ти част.

— А-ха.

— И поне още едно лице ще трябва да научи, че работиш с мен.

— Добре.

— А това няма да е безопасно.

— Схванах го.

— Добре. Уреди ми среща с Демона.

Той ме гледаше безизразно.

— Ще го убиеш ли?

— Не.

— Попитах просто защото съм сигурен, че той ще те убие.

— Да.

— Ти... добре.

— Ще го направиш ли?

— Да.
— Не веднага.
— А кога?
— Трябва да изчакаме нещата да се поразбъркат.
— Имаш предвид, да се разчуе.
— Мда.
— А ще се получи ли?
— Може би.
— Избор на време и място, а?
— Да.
Той се ухили.
— Хубаво е отново да се работи с теб, Влад.
— Надявам се все още да си във форма да кажеш това след два дни.

Той кимна замислено.

— Да, би било добре... А, между другото...

— Да?

— Какво получавам за това?

— Ще те черпя едно ядене във „Валабар“.

— Става — каза Крейгар.

14.

ТЕЛЕШКИ ГЪРДИ

Телнан поклати глава в почуда.

— *Как могат да правят толкова хубава храна?*

— *Всъщност не е чак толкова трудно — отвърнах му. — Стига да знаеш как да направиш пиперения сос и да си гений.*

Тъкмо му бях подал малка хапка от телешкото ми. Изражението му бе на човек, който току-що е открил, че храната може да бъде сюблимна. Да, познавах това изражение и завиждах на въодушевлението му.

Пообщувах си известно време с гърдите, което ме ангажира твърде много, за да завиждам. Малко по-късно той попита:

— *Как се прави пипереният сос?*

— *Наистина ли държиш да знаеш?*

— *Щом е свързано с това, да, определено.*

— *Стапяш две лъжици гъша мас, разбъркваши няколко лъжици стрит на прах източняшки червен пипер. Разбъркваши, но не го оставяш да загори. Получаваш наситен пиперен вкус.*

— *О. Да, много е наситено. Направо е...*

Търсеше думата.

— *Сюблимно — предложих му.*

— *Да.*

Започват с телешките гърди. Не знам какви точно връзки имат, но телешкото им винаги е такова, каквото дори дядо ми не успяваше да намери. Основния сос го правят с лук, чесън, източен червен пипер, сол и съвсем малко домат. И накрая пипереният сос с горчива сметана. В общи линии, това е.

Удивително, нали? Толкова просто и елементарно — и такъв ефект. Тук някъде има поука.

Върнах се в Южна Адриланка безопасно и тръгнах по познатите ми улици към Двора на Донър. Тук нямаше много хора, а малкото, които имаше, не обръщаха никакво внимание на безобидния дребен Сандор.

„Шефе, какво правим?“

„Сега е моментът, в който убивам богинята демон“.

„Сега е моментът, в който ме уверяваш, че не се шегуваш“.

„Ще се върна след малко. Не се отдалечавай“.

Извадих Лейди Тилдра.

„Шефе, какво...“

Положих я на олтара.

Нещо затрептя някъде вътре и извън мен, със стържещ звук и усещане, което не беше болезнено, но като че ли трябваше да бъде. Последва пауза с неизвестна продължителност, в която виждах само едно ужасно яркосиньо, а когато то помръкна, дясната ми ръка май трябваше да се е превърнала в златно блещукащо копие, което почти моментално се преобрази просто в ръката ми, все още държаща Лейди Тилдра.

— Здрави, богиньо — казах.

Получи се по-добре, отколкото бях очаквал: стоях в Залите й точно както ги помнех, а тя беше може би на четири стъпки от мен, И Богоубиец бе оголен в ръката ми. Забелязах как се отпусна леко, докато ме гледаше.

— Не знаех, че можеш да правиш това. Трябва да се погрижа да запечатам този портал.

— Ако имаш шанс.

— Ако имаше намерение да ме убиеш, нямаше да ми говориш — отвърна ми тя.

— Все още не е много късно.

— Не се пазаря със смъртни.

— Дори смъртни, които имат силата да те унищожат?

— Особено с тях.

— Върши ли ти работа тази политика?

— Зависи. Къде ти е познайникът?

— Остана си в реалния свят. Гледа да хвърка по-далече от гнева ти.

— Умно. Та какво пъхна чеп под седлото ти?

— Какво под кое?

— Прощавай. Все те мисля за фенариец. Какво сложи щръбка на ножа ти?

— Някои спомени се върнаха.

— Откъде?

— Оттам, където си ги била скътала.

— Аз? Много ме надценяваш, фенариецо. Или подценяваш.

— Не мисля. Запомнил съм, че бъркаше в главата ми.

— Не бях аз...

— Лъжеш.

— ... точно. И не ме наричай лъжкиня. И би ли имал нещо против да прибереш това нещо?

— Предпочитам да си ми е в ръката. Вдъхва ми повече увереност.

— Дори с него, не вярвам, че можеш да ми навредиш. Не и тук, не и след като ми даде време да се подготвя. А за тези няколко мига имах време да се подготвя.

— Може би си права. Вероятно не мога да ти навредя. Но докато обмисляме този въпрос, хайде да си побъбрим малко. Искам да знам какво стана със спомените ми. С мисловните ми процеси. Искам да знам какво ми направи и защо. И освен ако не държиш да пробваме онова „може би“...

— Талтош Владимир, не можеш да влезеш в Пътеките на мъртвите и да очакваш едновременно да съхраниш всичките усещания, които си получил, и да запазиш разсъдъка си. Намесих се, за да те предпазя да не полузееш.

— Тук има нещо повече, богиньо.

— Да речем.

— Е?

— Какво „е“?

— Имаш план за мен. Или съм част от план, който включва още нещо, нещо твърде мащабно, за да мога да го проумея, и твърде деликатно, за да ми го довериш, и твърде важно за мен, за да рискуваш.

— Не е невъзможно.

— Кажи ми за него. Нека да го разбера. Довери ми го. Поеми риска. Един от нас трябва да поеме риск. Ако ти не щеш, ще го

направя аз.

Погледа ме замислено, както аз бих погледал замислено телешки гърди, в които се каня да забия едни остри неща. Беше по-висока от драгар, което означаваше много по-висока от мен. Лицето ѝ беше скулесто, тъмната ѝ коса изтеглена назад и имаше по една става повече на всеки пръст. Най-сетне проговори:

— Казах всичко, което смяtam да кажа, и заплахите ти не ще ме принудят да кажа повече. Опиташ ли се да изпълниш заканата си, ще те унищожа напълно. Ти си в моите Зали, източняко. Не ме принуждавай да ти показвам на какво съм способна.

Беше странно. Усещах онзи ужасен гняв в корема си. Исках да проверя за онова „може би“. Исках го по най-лошия начин. Беше ми все едно дали аз ще я докопам, или тя ще ме довърши, просто исках веселбата да започне. Но ставаше и още нещо. Нещо, което задържаше капака. Нещо, което опази гласа ми спокоен. Нещо, което...

Нещо, което бе Лейди Тилдра.

И някак си сякаш от разстояние се зачудих дали се радвам, или съжалявам, че беше тук.

— Дължиш ми, богиньо. Не съм сигурен за какво или колко, но ми дължиш.

— Въпрос на гледна точка. Има и други.

— Богиньо, сред моя народ се разказват истории за теб и дженойните.

— Какво по-точно?

— Би ли се отнесла с мен така, както те с теб? Или очакваш да реагирам другояче?

— Не си го и помисляй. Слушайте са съвсем различни.

— Струва ми се, че...

— Но от друга страна...

Замълчах и изчаках да продължи.

— Възхищавам се на куражка ти да дойдеш тук така — каза тя след малко. — Не е типично за теб.

— Напоследък общувам с дзур.

— Но не дойде, за да ме унищожиш. Какво всъщност искаш?

— Обяснение.

— Знаеш, че няма да го получиш. Какво искаш?

— Аз...

— Не ме разигравай, Талтош Владимир. Трябва ти помош, а си твърде ядосан, за да ме помолиш за нея, както е редно. Добре, склонна съм да ти помогна по няколко причини, най-вече защото, както знаеш, имам планове за теб. Но трябва да ми съдействаш. Трябва да ми кажеш какво точно искаш. Иначе не мога да го направя.

— Богиньо, не ме познаваш толкова добре, колкото си вярваш.

— Наистина ли възнамеряваш да ме убиеш?

— Как мислиш?

— Какво желаеш от мен?

— Не сме приключили с това, между другото.

— Знам го по-добре от теб. Междувременно, какво искаш?

Всъщност не бях мислил за това. Но...

— Не съм сигурен. Ако взема, че вляза в една къща, пълна с магьоснички от Лявата ръка, всички решени да ме убият, би ли могла да ме защитиш?

— Не мога да се меся във вътрешните дела на Великите домове.

— Страхотно.

— Не пряко поне.

Усмихна се, богинята му с богиня.

— Ако знаеш някой косвен метод да ме измъкнеш оттам жив, ще се радвам да го чуя. Мислел съм си за разбиване на телепортен блок.

— Не, това би било пряко.

— Предполагам, че божествената поява е изключена?

— Боя се, че да.

— Е, тогава какво?

— Доста добра съм в прашането на сънища.

— Мда. Пращала си ми няколко, нали?

— Да.

— Последният ме отпрати на Изток и ми струва един пръст.

— Той не беше последният.

— О.

— Е? Какво ще кажеш?

— Май схващам накъде клониш.

— И?

— Става.

— Тогава ще те върна.

— Добре, кажи ми какво ще...

Дотам успях да стигна, преди Залите на Вийра около мен да изчезнат и да се озова пред олтара ѝ в Южна Адриланка.

15. КНЕДЛИ

Баща ми прекарваше часове и часове, мъчейки се да ме научи как да правя хубави кнедли, но предполагам, че просто има нещо, за чието правене не съм скроен. От друга страна, дори да бяха добри, нямаше да притежават съвършената консистенция на кнедлите във „Валабар“.

Номерът с кнедлите, повече от може би всичко друго, което съм се опитвал да приготвя, е, че изискват търпение: търпение сместа да се получи точно както трябва, търпение да пуснеш всяка отделна кнедла, търпение да ги извадиш от водата в подходящия момент. Обикновено влагах почти същото количество труд в подготовката да светна някой тип, но предполагам, че това ми е доставяло повече удоволствие, или нещо такова.

След като отделям толкова много време в правенето на аналогии между убийство и готовене, редно е да се спра малко на търпението, защото то наистина е ключов фактор и в двете. Странно, но преди да вляза в този занаят бях смятал, че по природа съм нетърпелива личност. Okаза се, че стане ли дума за извършване на убийство, нямам проблем да седя и да чакам съвършения момент, преди да ударя, или да стоя някъде навън и да наблюдавам някого, или да следя някой тип дни наред, докато науча всеки негов ход.

Не знам защо съм способен да проявя огромно търпение с някои неща, а с други ставам припрын, нервен и накрая просто изругавам наум и заявявам, че задачата е изпълнена, или се самоубеждавам, че резултатът е достатъчно добър.

С готовенето и убиването всъщност не бива да има „достатъчно добър“ резултат. Трябва да достигнеш толкова близо до съвършенството, колкото е възможно, или да си намериш друга работа. Което всъщност направих.

Гледах мълчаливо Телнан, докато се трудеше над своята кетна, придвижена от валабарско зеле, за което бих могъл да кажа много,

ако съм склонен. Едно от изкуствата при съставянето на блюдо — изкуство, което във „Валабар“ са усвоили до съвършенство — е в определянето кое върви добре с какво. Предполагам, че е като избора на подходящо оръжие за финализирането на някого — съчетава се с всички други фактори като особените умения на индивида и подходящото време и място.

Тъй че ето ви още една прилика между убиването и готовното, която да подкрепи разсъжденията ми за нуждата от търпение, когато правиш смърт или кнедли. Но това са разсъжденията ми сега — много след онова ядене и всичко, което го последва. Тогава просто се хранех и изобщо не мислех за убийство — въпреки че може да ми е минала през ума някоя мисъл как така и не съм успял да направя кнедли толкова добре, че да задоволят баща ми. Или самия мен, впрочем.

Наградата за това, че си направил кнедлите добре, е в това, че разполагаш със съвършената гарнитура за телешки гърди по валабарски. В смисъл, захапваш кнедлата и получаваш взрив в устата от чистия сос, който е поела. Великолепно е.

Единственият проблем е, че към този момент наистина трябва да позадържиш темпото — вече е имало твърде много храна за твърде кратко време и много ясно осъзнаваш, че скоро ще стигнеш до края на възможностите си.

Мисля, че Телнан направи няколко коментара, които не чух; или ги чух, но вече не ги помня. Мисля, че бяха за начина, по който сосовете се съчетават с кетната, но не съм сигурен. Покрай телешкото и кнедлите просто не можех да обърна достатъчно внимание.

Друго сходство, ако щете, между извършването на убийство и отдаването на върховно удоволствие: и двете изискват пълна съсредоточеност.

„Шефе!“

„Проклятие!“

„Какво има, шефе?“

„Всичко е наред, Лойош“.

„Ако още веднъж го направиш това, ще те ухапя. В смисъл много, много силно“.

„Разбрано. Колко време ме нямаше?“

„Цяла вечност. Почти час“.

Проверих по Глобуса. Беше ме нямало около двайсет минути.

„Добре. Да се прибираме вкъщи“.

Върнах се в светая светих на стаята си и се настаних да чакам. Чакането продължи около три минути, преди да осъзная, че седенето и неправенето на нищо ще ме побърка.

„Знаеш ли, може да продължи дни, шефе“.

„Или седмици“.

„Не можеш просто да обикаляш седмици“.

„Няма просто да обикалям. Наумил съм си цел“.

„О, добре. Накъде тогава?“

„Нанякъде“.

Излязох навън и тръгнах нанякъде, с Лойош и Роуца над мен, но много близо. Лойош май беше изнервен.

От този ден си спомням най-вече лица, подминати на улицата. Лицата на източници, от моя народ: стари и млади, един, който изглеждаше доволен от нещо, двама, които изглеждаха нещастни, неколцина, които изглеждаха умислени, други двама, които се озъртаха. Един тип, приблизително на моята възраст, улови погледа ми и ми кимна. Изобщо не помня къде ги видях или какво правех — просто вървях, предполагам. Но помня лицата.

— Има един момент — беше ми казал Телнан — в който или нападаш с всичко, с което разполагаш, или правиш нещо друго. Този момент, точно преди да си поел отговорността, е моментът, в който научаваш кой си.

— Добре — бях му отвърнал. — А ако не се харесаш?

Беше се засмял, все едно че се бях пошегувал с него. Но това, което трябваше да го попитам, бе как преживяваш междуинните секунди, часове или дни, които водят до този момент? Ако го видех отново, щях да го попитам, но отговорът едва ли щеше да ми свърши работа. Каквото и да бях, все пак не бях дзур.

„Та кажи ми, шефе. Смяташ ли просто да се мотаеш из Южна Адриланка колкото там дни или седмици се наложи?“

„Общо взето, да“.

„О, каква радост!“

Няколко часа по-късно свърнах към пазара Ристал. Беше пълно с хора, които купуваха и продаваха разни неща. Тъй че поне тази част от операцията действаше. Взех си пликче ядки *пикен* и ги дъвчех, докато вървях. Пикените не растат близо до Адриланка, внасят ги от, мм, отнякъде. Безумно скъпи са. Мисля, че затова ги харесвам толкова.

По някое време се върнах в стаята си и поспах малко.

След това държах кама, после Лойош ми каза, че всичко е наред, после Лойош изрева и тогава се събудих. Беше едно от онези неща, където споменът ми няма нищо общо с реално случилото се, само че сега започваха да ме притесняват повече от някога. Дали беше заради Вийра, или всеки минава през това, когато познайникът му го събуди посред нощ, за да го предупреди, че някой се опитва да го убие, само за да каже след това не, не се притеснявай, това е просто твойят приятел убиец?

Хмм. Нека го перифразирам.

Но пък я по-добре да го прескоча.

„Марио е — каза Лойош. — Съжалявам, че те изплаших“.

„По-добре е от алтернативата“.

На глас казах:

— Влез, Марио.

Завесата се отмести и той влезе. Запалих лампата и посочих стола.

Той седна и каза:

— Извинявай, ако съм те събудил.

— Не спях. Какво има?

— Приключи.

Прозях се и кимнах.

— Мм?

— Приключи.

— При... О! — Съредоточих се върху това. — Какво стана?

— Моля?

Покашлях се.

— Какво се говори на улицата? Или какво ще се говори?

— О. — Той помисли малко. — Магьосничката е била смъртоносно промущена от неизвестно лице или лица в момента на появата ѝ от телепорт посред нощ на площад Дай'бани близо до

Имперския дворец. Причината за смъртта е единичен удар с широк нож, нанесен в тила и прерязал гръбначния стълб. Свидетели не е имало. Без съмнение, след дълго и задълбочено разследване, гвардията Феникс ще свият рамене и ще кажат: „Марио го е направил“. — Не се подсмихна самодоволно, което сто на сто изискваше голяма сдържаност.

— А-ха — казах. — Схващам. Не, чакай. При появата ѝ от телепорт?

— Естествено. Винаги има един миг на дезориентация, когато си...

— Да, но ти как... Все едно.

Марио се усмихна.

— Благодаря — казах му.

— Това е най-малкото, което бих могъл да направя при тези обстоятелства. Нещо друго да ти трябва?

Виж, това беше въпрос.

— Да ти се е искало да светнеш целия дом Джерег? И половината Лява ръка?

— Понякога да, знаеш ли.

Кимнах.

— Уважавам разбиранията ти.

— Нещо, което да ти трябва в границите на разумното?

— Освен с масово клане на джерег, не мисля, че това може да се разреши като накараш някого да стане мъртвец.

— Мда, някои неща са така. Странно, нали?

— Понякога ми е трудно да го повярвам.

След като Марио напусна, се изтегнах на леглото.

„Утре, Лойош. Действаме утре“.

„Знам, шефе“.

На следващата сутрин не си губих времето. Станах и излязох за минути. Не че бързах толкова, но ми бяха омръзнали съмненията и съображенията. Отидох до Шестте къщета, зачаках там с вид на човек, който няма какво да прави, и наблюдавах. Докато наблюдавах, драснах бележка и я сгънах. От външната страна поставих адреса на офиса и указания как да се стигне дотам.

След около пет минути зърнах един кандидат и казах:

— Ей, момче. Ела тук.

Удостоен бях с подозрителния поглед на хлапак, на когото сигурно съм приличал, когато бях на девет.

— Ела тука — повторих. — Стига да обещаеш, че няма да ме набиеш.

Оказа се подходяща тактика. Приближи се към мен и му метнах един империал.

— Искаш ли още един?

Той зяпна монетата, завъртя я между пръстите си, прибра я в джоба и се ухили.

— Кой трябва да убия?

Гласът му не беше мутирал още. Беше облечен с памучна туника, която трябваше да е била синя преди много време, и кафяви вълнени панталони.

— Никога не убивай за по-малко от хилядарка — казах му. — Това е по-лесно.

— Какво искаш?

— Тичаш до Града и предаваш съобщение.

— Правил съм го.

— Не и за толкова много, обзalагам се.

Той сви рамене.

— Другия го получавам, когато се върна с отговор, нали?

— Правилно.

— А ако не ми даде отговор?

— Лош късмет.

— Добре. Тук ли ще бъдеш?

Кимнах и му връчих бележката.

— Можеш ли да четеш?

— Малко. — Намръщи се и огледа написаното, после кимна. —

Това го схванах.

— Хубаво. Ако се върнеш за по-малко от два часа, правя ги два империала.

Тръгна ходом само за да ми покаже колко е независим. Сигурен съм, че е драснал в мига, в който се скри от погледа ми. Хареса ми.

„Можех да ти спестя няколко империала, шефе“.

„Знам. Но точно сега искам да си наблизо“.

„Очакваш неприятност?“

„Не. Просто... Искам да си наблизо“.

„Добре“.

Прибрах се, прибрах всичко, което беше Влад, поне външно, в една торба, и казах довиждане на стаята. Каквото и да се случеше, нямаше да се върна тук. Тази част не ме натъжи.

Върнах се на Шестте къщета и си купих круша. Изядох я бавно. Оплакнах си ръцете на пазарната чешма и оставил медник за бедните, защото щеше да изглежда странно, ако не го бях направил.

Зърнах хлапето около минута преди то да ме зърне. Връчи ми бележка. Погледнах я, уверих се за подписа и му дадох два империала. Изгледа ме странно.

— Чудиш се какво общо може да има някой като мен с дома Джерег?

Хлапето кимна.

Усмихнах се. За кратко бях изкусен да го накарам да погледа, докато се превърна отново във Влад. Интересно. Защо трябваше да ми се иска да впечатля това улично хлапе? Може би наистина ми напомняше за мен самия. Но само му се усмихнах загадъчно и казах:

— Ще се видим пак.

— Едва ли — отвърна то. Предполагам, че държеше последната дума да е негова. Приличаше на мен, да.

Отдалечих се от пазара и намерих едно спокойно място, където да мога да проучава внимателно бележката.

„Влад има задна стая е Белия фенер знам мястото и ще ти осигури защита бъди там е шест часа Крейгар“.

„Окей, Лойош. Това е уредено“.

„Не го знам Белия фенер, шефе“.

„Аз знам къде е. И или се доверяваме на Крейгар, или не“.

„Имам ли право на глас?“

„Не“.

„Така си и мислех. Кой ще прехвърли реката?“

„Сандор“.

„Добре. Кога?“

„Сега“.

„Рано е“.

„Да. Тъй че може би просто все още не наблюдават мостовете“.

„По кой ще минем?“

„По Верижния“.

„Заштото е тясно или просто за да затрудним работата?“

„И двете, разбира се“.

Час по-късно бях минал по моста безопасно. Помислих дали да не ида до „Валабар“ и да изчакам там, но имаше много причини да не го правя. Най-вече защото не бе тайна колко го обичах и със сигурност щеше да е под наблюдение, след като се знаеше, че съм наблизо. Тъй че се върнах до Имперската библиотека, взех първата книга, която ми попадна, и почетох няколко часа.

Точно преди петия час напуснах библиотеката да си хвана карета — от онези, които обслужваха Двореца. Третият кочияш нямаше нищо против да вози източняк. Или поне източняк, който предлага да плати двойно и в аванс. Сандор се качи в каретата и дръпна перденцата. След четирийсет минути Влад слезе на сред площад Малак. Не погледнах кочияша, докато слизах; просто се изгубих в тълпата на пазара. Лойош и Роуца кацнаха на раменете ми.

„Имаш ли план кога влизаме, шефе?“

„Не“.

„А ние?“

„Искам ви и двамата с мен“.

Намерих място, от което да наблюдавам мястото, от което можеше да се наблюдава входната врата. Установих, че там няма никой, и смених мястото. Схванахте ли?

Станах отпуснат, спокоен и много по-уверен, отколкото налагаше ситуацията. В който момент осъзнах, че ръката ми се е отпуснала на дръжката на Лейди Тилдра. „Благодаря ти“, казах й наум и почти се изненадах, че не последва отговор. Какво беше имала предвид Сетра с онова за „събуждането“ й? Можеше да стане ужасно претъпкано в главата ми. Щеше да се наложи да ги накарам да се редуват. Сигурно щях да мога...

„Време е, Лойош“.

„Знам“.

Пресякох улицата с празни ръце, небрежно отпуснати, и влязох през входната врата, все едно че беше съвсем безопасно. Е, може и да не беше, но никой не ме нападна. Никой не ми обърна особено внимание дори.

Площад Малак не е от най-класните части на града. Не е от местата, където ще отидеш, ако искаш да отъркаш лакти с най-

високопоставените благородници. Изключението е една гостилиница с изключителен списък на вина и що-годе прилична храна. Няма табела, която да указва името на заведението, само един ярък бял фенер, който продължава да гори дори през деня.

Отвътре „Фенерът“ е с каменна облицовка със синя мозаична украса и няма нормални маси, а само някакви мънички, та да си сложиш пitiето до удобното кресло. За мен беше добро място, защото тук джерег изпъкват. Клиентелата е главно дракони, дзур, лиорни и тиаса. И аз изпъквах, но Демона също щеше да изпъква, както и всеки, докаран с неприятелски намерения към мен. Също тъй убийството на някого там вероятно щеше да предизвика повече раздразнение от страна на гвардията Феникс, отколкото на джерег им се искаше.

Щом влязох, събрах погледите на всички вътре. Това беше добре. Щеше да ме притесни всеки, който не ми е хвърлил някой и друг поглед. Тръгнах направо към дъното, където имаше две врати, една до друга. Погледнах домакина. Посочи ми дясната врата и влязох през нея.

Беше стая за частни посещения, добре осветена, без прозорци и най-важното, без никого вътре. Оставил вратата отворена и се настаних отстрани, откъдето можех да я виждам достатъчно добре, но без видимо да се поставям в идеална отбранителна позиция. Лойош и Роуца клечаха на раменете ми неподвижно и в очакване, като мен. Долових съмтен психичен шепот — говореха си нещо. От другото помещение се носеше постоянно тихо бръмчене от разговори. Никой не говори шумно в „Белият фенер“.

Проверих времето. Беше точно шест. Зачаках.

След около две минути един джерег, когото не познавах, влезе, направи се, че не ме вижда, очите му пробягаха по останалото из стаята, а след това кимна към вратата. След миг влезе Демона, последван от друг телохранител, който затвори вратата. Демона не беше се променил много. Не станах.

Той седна срещу мен и рече:

— Е, Влад?

— Няма ли първо да поръчаме пие?

— Говори.

— Не държиш да си общителен значи?

Изгледа ме, без да каже и дума.

— Жалко. А си мислех, че сме приятели.

— Говори — повтори той с интонация от типа „Това е последният път, в който ще го кажа, преди да наредя да те убият, и не ми пука какво сме се разбрали или какви може да са последствията, вмирисан говнян задник такъв“. Добър съм с интонациите.

— Цяла тайфа искат да вземат стол номер едно на Съвета. Аз...

— Кандидатствуваш за работата?

Изкисах се.

— Благодаря за предложението, но ще пасувам. Мисля да мина на суха стока.

— А-ха.

— Терион има подкрепата на Лявата ръка, по причини, в които няма нужда да навлизаме. Ти...

— Ти го направи! — избухна той.

Вдигнах вежда и не отвърнах. Той изсумтя:

— Добре. Продължавай.

— Мога да ти го дам.

— Можеш?

— Да.

— Как?

— Това си е моя работа.

— Ако мислиш, че това ще те измъкне от куката за онова, което направи...

— Не, не мисля. Измъкването ми от куката не е част от сделката. Но искам трийсет часа, просто за да мога да довърша това.

— Не говоря от името на дома Джерег.

— Трийсет часа от твоите хора.

— Това е по-възможно. Е, да чуем.

— Южна Адриланка.

— Какво Южна Адриланка?

— Искам джерег да не я пипат. Цялата.

— За колко дълго?

— Да речем... до края на следващото царуване на дракон.

— Доста дълго може да се окаже.

— Да.

— Едва ли ще си жив дотогава.

Изкисах се.

- Доста меко казано.
- Имах предвид, лорд Талтош, как очакваш да го наложиш?
- Вярвам ти.
- Не, не ми вярваш.
- Е, да, май си прав.
- Тогава?
- Имам приятели.
- Погледна ме и изчака.
- Допускам, че вече си чул за онази, дето са я светнали снощи.
Той сглоби няколко неща в ума си и кимна бавно.
- Разбирам.
- Мда.
- Ще свърши работа, предполагам. Много искаш обаче.
- Знам.
- Организацията там ще се разрасне сама и ще реват за някой,
който да я движи. Много работа ще е да се задържи джерег вън.
- И аз го виждам така. Но знаеш какво получаваш за това.
- Можеш да ми го дадеш, така ли?
- Така мисля.
- Мислиш.
- Кимнах и казах:
- И, разбира се, ако не се озовеш на място номер едно, не
плащащ.
- И животът ти не е част от сделката?
- Не е.
- Окей. Друго какво?
- Като част от оставянето на Южна Адриланка на мира
преговаряш с Лявата ръка. Те я въртят и...
- Жена ти. Там е цялата работа, нали?
- Мда.
- Добре. Чудех се защо се забъркваш в това. Вече знам.
- Аха.
- Набутвам се във всичко това заради нея.
- Да.
- Като герой дзур, дошъл да спаси девицата.
- Улучи.
- Тя как го приема?

— Не е твоя шибана работа.

— Така и предполагах.

— Е, разбрахме ли се?

— Ще съм съвсем честен. Не знам как мога да отзова Лявата ръка в момента. Не се подчиняват на никого.

— Да, но ако бъдат, мм, отзовани, както се изрази, мисля, че можеш да се договориш с тях да стоят настани и да не се бъркат.

Погледна ме замислено.

— Не знам какво си намислил, разбира се. Но ще зависи как точно ще бъдат отзовани.

— Съгласен.

— Ще ми кажеш ли?

— Не.

— Тогава не мога да ти отговоря, нали?

— Преговарям с тях.

— Преговаряш.

— Аха. Ако искаш, може да дойдеш на преговорите.

— О?

— Ще се срещна с тях някъде към седем.

— Къде?

— В Южна Адриланка. На Шестте къщета. Улицата на чужденците, номер единайсет. Срещата ни е там.

— И съм поканен?

— Да. Поне там започваме преговорите.

— А кога ще приключват тези преговори?

— Както казах, ще ми трябват около трийсет часа.

— Значи не мога да ти дам отговор преди това.

— Можеш, разбира се. Чу условието.

Той кимна замислено.

— Доста много искаш.

— Но и ти получаваш много.

— Така е.

— И както казах, чувствай се поканен.

— Мда. Бих могъл да намина.

Дадох му малко време да помисли. Отчасти съжалявах, че вече не съм в Организацията и не работя за тип като него. Животът щеше да е много по-прост.

След малко Демона кимна.

— Да, на трийсетте часа. И да, зависи как ще минат преговорите. Ако ми осигуриш поста, в Южна Адриланка няма да има външна намеса до края на следващото царуване на дома Дракон, ако не ме гътнат дотогава, което дойде първо.

— Така става.

— Знаеш, че ще е все едно, нали?

— Мм?

— Имам предвид, ако смяташ да помагаш на ония да...

— Не смяtam. А и за тях ще е по-лошo, освен ако не намерят някой, който знае как да върти такава операция по-ефективно.

Демона кимна и каза:

— Сигурно е страхотна жена.

— Да.

— Лошo, че нещата се обърнаха така, Влад. Щеше да ми е приятно да работиш за мен.

Кимнах.

— Желая ти късмет — каза той.

— Благодаря.

Демона стана и излезе с телохранителя си.

— Добре мина, Влад — каза Крейгар. — Е, ще можеш ли да го отиграеш?

— Надявам се.

16.

ЧЕРВЕНО ВИНО

Има едно място, през което минах, когато посетих Изтока преди две години... Някаква ливада, просната се под гол скалист склон, свършващ при гора. Не беше много голяма, но беше пълна с какви ли не хрести и цветя и се случи така, че попаднах там по време, когато всички те — рози, брекина, офица, мушна, детелина и какво ли не още — излъчваха особените си миризми.

Сетих се за нея, защото във виното, което Михи ни поднесе с телешкото, имаше нотки от всички тях.

Оставих чашата и отворих очи.

Михи ми смигна и се отдалечи, а Телнан отпи глътка вино, кимна и отбеляза:

— Върви добре с храната.

— Просто извадихме късмет.

Усмихна се. Само едно ядене и вече започващо да схваща чувството ми за хумор.

— Обзалахам се, че в това има цяло изкуство, нали? В смисъл, да избереш подходящото вино за всяко ястие.

— Има — отвърнах. — Не знам как го правят, но с удоволствие жъна плодовете.

— Мислиш ли, че можеш да хванеш разликата обаче? Имам предвид, между виното, което върви съвършено с яденето, и вино, което просто върви? Има ли, не знам как да го кажа, много повече удоволствие в това?

Всъщност трябваше да помисля над това, и не само за да се опитам да разбера въпроса му. Отвърнах:

— Има много неща, които не забелязваме, но които все пак са много важни.

— Да, вярно е — отрони събеседникът ми дзур. Помълча малко замислен и повтори: — Вярно е, наистина. — Сякаш бях казал нещо много дълбоко.

Оставих го да мисли, хапнах още малко телешко и казах:

— Охлаждат го съвсем малко, специално за мен, въпреки че не би трябвало да се сервира така. Не изстудено като бяло вино, но съвсем леко охладено. Просто смятам, че виното е по-хубаво, когато е леко охладено. За разлика от брендито.

— И от героизма — добави той и се ухили.

— Мм?

— Най-трудно е да си герой, когато трябва да го направиш хладно.

— Не те разбирам.

— Просто се пошегувах.

— А, добре.

— Вярно е обаче.

— Не те...

— Едно е да се хвърлиш в битка, когато врагът те превъзхожда числено и просто, нали разбираш, сечеш и вървиш напред по най-добрия възможен начин. Съвсем друго е, когато трябва просто да чакаш, всичко е против теб и няма кого всъщност да нападнеш. Всичките демони в главата ти те почват, готов си да се уплашиш при всеки повод, но все пак трябва да продължиш. Май не го описвам много добре.

— Не мисля, че съм попадал в подобна ситуация.

— Не е толкова забавно, колкото може да си помисли човек.

Кимнах и отпих глътка вино. Съвсем леко охладено, точно както го обичах.

— Бил си тук през цялото време?

Крейгар поклати глава.

— Закъснях.

— Помислих си, че ще го направиш. Очакваше ли да ми извърти номер?

— Влад, още не си излязъл оттук.

— Вярно.

— Аз ще изляза пръв.

— Също като в доброто старо време.

— Донякъде.

— Ей, Крейгар. Мъча се да си спомня нещо.

— Да?

— Всичките онези пъти, когато излизах през някоя врата и се чудех дали някой от другата страна не чака да ме светне, имаше ли някой?

— Имаш предвид дали някой те е дебнел, когато си се оглеждал дали някой те дебне? Не, доколкото си спомням, но може и да не съм бил наблизо.

— Това може да се окаже първият път, знаеш ли.

— Казваш го само защото си суеверен източник и смяташ, че ако го кажеш, няма да се случи.

— Точно така.

— Добър план.

И даже подейства. Поне никой не ме светна, докато излизах от „Фенера“.

— Сега какво? — попита Крейгар. — Гладен ли си? Трябва да хапнем нещо все пак.

— Ами да вземем да се върнем за още час-два?

Крейгар се изкиска и попита:

— В офиса?

— Бива.

Стигнахме без неприятности, но ще изльжа, ако кажа, че по пътя не бях изнервен.

Типът, който въртеше играта, ми кимна. Не забеляза Крейгар.

— Как го правиш? — попитах го, след като влязохме в стария ми кабинет и той се настани зад моето бюро.

— Кое?

— Как караш хората да се подчиняват на заповедите ти, след като дори не те виждат.

— О. Пиша много бележки.

— Опасно.

— Изгарят ги. И знаеш как е: обикновено в тях няма нищо уличаващо.

— Не знам, Крейгар. Достатъчно е само някой да...

— Искаш ли си работата, Влад?

— Не, благодаря.

— Тогава мълкни.

- Правилно. Млъквам.
- Какво правим по-нататък?
- Лявата ръка ме подгонва.
- Как им бягаш?
- Не бягам.

Изгледа ме мълчаливо. После попита:

- Оставяш ги да те спипат?
- Отивам при тях.
- Защо, ако мога да попитам?
- Не мога да ги оставя да ме гонят. Това, че ме гони джерег, е достатъчно лошо. Да ме гони и Лявата ръка...
- Почакай. Не искаш да те гонят, тъй че ще им се предадеш сам? В смисъл, от една страна изглежда логично, но...
- Може би изобщо не трябваше да се опитвам да го обяснявам.
- Мда, грешка. И къде се развива ситуацията?
- В една къща в Южна Адриланка. Лявата ръка е отседнала там, ако мога да се изразя така.
- Къде точно?
- Няма нужда да го знаеш.
- Къща пълна с магьоснички и ти просто влизаш?
- Изтеглям ги навън всъщност. И не са толкова много, колкото вчера по това време.
- Хмм. Гръб трябва ли ти?
- В това не можеш да помогнеш, освен ако не си по-добър чародей, отколкото съм мислел.
- И ти не си кой знае какъв чародей, Влад.
- Уредил съм помощ.
- Добре. Но ако ти трябва резервен нож, нямам нищо против да...
- Не, благодаря.
- Знаех, че ще кажеш така. Точно затова попитах.
- А-ха. Гладен ли си? Черпя.
- Какво ще кажеш да пратя някой да донесе нещо?
- Притеснен си да те виждат с мен публично?
- Ти нямаше ли да си?
- Е, щях.

Крейгар поръча супа от морски дарове от „Медальонът“. Донесоха я и я изядохме. Никога не бях ял в „Медальонът“, въпреки че не беше далече от офиса. Не знам защо така и не бях влизал там. Толкова по-зле. Хубава супа.

Докато се хранехме, Крейгар каза:

- Няма ли да ме попиташ за името, което поиска?
- Вече го имаш, така ли?
- Да, всъщност затова наминах там. Намирането на обущар в Южна Адриланка ми се стори излишен труд.
- Добре, впечатлен съм. И кой е той?
- Нилант.
- Чувал съм това име. Кой е?
- От Съвета. Контролира част от Южна Адриланка, тъй че сигурно се е сетил...
- Коя част?
- Товарният превоз.
- Товарният превоз? Какво има да му се контролира на превоза?
- Влад, не всичко, което се превозва, е съвсем законно.
- Не се ли оправят орка с това?
- Да. Но той ги купува, когато му потрябват. Освен това върти малко хазарт при кейовете.
- Добре. В такъв случай е обяснимо. Как реагира?
- На това, че му объркваш плановете? Ами, ако вече не се е опитвал да те убие като всички други в Организацията, сигурен съм, че ще започне. В общи линии нищо не се е променило.
- Да, това му е хубавото на положението ми: трудно е да стане по-зле.
- Не си прав. Можеш да го направиш и по-зле. Можеш да сенатикаш в ръцете на банда магъоснички, които искат да те убият. Това вече ще е по-зле.
- Никога не бих направил нещо толкова глупаво.
- Щом казваш. Е, предприемаме ли нещо?
- За кое?
- За него. За Нилант.
- А. — Замислих се. — Не. Нека мегони из Южна Адриланка. Не мисля, че има да играе кой знае каква роля повече.
- Добре.

Привършихме и оставихме съдовете на бюрото — добре де, на бюрото на Крейгар.

— Мисля, че е време да тръгвам — казах.

— Само минутка.

Затвори очи и след малко каза:

— Не бих излязъл от предния, Влад.

— Някой чака?

— Хората ми не виждат никой, но казват, че не гарантират нищо.

Много улично движение.

— Ако някой чака, задният също ще е покрит.

— Тогава мини през тунела.

— Идеално. Какъв тунел?

— Направих някои промени.

— Защо? В смисъл, защо точно ти? Би могъл да излезеш през предната врата и никой да не забележи.

— Помислих, че може да се върнеш, а знам, че не телепортираш много напоследък.

— И затова си прокопал тунел?

— Съвсем къс.

— Къде излиза?

— Зад галантериста, отсам площад Малак.

— Аха. Къде започва?

— Онази стая в мазето, където някакъв древен народ е практикувал дивашките си ритуали.

— Лабораторията ми?

— Не ми вършеше никаква работа.

— Предполагам. Добре, води.

— А, Влад...

— Да?

— Хубави ботуши.

Запали фенер и ме поведе надолу по стъпалата и в мазето.

Миризмата на плесен и допирът на мръсния под събудиха много спомени. Повечето ми оборудване бе изчезнало, но мангальт още си беше там, подпрян на отсрещната стена. Не видях никакъв вход, тъй че погледнах Крейгар питащо.

Той се подсмихна и изви леко един от стенните свещници. Нищо не се промени, но чух тихо изщракване.

— Таен вход със скрит проход и тайна ключалка — отбелязах. — Трудно ми е да го повярвам.

— Не можах да устоя.

— Стигна ли до избиването на строителите?

— Тази част я забравих.

Отиде до средата на стената отляво и натисна. Отвори се безшумно и Крейгар поведе. Беше тясно — едва имаше място да се проврем — но достатъчно високо, за да не ни се налага да се навеждаме. Стените изглеждаха довършени, може би с плочки, а ботушите му кънтяха в пода. Когато заговорих, имаше echo.

— Оставил си пода на мазето мръсен, но си сложил под тук?

— Ами, когато ми предаде нещата, плюс толкова много пари, просто не знаех какво да правя с тях.

Нямах отговор на това, тъй че замълчах и продължих след танцуващата светлина на фенера в ръката му. Стори ми се доста дълго.

Тунелът не се разклоняваше. Изведе ни до едно стълбище, което свършваше с тясна врата. Крейгар долепи лице до нея.

— Шпионка ли? — попитах.

— Че как без шпионка?

Дръпна едно въже, коетовисеше от тавана, и вратата се отвори.

Той излезе, огледа се и ми кимна. Последвах го. Нямаше никого.

— Благодаря, Крейгар.

— Късмет, Влад.

Минах по Верижния мост. Чувствах се оголен и уязвим, въпреки че Лойош и Роуца бяха нащрек за всеки, който само хвърли поглед към мен. Към седмия час стигнах до Шестте къшета. Продължих по Улицата на чужденците до мястото за наблюдение, което вече бях използвал.

„Добре, Лойош. Виж какво става“.

„Тръгвам, шефе“.

Шмугнах се зад ъгъла на сградата, успокоен от тежестта на Роуца на рамото ми.

„Нищо засега, шефе“.

„Търпение. Щом са забелязали преди, ще забележат и сега“.

„О, аз съм си търпелив. Ти как си?“

„Побърквам се“.

„Така си и мислех. Ъъ, шефе? Нещо против да ми кажеш какво стана, когато те забелязаха? Или е тайна?“

„Тайна е. Не мога да ти се доверя дали няма да предадеш информацията на Империята“.

„Правилно. Случайно да ти хрумва, че на Империята не ѝ пука дали ще те убият?“

„Империята ме харесва. Ако ме опухат, сигурен съм, че ще носи нещо бяло. Поне за един следобед“.

„То пък голямата утеха... Някой излиза“.

Стомахът ми се обърна.

„Добре“.

„Шефе, би ли ми казал просто в най-общи линии какво ще правим?“

„Влизаме в къщата“.

„Влизаме ли? Какво...“

„Имам план, Лойош“.

„Как излизаме живи?“

„Планът не стига чак дотам. Какво прави магьосничката?“

„Озърта се“.

„Добре“.

„Да остана ли тук?“

„Да. Продължавай да наблюдаваш“.

„Излезе още една. Говорят си. Да се приближа ли да ги подслушам?“

„Не. Стой, където си“.

„Трета вече“.

Вдишах дълбоко и кимнах умствено на Лойош.

„Вече са три, шефе. Просто стоят на верандата“.

„Хубаво“.

Роуца ме стисна за рамото. Обърнах се и зад мен имаше магьосничка, на десетина крачки, облечена в черно и сиво, с кама в ръка. Ако камата не беше омагьосана, щях да си изям новите ботуши. Толкова ужасно ми се искаше да извадя Лейди Тилдра, че усетих как ръката ми затрепери.

— Много се забави — казах ѝ. — Стоя тута вече почти час.

Ръката ѝ стисна още по-здраво камата, сякаш се канеше да направи нещо с нея, тъй че извадих Лейди Тилдра и я изпънах пред

мен. Камата, която държеше чародейката, описа малък кръг. Лейди Тилдра леко засия и усетих тръпка по ръката си. Нищо повече.

— Стига де — рекох. — Няма нужда от грубости.

Изражението ѝ не се промени, но изпитах чувството, че не знае как точно да се справи с този обрат на събитията. Или може би джерегската присмехулност бе присъща само за Дясната ръка. Ужасно ми се искаше да разбера що за заклинание се канеше да ми хвърли. Имаше дълги ръце и крака, доста светла коса и хълтнали очи. Държеше се небрежно отпуснато.

— Аз съм Влад — казах ѝ. — А ти?

— Аз не съм — каза чародейката.

— Знам, че не си. Нещо против да ми кажеш името си?

— Защо? Можеш ли да го използваш в заклинание?

Добре, значи джерегската присмехулност минаваше чертата и към женската половина.

— Вероятно не — отвърнах. — Но съм навит да пробвам, ако искаш.

— Обикновено ме наричат Нисаста, което, както ми обясниха, означавало „търсачка на истината“.

„Идат към теб, шефе“.

— Добре, Нисаста. Преди приятелките ти да дойдат тук и да ми се наложи да се поизпотя малко, какво ще кажеш, просто да се разберем за един мирен разговор?

— Ти уби...

— Да. А предложението ми? Приятелките ти се приближават и ако се окаже, че съм в неизгодно положение, ще се наложи да направя нещо по въпроса.

Лейди Тилдра беше приела формата на къса, много гадна на вид триъгълна кама. Оставих я да подскочи леко в ръката ми. Усещах я здрава и удобна. Нисастра избягваше да погледне към нея.

„Колко са близо?“

„Около трийсет крачки“.

— Решавай — казах ѝ. — Говорим или се колим. На мен ми е все тая.

Все още не поглеждаше към Лейди Тилдра. Бях впечатлен. Едва ли беше много лесно.

— Не взимам аз решението — отвърна накрая.

— Тогава се разбери, с която взима решението. Бързо.

Тя кимна и челото ѝ леко се смиричи. Не затвори очи. Това също не беше много лесно. Затварянето на очите, когато говориш с някого психично, е инстинктивно. После каза:

— Те... чакай.

„Спряха, шефе. Има...“

„Какво? Какво?“

„Дойде Демона, шефе. С двама охрана. Говори с магьосничките.

Не мога да ги чуя оттук“.

„Окей. Дотук добре“.

„Какво правим, ако не искат разговор?“

„Импровизираме“.

„Ох!“

„Не се притеснявай. Същото ще правим, ако решат да поговорим“.

„Чудесно, значи няма проблеми“.

— Казаха ми — заговори Нисаста — че ще говорят с теб, ако се разоръжиш.

Изсмях се.

— Да бе! И да вляза в къщата при не знам колко си чародейки, които искат да ме убият, след като предам единственото нещо, което би могло да ме опази жив?

— Смяташ ли, че ще е достатъчно, за да те опази жив? Вече има телепортен блок над целия район. Никой не може да влезе или излезе, освен пеша и никой не може да се приближи достатъчно, за да ти помогне.

Свих рамене.

— Очаквах го. Можем да потанцууваме, ако искате. Вероятно накрая ще ме свалите. Колко от вас ще паднат преди това и какво ще стане с тях? Знаете какво нося.

Тя кимна едва-едва и отново замълча за миг.

„Още ли не се движат, Лойош?“

„Не, шефе. Говорят с Демона. Да се приближа ли да...“

„Не. Чакаме“.

За миг се зачудих защо се чувствам толкова спокоен. После усетих гладкия, хладен, успокоителен допир на дръжката на Лейди

Тилдра в ръката си и престана да се чудя: Телнан дали щеше да го сметне за заблуждаване? Щях да го попитам, ако се измъкна от това.

— Готов ли си поне да го прибереш в канията?

Не бях очаквал този въпрос и трябваше да помисля.

— Ако говорим тук, не. Ако влезем вътре, ще го направя, докато не се случи нещо, което да ме накара да се почувствам застрашен. Реагирам лошо, когато се почувствам застрашен. Личностна особеност.

След малко тя каза:

— Вътре тогава.

Кимнах и казах:

— След вас.

„Шефе, държиш ли да влезеш?“

„Да“.

„Зашо, в името на всички...“

„Ако някоя искра подпали огъня, искам ги в затворено пространство“.

„Но...“

„Не ме разсейвай, Лойош“.

Нисаста тръгна към къщата. Прибрах Лейди Тилдра в канията не без известно съжаление и я последвах. Лойош литна към мен — Нисаста, доколкото можах да доловя, както я наблюдавах отзад, съвсем леко потръпна, когато прелетя покрай нея — и кацна на рамото ми. Вече не бях спокоен, което беше добре, защото Телнан нямаше да може да ме обвини в заблуждаване.

„Ей, шефе. Как преценяваш шанса да се опитат да те убият вътре?“

„Сто процента сигурно“.

„Мда, и аз така прецених“.

„Радвам се, че сме в синхрон“.

„Мхм. Някаква идея как се измъкваме от това?“

„Някои смътни идеи, да“.

„Окей. Нещо против да ми кажеш защо се поставяме в това положение?“

„Беше в плана ни през цялото време“.

„О. Добре. Добре тогава. Защо ли се притеснявах“.

Чародейките, Демона и телохранителите му, които бяха на четирийсетина крачки пред тъй наречената Нисаста, която бе само на няколко крачки пред мен, влязоха в къщата. Нисаста стигна до вратата и ме изчака. Кимнах и да влезе първа. Тя сви рамене и влезе.

„Искаш ли да разузная?“

„Не. Стой с мен“.

Влязох в широко антре с коридор, водещ надясно, и свод в другия край, стълбище до свода и врата, вероятно затворена, отляво. Изглеждаше приятно и комфортно — къща, каквато би мечтал да си купи Якуб. Или Сандор. Вратата зад мен се затвори от някаква противотежест или може би някакво заклинание. Изщракването прозвуча някак окончателно. Зачудих се колко ли трудно ще е да се отвори отново.

„Шефе, в капан ли сме?“

„Не, те са“.

„О. Добре тогава“.

Нисаста ме погледна през рамо.

— Ще говорим вътре — каза ми и мина под свода.

„Последен шанс да бягаме, шефе“.

„О, я мълкни“.

Минах под свода все едно нямах никаква грижа на света.

17. ПАЛАЦИНТА

Михи донесе ведро с лед на стойка, а във ведрото имаше бутилка, която познавах добре. Михи щеше да се разтопи от усмивки. Мисля, че това бе любимата му част. За мен определено беше върхът.

В края на яденето драгарите обикновено сервират плодове, но ние източниците обичаме за финал сладко или някакъв сладкиш. Наричаме го „десерт“ и никой не го прави по-добре, отколкото в гостилница „При Валабар“. Михи ме удостои с лек поклон, доля чашиите ни, пое си дълбоко дъх и заговори:

— Днес господин Валабар е приготвил ябълков чийзкейк с лек канелен сос, поръсен с пудра захар и ситно смлян пикан, мусов кейк с шоколадово-малинов микс в шоколадова раковина, подсладен с бяла захар със сос джъмбъри и селекция пресни диви плодове, ваниловоканелен крем леко карамелизиран отгоре с кафява захар и гарниран с пресен плод, шестслоен десерт палацита, състоящ се от пласт лешник, стрит на пудра, пласт подсладен, шоколад, пласт малини и пласт орехи, стрити на пудра, и пласт къпини, напръскан отгоре с шоколадово-конячен сос.

Телнан го зяпаше шумно. Михи изглеждаше свръхдоволен от себе си.

Накрая Телнан успя да възклике:

— Какво?!

— Не, не — казах му. — Не го карай да го повтаря. Сърцето ми няма да го понесе. Аз ще взема от палацината.

Устата на Телнан се отвори и затвори няколко пъти.

— Донеси му мусовия кейк — казах на Михи. — Ще му хареса.

— О, разбира се — каза Телнан.

Михи кимна щастливо и се отдалечи.

Палацината не е нищо повече от тънък вафлен кейк, подходящ за намазване на плодово сладко или може би масло и подсладена канела, или да се навие с месо и да се пече. Но във „Валабар“ ги

трупат на пластове — с великолепен асортимент неща във всеки пласт — а след това режат получения резултат като пай. Истинска радост и наслада. Едно от нещата, заради които си струва да се живее.

Гледах как капчиците пот се стичат по бутилката вино, чаках Михи да се върне и междувременно си мислех за приятни неща.

Върна се след няколко кратки минути. Държеше бяла чинийка в лявата си ръка и друга в свивката на ръката. От изражението му човек можеше да си помисли, че не само е приготвил деликатесите, но е измислил цялата идея за десерта. Винаги съм харесвал Михи.

По-голямата част от дневната бе заета от дълга тъмна маса с поставени около нея красиво резбованы столове с високи гърбове. Всички ме чакаха прави. Демона стоеше в един ъгъл с двамата си телохранители отстрани и зяпаше в празното, все едно всичко това го отегчава ужасно. В стаята имаше шест магьоснички, всички облечени в различни оттенъци на черно и сиво.

— Седнете, където ви е удобно, лорд Талтош — каза една.

Избрах един от столовете, седнах. Дарих ги с широка усмивка и рекох:

— Радвам се, че най-после се събрахме! Не е ли страхотно!

Всички насядаха. Една от чародейките, която не познавах, седна в края вдясно от мен, Демона — в края вляво. Телохранителите му застанаха зад него.

„Кажи на Роуца да не стиска толкова силно“.

„Двамата сме малко нервни, шефе“.

„Защо?“

„Знам ли“.

Болката в рамото ми се махна.

Магьосничката в края на масата заговори:

— Казвам се Каола, лорд Талтош. Бих ви казала добре дошъл в дома ни, но се опитвам да избегна очевадното лицемерие. Защо пожелахте да разговаряте с нас?

— Коя от вас е Триеско?

— Защо?

— Просто съм любопитен.

— Аз съм — каза седналата вдясно на Каола.

— Добре.

Каола продължи:

— Питам отново. Защо пожелахте да разговаряте с нас?

— Този район — отвърнах. — Южна Адриланка.

— Да?

— Бих искал да предложа сделка.

— Много добре, ще ви изслушаме. Любопитни сме да разберем какво вярвате, че имате за спазаряване.

— Разумен въпрос.

Тя кимна и зачака да продължа. Не ми беше ясно какви са отношенията между нея и другите чародейки. Нищо не знаех за структурата на Лявата ръка. Но във всеки случай не беше като в Дясната ръка — никоя от тях не каза и дума, нито направи жест. Просто седяха и гледаха вторачено мен и Каола.

Беше си доста зловещо всъщност.

— Това, което имам за спазаряване, е да ви позволя на всички да излезете оттук живи и с непокътнати души.

Две от магьосничките се вцепениха, Демона вдигна вежда, а Каола сви рамене.

— Мисля, че ще е по-основателно да ви попитам как вие ще излезете жив оттук.

— Ако отхвърлите предложението ми, не го очаквам. — Ръката ми беше на около седем сайта от Лейди Тилдра. Потупах дръжката. — Колко от вас ще заминат с мен?

— Не мисля, че бихте...

— Грешиш — прекъснах я. — Точно затова поисках Демона да е тук. Познавате го, той ме познава. Попитайте него.

Каола го погледна питашо.

Той сви рамене.

— Вярвам, че ще го направи, да.

— Интересно — каза тя. — Добре, лорд Талтош. Да чуем предложението ви.

— Стягате си багажа, напускате Южна Адриланка и се съгласявате да останете извън нея до края на следващото царуване на Дракон.

— Продължете.

— Планът ви за Съвета на Джерег — извинете, за Дясната ръка

— пропадна. Признавате това и се съгласявате да не възразявате

Демона да заеме този пост.

— Все още слушам.

— Това е.

— Окей. Ние какво получаваме?

— Както казах, това е.

Тя ме зяпна.

— Това е?

— Да.

— Искате от нас да изоставим проектите, а в замяна...

— Ви оставям живи. — Тя понечи да каже нещо, но я прекъснах.

— Лейди Каола, поначало изобщо не възнамерявахте да ме пуснете от тази стая жив, нали? Тъй че какво се промени? Хайде да почнем танца.

Тя стана и вдигна ръка, през което време вече бях скочил от стола си и се превъртях по пода. Лойош и Роуца изхвърчаха във въздуха. Изправих се, с Лейди Тилдра изпъната пред мен. Ръката ми я държеше стабилно; дишането ми беше бавно и спокойно. Каквото щеше да стане, щеше да стане — нямаше смисъл да се беспокоя.

„Сега би било добър момент“, помислих си.

„Лойош, чакай!“

„Ъ?“

„Върнете се тук, и двамата“.

„Няма ли да...“

„Не. Няма. Чакаме“.

„Ти си шефът“.

Описаха един кръг из стаята, накараха всички, дори Демона, да потръпнат леко и отново кацнаха на раменете ми.

Усетих, че наоколо е вдигната магия. Телепортен блок, несъмнено: искаха да запечатат не само къщата, но и самото помещение. Лейди Тилдра можеше да го пробие, стига да бях готов да вложа известна концентрация в това, после още концентрация в телепорта, както и в премахването на всичките си защити.

Колко точно ефикасен щеше да е камъкът Феникс? Разбира се, изобщо нямаше да помогне, ако решаха да срутят няколкостотин кила зидария върху главата ми — това е най-очевидният начин да убиеш магически някой защищен от магия. Устоях на изкушението да погледна нагоре.

Тези мисли бяха отдалечени от мен обаче. Обмислях тези неща, но бяха без значение — важното беше чакането.

Една от магьосничките застана между мен и вратата.

Точно сега щеше да е много добър момент.

Демона ме наблюдаваше. Не беше помръднал, но двамата му охранители бяха пристъпили малко по-близо до него. Чародейката Триеско направи съвсем леко движение с дясната си ръка. Изместих върха на Лейди Тилдра и движението спря.

Сега. Сега щеше да е добре.

Опитвах се да наблюдавам всички едновременно. Дори с помощта на Лойош и Роуца беше трудно. Някой щеше да се задвижи, после аз щях да се задвижа и щеше да има кръв. Сигурно знаеха за камъка Феникс, сигурно го бяха взели предвид. Или можеха да го заобиколят, или да го неутрализират, или напълно да го унищожат.

Наблюдавах самия себе си, как стоя в очакване, и се зачудих защо не съм уплашен.

Някъде зад мен, извън стаята, се чу звук, приглушен вик, изтупване.

Възможно ли беше...?

Чух вратата да се отваря.

Вниманието на всички изведнъж се съсредоточи в една точка зад лявото ми рамо. А след това усетих присъствието на оръжието му и нямаше повече съмнения: чистата, груба същност на хищника. Бил съм в стая, когато Чернопрът е изваден от ножницата, и винаги съм си мислил за това като за някаква граница — че нищо не би могло да порази ума ти по-злокобно и по-властно. Но това бе нещо ново.

Всички го усетиха. Дори Демона се напрегна.

Всички магьоснички станаха, отдръпнаха се назад и започнаха да правят разни жестове с пръсти, в някои случаи — с изящни на вид ками.

„Шефе...“

„Той ли е?“

„Откъде знаеше, че ще...“

„Не можеше да устои“.

„Но разбрали ли е...“

„Споходи го сън. Сключих сделка с богинята демон“.

„Знаеш ли, шефе, не си толкова глупав, колкото твърдят всички“.

- Здрави, Влад. Как вървят нещата?
- Нормално, Телнан. Благодаря ти, че се отби.
- Удоволствието е мое.

Каола го зяпна. Мисля, че ужасно ѝ се искаше да го попита как е преодолял телепортните блокове, но нямаше да го направи, естествено. Продължавах да наблюдавам магьосничката. Не се обърнах да погледна дзура.

— Сега, Влад — заговори Телнан — просто си излизаш през вратата, докато аз държа тези чаро...

— Не, не мисля.

Зад мен отекна гръмка тишина.

След малко казах:

— Мисля, че излизаме оттук заедно.

Всички се бяха вторачили в него, освен Демона, който ме гледаше с шеговито одобрение, все едно бях казал нещо особено хитро.

— Влад, дойдох, за да...

— Знам, Телнан. Присъщо за дзур. Но аз съм джерег. Излизаме заедно.

— Не мисля, че изобщо ще излезете оттук — каза Каола. Гледаше ме и усетих, че Телнан прави същото. Претеглих Лейди Тилдра в ръката си и отвърнах:

— Ние сме двама. Вие сте цяла тайфа. Шансовете ми харесват.

— Не пресмятам шансове.

Свих рамене.

— Твоя работа.

Виж, аз ги пресмятах. Не бях чак толкова луд за собствения си шанс, но двамата с Телнан определено щяхме да отнесем няколко от тях с нас. Въпросът беше: можеше ли Каола да отстъпи пред съратничките си? Знаех, че никой от нашата страна на джерег не може да си го позволи при тези обстоятелства. Можеше ли тя?

— Влад — каза Телнан. — Наистина искам да ми позволиш.

— Мисля, че е добра възможност да се поупражняваш да сдържаш желанията си.

— Не ме бива в това.

— Точно затова ти трябва практика.

Последва въздишка.

— Добре. Смяташ ли, че можем да ги отнесем всичките? Щом не мога да загина геройски, при безнадеждно неравенство и прочие, бих предпочел да спечелим.

— Може би. Тук бих заложил и на едното, и на другото. Какво мислиш, Демоне?

— Аз? Аз съм тук само като наблюдател.

— Знам. Но шансовете харесват ли ти?

— Може да стане и едното, и другото — отвърна той. — Не че има значение. Ако не те свалят тук, ние ще го направим по-късно. Нищо лично, но ни е абсолютно все едно кой ще те светне, стига да стане както трябва.

— Логично — отвърнах му.

Изместих очи към Каола и повдигнах вежди.

— Ти решаваш. За мен е все едно.

— За мен също — отвърна тя. — Както изтъкна приятелят ти от Дясната ръка, сега или по-късно. Все едно е.

— Да.

Тя ме изгледа мълчаливо. Най-сетне рече:

— Можете да излезете. Ще отложим...

— Не! — възрази Триеско.

Каола се обърна към нея.

— Седни.

— Аз...

— Сядай, Триеско.

Тя седна, но не мълкна.

— Той уби една от сестрите ни и унищожи душата ѝ. И уреди смъртта на друга. Трябва да умре. Най-малкото.

Покашлях се и си позволих да отбележа:

— Бих искал да изтъкна, че тя се канеше да ме убие.

Каола ме пренебрегна и заговори на Триеско:

— Да, ще умре. Но не точно сега.

— Искам да...

— Ще има друг път — заяви Каола.

Не се съмнявам, че Триеско имаше много дарби. Но нямаше дарбата да прикрива гнева си. Поне не успя да го направи точно тогава. Най-сетне кимна. Едва-едва.

— Добре — казах. — Значи друг път. Но засега искам да сме наясно за едно. Ти... — кимнах към Каола — и хората ти се разкарвате от Южна Адриланка и не се бъркате в Съвета.

— Съгласна — отвърна тя хладно.

— Добре.

— Друго какво?

— Аз и приятелят ми излизаме оттук.

— Да. Друго?

— Това е всичко.

— Съгласна — повтори тя.

Триеско изсъска едва доловимо и от другите се чу шумолене, но никоя не продума.

— Добре.

— Не си въобразявай, че си спечелил — каза Каола. — Това не е свършило.

— Случайно да злорадствам?

— Махай се тогава.

Кимнах.

Обърнах се и излязох през вратата, с Телнан след мен. Въздухът навън бе сладък.

ЕПИЛОГ ДЕСЕРТНО ЕЙЛОРСКО

— Знаеш ли — каза Телнан — това място наистина ми харесва.

— Радвам се, че одобряваш.

Той се оригна. Казвали са ми, че в някои източняшки общества това е комплимент. Мен са ме учили да се извинявам. Драгарите просто го пренебрегваха.

— Благодаря ти, Телнан.

— О, не беше за теб. Просто храната...

— Не за оригването. За това, че ми помогна да разбера, че не съм, никога не съм бил и никога няма да бъда дзур.

— Притесняващо ли се за това?

— Не особено.

— О. Е, няма нищо. Радвам се, че Сетра ме прати при теб.

— Аз също — отвърнах. Вдигнах чашата си за наздраве и отпих.

Виното, което върви с десерта, винаги е едно и също: ейлорско, сервирано изстудено. Как мога да опиша продукта, произвеждан от ейлорските лозя на Фенарио? Поеми са посвещавани на него, а не притежавам това умение. Колкото до мен, ще кажа, че съм си мислил възможно ли е да съществува друго нещо, което да е толкова сладко, без да пресища. Поговорката в Изтока гласи: „Ейлорското вино не е създадено с магия, то е магия“. На фенарийски се римува.

Но ще са нужни поне десетима поети, за да опишат усещането от виното с палацината.

Думите не стигат.

Попитах:

— Къде е детето сега?

— С Ноуратар.

— Може ли да го видя?

— Влад...

— Мм?

— Сигурен ли си, че искаш?

— Защо не?

— Ами, ще заминаваш.

— Знам. Но все пак. Да, сигурен съм.

Тя кимна.

— Ще уредя да го донесат тук, за да се запознаеш с него.

— Тук ли? — Засмях се. — На Крейгар ще му е забавно да види, че сме превърнали кабинета му в детска стая. Как си го нарекла?

— Влад Ноуратар.

Преглътнах. Това, че чух името, го направи някак съвсем реално.

— Ноиш-па знае ли?

— Разбира се. Уведомих го по пощата при първата възможност.

— Възможност ли? О. Беше ли, ъъ, раждането трудно?

— Не. Алийра беше с мен. Беше леко и почти безболезнено.

— Радвам се. Съжалявам, че и аз не бях.

— Какво ще правиш сега? — попита тя.

— Ще си видя сина.

Тя се престори, че не чу какво направи гласът ми, докато го казвах.

— Имам предвид след това.

— Вероятно пак ще замина. Нищо не съм решил още.

— Къде?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Не. Май е по-добре да не знам.

Кимнах.

— Разбирам, че благородникът дзур на Сетра те е спасил — каза тя.

— Мда.

— Как се чувстваш, когато те спасяват?

— Горе-долу толкова добре, колкото ти, когато аз трябва да решавам проблема ти.

— Да, точно това имах предвид.

— Знам.

— Влад...

— Да?

— Нищо. Ще ида за детето.

Кимнах.

Трябваше да навестя дядо си. Прадядото на Влад Ноуратар. Да, можех да направя това.

Можех да направя много неща.

Можех да направя всичко.

Е, всичко, което не включваше да съм в Адриланка. И всичко, което можех с амулета на врата ми. И стига да не се спiram на едно място.

Зачудих се колко ли дълго ще го изтърпя.

— Къде е Коути?

— Здрасти, Крейгар. Не забелязах, че влизаш. Не е ли забележително това?

— Удивително. Коути къде е?

— Да вземе сина ми.

— Да вземе твоя... добре.

Кимнах.

— Бързо го схвана, а?

— Не беше толкова трудно. Може ли и аз да видя момчето?

— Разбира се.

— Благодаря.

— После ще те заведа във „Валабар“.

— Мислиш ли, че е умно?

— Не, разбира се.

— Винаги можеш да отидеш маскиран.

Свих рамене.

— Ще поема този риск. Дзурското в мен ме подтиква.

— Да не се засегнеш, Влад, но не мисля, че в тебе има много дзурско.

— Няма всъщност. Благородниците дзур винаги са сами. При мен всичко е до това да имаш приятели. Точно затова ще те взема с мен във „Валабар“.

— Хубаво.

— И ще те представя на приятеля ми Рик. Обещах да му се обадя, когато намина там следващия път. Стига да нямаш нищо против, че ще те видят с двама източници.

— Кой ще ме забележи?

— Сервитъорите, надявам се.

— Прав си.

— Ти, Сетра, Кийра, Алийра, Деймар, Марио, Мороулан...

— Мм?

— Добре е да имаш приятели.

— Аха. Какво ще правиш след това?

— Махам се от града. Жив, ако е възможно.

— Имаш ли някоя крайна цел? Не че питам коя е.

— В общи линии — да, мисля, че имам.

— Рано или късно, Влад, ще трябва да уредиш нещата с джерег.

— И с Лявата ръка.

— Да, и с Лявата ръка.

— В момента виждам само един начин на „уреждане“, който би могъл да свърши работа, и този начин не ми харесва особено.

— Мога да си представя защо.

— Хе.

— Сериозно ти говоря, Влад. Това ще трябва да се уреди.

— Не днес. Днес трябва да се срещна със сина си.

Той кимна.

Чух стъпки зад вратата. Беше Коути. Крейгар стана.

— Ще се видим след малко, Влад.

Понечих да заговоря, но не можах, тъй че само кимнах.

Ръцете ми трепереха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.